

Романът е награден с „Локус“ 2018!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

ДЖОН СКАЛЗИ КОЛАПС

Романът е награден с „Локус” 2018!

В нашата вселена властват физическите закони. Полетите със свръхсветлинна скорост са невъзможни. Но накрая хората откриват Потока — сложно поле извън нормалните измерения.

Така човечеството се заселва в десетки звездни системи и възниква новата империя на Взаимозависимостта.

Потокът е вечен, но не и неизменен!

„Джон Скалзи е най-увлекателният и достъпен за масовия читател автор в научната фантастика напоследък.”

Джо Хил

Почитателите и на „Игра на тронове”, и на „Дюн” ще харесат това неприлично, стряскащо и великолепно написано политико-космическо приключение.

- [Джон Скалзи — Взаимозависимост: Колапс #1](#)

-
- [Пролог](#)
- [Първа част](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
 - [6](#)
- [Втора част](#)
 - [7](#)
 - [8](#)
 - [9](#)
 - [10](#)
 - [11](#)
 - [12](#)
- [Трета част](#)
 - [13](#)
 - [14](#)
 - [15](#)
 - [16](#)
 - [17](#)
 - [18](#)

- [Епилог](#)
 - [Обработка](#)
 - [Сканиране: dave, 2019](#)
 - [Разпознаване, корекция и форматиране: The Predator, 2020](#)
 - [Информация за текста](#)
-

*Посвещавам лично на Том Дохърти и на всички в „Тор“.
Благодаря ви, че вярвате в мен.
Да ни е честито следващото десетилетие.
(Поне.)*

Бунтовниците щяха да успеят, ако не беше прекъсването на Потока.

Разбира се, в гилдиите е утвърден законен и стандартен начин екипажът да извърши бунт и тези правила се спазват от столетия. Старши член на екипажа, желателно е да бъде първият помощник-капитан, но може да бъде и главният инженер, главният техник, главният лекар или дори представителят на собственика в някои твърде чудати обстоятелства, връчва на имперския делегат официално Изложение на оплакванията, подбуждащи към бунт, съставено съгласно възприетия от гилдията протокол. Имперският делегат се съветва с главния капелан на кораба, те призовават свидетели и изслушват показания, ако е необходимо, и след не повече от месец двамата обявяват или Заключение за бунт, или Отказ за бунт.

В първия случай началникът на охраната официално отстранява от длъжност капитана и го поставя под стража, а в следващото местоназначение на кораба на капитана му предстои официално изслушване от гилдията и възможните наказания са загуба на кораб, на ранг, на право да работи в космическия транспорт, граждански иск или наказателен процес, който може да завърши със затвор или смъртна присъда за най-тежките провинения. Във втория случай началникът на охраната се заема с оплакалия сечлен на екипажа, комуто предстои официалното изслушване от гилдията и т.н.

Очевидно е, че никой не постъпва така.

Стигаме до *истинското* протичане на бунтовете с оръжия, насилие, внезапна смърт, зверства между офицерския състав и стъписано недоумение на екипажа какво става, мамичката му. Според това кой надделява или убиват капитана и изхвърлят трупа в пустотата, а после преправят всичко със задна дата, за да изглежда законно и спретнато, или бунтовните офицери и членове на екипажа се запознават отблизо с това, което е извън въздушния шлюз, а капитанът представя Уведомление за незаконен бунт, което лишава наследниците на бунтовниците от техните привилегии и пенсии, тоест вдовиците или вдовците и децата гладуват и попадат в черните списъци на гилдиите за следващите две поколения, защото не е ли очевидно, че желанието за бунт е заложено в ДНК досущ като цвета на очите или склонността към смущения в храносмилането.

На мостика на „Разкажи ми още нещо“ капитан Арулос Гинеос трябваше да се справя с *истински*, а не протоколен бунт и поне пред себе си можеше да признае, че изгледите за бъдещето й не бяха добри. А по-конкретно, щом нейният първи помощник и хората му от екипажа успеяха да пробият онази стена с резачките за корпуси, Гинеос и колегите й на мостика скоро биха станали жертви на „злополука“, която ще бъде уточнена по-късно.

— Оръжейният шкаф е празен — съобщи третият помощник Невин Бернъс, след като надникна.

Гинеос кимна. То се знае, че е празен. Шкафът беше кодиран, за да имат достъп до него точно петима души — капитанът, старшите вахтени офицери и началникът на охраната Бреман. Един от петимата бе взел оръжията по време на предишната вахта и логиката подсказваше, че го е сторил първият помощник-капитан Оли Инвър, който заедно с приятелите си режеше стената в момента.

Гинеос не беше със съвсем празни ръце. Имаше стреломет с ниска мощност, който криеше в ботуша — навик от ранната й младост с бандата на Бързите кучета из подземията

на Гругот. Единствената стреличка можеше да ѝ послужи при стрелба от упор, но на разстояние повече от метър само би ядосала улучения. Гинеос не се заблуждаваше, че стрелометът би спасил нея или подчинените ѝ.

— Какво е положението? — обърна се тя към Лика Дън, която опитваше да се свърже с другите офицери в „Разкажи ми”.

— Нищо от инженерния сектор, откакто главната Фаночи ни се обади — отговори Дън. Ева Фаночи първа съобщи, че въоръжени хора от екипажа начело с първия помощник превземат нейния сектор, затова Гинеос блокира достъпа до мостика и обяви обща тревога. — Главният техник Восни не отговаря. Доктор Ютмен — също. Бреман е затворен в каютата си.

Значи това бе сполетяло Питер Бреман, началника на охраната в „Разкажи ми”.

— Какво каза Егерти?

Луп Егерти беше представителят на собственика и при нормални обстоятелства имаша полза от него колкото и нерез от цици, както гласи пословицата, но едва ли участваше в бунта, защото бунтовете вредят на бизнеса.

— Нищо. Нито дума и от Слейвин или Прийн — изброи Дън имперския делегат и капелана. — Вторият помощник Ниин също не отговаря.

— Почти пробиха.

Бернъс сочеше стената. Гинеос се смръщи. Бездруго не понасяше своя пръв помощник, който гилдията ѝ натрапи по препоръка на Дома Туа — собствениците на „Разкажи ми”. Предпочиташе вторият помощник Ниин да стане пръв. Трябваше да бъде по-настойчива. Следващия път.

„Не че ще има „следващ път” в живота ми” — каза си Гинеос. Можеше да се смята за мъртва, верните ѝ офицери — също, ако вече не са ги пречукали, а „Разкажи ми” се намираше в Потока и щеше да остане в него още цял месец, значи нямаше как да изстреля черната кутия на кораба, за да разкаже какво се е случило. Преди „Разкажи ми” да излезе от Потока при Край, всичко ще бъде забърсано старателно, фактите — подправени, версиите — репетираны. „Участта на Гинеос беше трагична — ще казват те. — Взрив. Толкова хора загинаха. А тя се върна безстрашно там, за да се опита да спаси още някого.”

Или нещо подобно.

Стената бе прогорена, след минута парче метал се стовари на пода и през дупката влязоха трима от екипажа с лъчемети и се обърнаха на различни страни, за да държат на прицел всички на мостика. Никой от вахтата не помръдна, нямаше смисъл. Един от въоръжените даде знак, че помещението е обезопасено, и първият помощник Оли Инвър се промуши през дупката в мостика. Зърна Гинеос и се отправи към нея. Лъчамет бе насочен към главата ѝ.

— Капитан Гинеос — отсечено кимна Инвър.

— Оли — отвърна със същото кимване тя.

— Капитан Арулос Гинеос, в съответствие с член 38, алинея 7 от Общия кодекс на Гилдиите за космически превози аз обявявам...

— Оли, спести ми тъпотииите — прекъсна го Гинеос.

Инвър се подсмихна.

— И така може.

— Трябва да призная, че доста добре го извъртя този бунт с превземането първо на инженерния сектор, за да заплашваш с взрив на двигателите, ако нещо потръгне зле за тебе.

— Благодаря, госпожо капитан. Аз наистина се опитах да извърша тази промяна с минимални жертви.

— Това означава ли, че Фаночи е жива?

— Казах „минимални”, госпожо капитан. Налага се да отбележа със съжаление, че главен инженер Фаночи не се държа много сговорчиво. Нейният заместник Хайбърн беше повишен.

— Колко от останалите офицери са на твоя страна?

— Според мен няма смисъл да се тревожите за това.

— Е, поне не се преструваш, че *няма* да ме убиеш.

— Искам да заявя, госпожо капитан, колко съжалявам, че се стигна до това. Наистина се възхищавам от вас.

— Оли, вече ти казах да ми спестиш тъпотииите.

Поредната усмивчица изпълзя на лицето на Инвър.

— Да, не си падате по ласкателствата.

— Имаш ли желание да ми обясниш *защо* подготвихте този бунт?

— Всъщност нямам.

— Хайде, угоди ми. Бих искала да знам *защо* ще умра.

Инвър сви рамене.

— За пари, разбира се. Пренасяме голяма пратка оръжия, които военните на Край ще използват в борбата с продължаващото въстание. Пушки, лъчемети, ракетни системи. Знаете го добре, нали подписахте приемателно-предавателния протокол. Свързаха се с мен, когато бяхме в Алпайн, и ми предложиха да ги продам на въстаниците. Цената е по-висока с трийсет процента. Прецених, че сделката е изгодна. И казах „да”.

— Любопитна съм как си намислил да им доставиш оръжията. Космодрумът на Край се контролира от властите на планетата.

— О, няма да се стигне дотам. Излизаме от Потока и ни нападат „пирати”, които заграбват товара. Вие и другите от екипажа, които не ми се подчинят, загивате при нападението. Просто и лесно, всеки от оцелелите си прибира пачката и е доволен.

— Но Домът Туа няма да е доволен — напомни Гинеос за собствениците на „Разкажи ми”.

— Имат си застраховки и за кораба, и за товара. Ще го преглътнат.

— Но шефът няма да се зарадва от съдбата на Егерти. Ще ти се наложи да го убиеш. А той е зет на Янер Туа.

Инвър се засмя, щом чу името на старшия в Дома Туа.

— Знам от достоверен източник, че Туа няма да се опечали излишно, ако любимият му син овдовее. Има и други съюзи, които би могъл да заздрави с нов брак.

— Значи всичко си обмислил.

— Нищо лично, госпожо капитан.

— Оли, да бъда убита заради пари ме засяга лично, струва ми се.

Инвър отвори уста да отговори, но тъкмо тогава „Разкажи ми още нещо” изпадна от Потока и се задействаха аварийни сигнали, които никой на кораба — дори Гинеос или Инвър — не бе чувал, освен при тренировки в академията.

Постояха още няколко секунди опулени. После и двамата застанаха пред конзолите си и започнаха да си вършат работата, защото „Разкажи ми” бе изскочил неочаквано от Потока и ако не измислеха как да се върнат в него, нямаше съмнение, че са безвъзвратно прецакани.

Време е за малко обяснения.

В тази вселена няма никакви „свръхсветлинни“ пътешествия. Скоростта на светлината е не само нечие чудесно хрумване, тя е и природна закономерност. Не можеш да я достигнеш. Колкото по-близо до нея се ускоряваш, толкова повече енергия ти е необходима, за да продължиш, а и поначало идеята да се движиш толкова бързо е идиотска, защото пространството е само *почти* празно и всичко, с което се сблъскаш с достатъчно голяма част от скоростта на светлината, би превърнало твоето крехко корабче в разхвърчали се късчета метал. Отгоре на всичко ще минат години или десетилетия, или векове, докато останките от твоето космическо возило прелетят покрай точката, която е била твоята крайна цел.

Няма свръхсветлинни полети. Но има Поток.

Онзи Поток, който обикновено представят на лаиците като реката от алтернативно пространство-време, даваща възможност да се пътува със скорост над светлинната в пределите на Свещената империя на взаимно зависимите държави и търговски гилдии, наричана за по-кратко Взаимозависимост. Потокът е достъпен през „плитчините“, възникващи, когато гравитацията на звезди и планети взаимодейства по точно определен начин с него, за да се вмъкнат корабите и да се понесат по течението му към друга звезда. Потокът даде шанс на човечеството да се съхрани след загубата на Земята, защото търговията във Взаимозависимостта процъфтяваше и всяко човешко средище разполагаше с ресурси, за да оцелява — ресурси, които почти никое от тях не можеше да си набави самостоятелно.

Разбира се, тази представа за Потока е нелепа. Потокът не прилича по абсолютно нищо на река. Той е многоизмерна метакосмологична структура, чието пресичане с локалното пространство-време има крайно сложна топология, повлиян е частично и хаотично, *но не първостепенно* от гравитацията, и навлизащите в него кораби не се движат в никакъв традиционен смисъл на думата, а единствено се възползват от векторната му природа спрямо локалното пространство-време. И тъй като не е ограничен от закономерностите на нашата вселена за скорост, ускорение и енергия, на локалните наблюдатели *изглежда*, че пътуването в него е по-бързо от светлината.

Но дори *това* описание е скапано, защото човешките езици са пълен провал в описването на нещо, което е по-сложно от сглобяването на къщичка върху клоните на дърво. Правилното описание на Потока се постига само чрез толкова сложен дял от висшата математика, че с изключение на около двеста души милиардите, населяващи Взаимозависимостта, изобщо не го проумяваха, камо ли пък наистина да си послужат с него, за да обяснят явлението смислено. И вие едва ли сте сред онези двеста души. Също като капитан Гинеос или първия помощник Инвър.

Но Гинеос и Инвър поне знаеха, че на практика е невъзможно и почти не се е случвало през вековното съществуване на Взаимозависимостта кораб да излезе неочаквано от Потока, чието случайно разкъсване би могло да изхвърли кораба на много светлинни години от която и да е човешка планета или станция. Корабите на гилдиите се проектираха така, че да поддържат живота на екипажите си месеци или дори години — не можеше да бъде иначе, защото времето на полетите в Потока между звездните системи в империята се проточваше от две седмици до девет месеца. Има обаче разлика между пълна самостоятелност на кораба в продължение на пет или десет години, както беше с най-големите съдове на гилдиите, и *безкрайно* оцеляване.

Защото няма свръхсветлинни полети. Има само Поток.

И ако изскочиш случайно от него някъде между звездите, смятай се за труп.

— Нуждая се от координатите, в които се намираме — каза Инвър от своята конзола.

— Работя по въпроса — обади се Лика Дън.

— Задействайте антените — заповяда Гинеос. — Щом изскочихме, има изходна плитчина. Трябва да намерим входна.

— Вече ги разгръщам — съобщи Бернъс от своята конзола.

Гинеос включи комуникационния канал с инженерния сектор.

— Главен инженер Хайбърн, излязохме от Потока поради разкъсване. Нуждаем се от незабавно включване на двигателите и искам от вас да осигурите достатъчна мощност на тласкащото поле, за да противодейства на огромните ускорения, с които ще се движим. Никой от нас няма желание да се превърне в желе.

— Тъъ... — гласеше отговорът.

— Ама че шибаняк — изрази мнението си Гинеос и погледна Инвър. — Оли, той е от твоята банда. Ти го вкарай в пътя.

Инвър също включи комуникационния си канал.

— Хайбърн, да нямаш проблеми с разбирането на заповедите, дадени от капитана?

— Ние не се ли занимавахме с бунт? — изтърси Хайбърн.

Той беше рано изявило се инженерно дарование и затова се издигна бързо. Но си оставаше прекалено млад.

— Хайбърн, току-що изпаднахме от Потока. Ако не намерим начин да се върнем в него съвсем скоро, свършено е с всички ни. Затова ти заповядвам да изпълняваш всички нареждания на капитан Гинеос. Разбра ли?

— Слушам — отговори Хайбърн след кратко колебание. — Заех се. Включих аварийния режим на двигателите. Пет минути до пълна мощност. Ами... това сигурно ще ги повреди много зле.

— Ако ни вкарат обратно в Потока, тогава ще му мислим. Чакам сигнал в секундата, когато са готови за работа. — Гинеос прекъсна връзката и каза на Инвър: — Избра много лош момент да подхванеш бунт.

— Имам данни за позицията ни — съобщи Дън. — Намираме се на около двајсет и три светлинни години от Край и на шейсет и една от Ширак.

— Някакви гравитационни ями наблизо?

— Не, госпожо. Най-близката звезда е червено джудже на около три светлинни години от нас. Няма други масивни тела наоколо.

— И как изхвърчахме, щом наблизо няма гравитационна яма? — учуди се Инвър.

— Ева Фаночи вероятно би могла да отговори на твоя въпрос — вметна Гинеос. — Да де, ако не я беше убил.

— Госпожо капитан, точно сега не е моментът да обсъждаме това.

— Намерих я! — възкликна Бернъс. — Входна плитчина на стотина хиляди километра! Само че...

— Само че какво? — подкани Гинеос.

— Отдалечава се от нас. И се свива.

Гинеос и Инвър се спогледаха. Доколкото им беше известно, входните и изходните плитчини на Потока бяха статични — и като положение, и като размери. Тъкмо това даваше възможност на всекидневния търговски трафик да се възползва от тях. Подвижна и смаляваща се плитчина беше нещо съвсем непознато за тях.

„Умувай по-късно” — заповяда си Гинеос.

— Каква е скоростта ѝ спрямо нас и колко бързо се свива? — попита тя.

— Отдалечава се с десет хиляди километра в час и изглежда, че се свива с около десетина метра в секунда — отговори Бернъс след минута. — Не мога да установя дали тези величини са постоянни. Засега виждам само това.

— Прехвърли ми данните за плитчината — поиска Инвър.

— Ще кажеш ли на прислугата си да почака отвън? — обади се Гинеос и махна с ръка към въоръжените членове на екипажа. — Доста трудно се съсредоточавам, когато някой се цели с лъчамет в главата ми.

Инвър се озърна към хората си и кимна. Те се провряха през дупката в стената.

— Стойте наблизко — нареди им Инвър, докато излизаха.

— Значи можеш да прокараш курс към нея? — попита го Гинеос. — Преди да се е затворила?

— Дай ми още минута. — На мостика цареше тишина, докато той работеше. — Да. Ако Хайбърн ни осигури мощността на двигателите в следващите две минути, ще стигнем до нея навреме.

Гинеос кимна и включи връзката с инженерния сектор.

— Хайбърн, къде са работещите ми двигатели?

— Още трийсет секунди, госпожо капитан.

— Как сме с тласкащите полета? Ще се движим бързо.

— Госпожо, зависи колко ще претоварите двигателите. Ако изстискате всичко от тях, за да задвижват кораба, налага се да вземат тази енергия отнякъде. Първо ще я отнемат от всичко останало, но накрая ще стигнат и до полетата.

— Аз предпочитам бързата смърт пред бавната, а ти, Хайбърн?

— Ъъ...

— Двигателите са в готовност — докладва Инвър.

— Виждам. — Гинеос докосна своя екран. — Прехвърлих ти навигацията. Измъкни ни оттук, Оли.

— Имаме проблем — каза Бернъс.

— Как да нямаме — откликна Гинеос. — Този какъв е?

— Плитчината се ускорява и се свива по-бързо.

— Изчислявам — промърмори Инвър.

— Все още ли можем да успеем? — попита Гинеос.

— Вероятно. Поне част от кораба ще се промъкне.

— А *това* какво означава?

— Означава, че в зависимост от размерите на плитчината може и да загубим тук част от кораба. Имаме носеща ос и пръстен. Носещата ос е просто една дълга игла. Но диаметърът на пръстена е цял километър. Оста може и да се промъкне. Пръстенът може и да не влезе.

— Това ще разруши кораба — изтъкна Дън.

Гинеос въртна глава.

— Ние няма да се блъснем в плътна преграда. Всичко, което не се побере в плитчината, остава тук, това е. Краищата ѝ ще го отрежат като бръснач. Затваряме люковете към спиците на пръстена и оцеляваме. — Тя пак се взря в Инвър. — Е, ако успеем да образуваме мехура.

Мехурът беше малката обвивка от локално пространство-време, затворена от енергийното поле на „Разкажи ми“ и съпровождаща кораба в Потока. В Потока буквално нямаше „тук“ и „там“. Всеки кораб, който не влезеше в Потока със свое пространство-време

около себе си, би престанал да съществува в какъвто и да е смисъл на думата.

— Ще успеем да образуваме мехура — увери я Инвър.

— Сигурен ли си?

— Ако не съм, ще ни бъде все едно.

Гинеос изсумтя и се обърна към Дън.

— Съобщи по целия кораб всички да се прехвърлят от пръстена в оста. — Стрелна с поглед Инвър. — Кога ще се доберем до плитчината?

— След девет минути.

— Малко повече — поправи го Бернъс. — Плитчината още се ускорява.

— Кажи им, че имат пет минути — нареди Гинеос на Дън. — След това затваряме люковете към пръстена. Ако са от погрешната им страна, може и да ни напуснат. — Дън кимна и изпрати съобщението. — Очаквам да пуснете онези, които сте заключили в каютите им — каза натъртено тя на Инвър.

— Заварихме вратата на Питер — призна той какво са сторили за началника на охраната. Гледаше монитора си и правеше непрекъснато едва доловими промени в курса на кораба. — Не остава време да го измъкнем.

— Какви сте симпатяги.

— Ако оцелеем, ще е на косъм, да знаеш.

— За влизането в плитчината ли говориш?

— Да. Но си мисля и за загубата на пръстена. В кораба сме двеста души. Почти цялата храна и припасите ни са там. Остава ни още месец до Край. И при най-благоприятните обстоятелства не всички от нас ще стигнат живи.

— Е, досещам се, че вече си намислил първо да изядете моя труп.

— Много благородна саможертва от ваша страна, госпожо капитан.

— Оли, не ти личи дали се шегуваш.

— Дори аз не мога да позная в момента, госпожо капитан.

— И този момент май е най-подходящият да ти кажа, че никога не съм могла да те понасям.

Инвър се подсмихна, но не отклони вниманието си от монитора.

— Знам. И това също е причина да приема идеята за бунта.

— Покрай парите.

— Да, покрай парите — съгласи се Инвър. — Сега ме оставете да си върша работата.

През следващите минути той показва, че каквито и недостатъци да имаше като първи помощник-капитан, оставаше си може би най-способният навигатор, който Гинеос бе срещала досега. Входната плитчина не се отдалечаваше линейно от „Разкажи ми” — изглеждаше, че подскача насам-натам и напред-назад, същински невидим танцър, който можеше да бъде открит само по изключително слабия радиошум на мястото, където Потокът влизаше в досег с пространство-времето. Бернъс проследяваше плитчината и изреждаше последните данни, Инвър променяше курса и доближаваше неотклонно кораба към нея. Едно от най-великите изпълнения в историята на космическите полети, може би и в цялата история на човечеството. Въпреки всичко Гинеос си каза, че е късметлийка да присъства на това.

— Ъъъ... имаме проблем — съобщи временният главен инженер Хайбърн. — Вече сме в ситуация, когато двигателите трябва да отнемат енергия от други системи.

— Нуждаем се от тласкащите полета — реши Гинеос. — От всичко останало можем да

се лишим.

— Аз пък се нуждая от навигационен контрол — напомни Инвър.

— Тласкащи полета и навигация — поправи се Гинеос. — Останалото подлежи на изключване.

— Какво да правим с поддържането на жизнената среда? — попита Хайбърн.

— Ако не се справим в следващите трийсет секунди, не би имало значение дали дишаме — каза Инвър на Гинеос.

— Спри всичко, освен навигацията и тласкащите полета — заповяда тя.

— Разбрах — отговори Хайбърн.

Въздухът в „Разкажи ми” незабавно стана по-хладен и някак застоял.

— Плитчината се сви до малко повече от два километра — съобщи Бернъс.

— На косъм — повтори Инвър. — Петнайсет секунди до влизането.

— Километър и осемстотин метра.

— Ще успеем.

— Километър и петстотин метра.

— Бернъс, затвори си шибаната уста, моля те.

Бернъс си затвори шибаната уста. Гинеос се изправи, приглади дрехите по тялото си и застана до своя помощник.

Инвър отброяваше на глас последните десет секунди, на „шест” прекъсна, за да каже, че оформя пространствено-времевия мехур, и продължи от „три”. На „нула” Гинеос видя от мястото си зад него и леко встрани, че той се усмихва.

— Влязохме. Без загуби. Корабът е цял — каза той.

— Ти беше изумителен, Оли — призна тя.

— Аха. И аз така си мисля. Не че е редно сам да се хваля.

— Хвали се колкото искаш. Екипажът оцеля благодарение на тебе.

— Благодаря, госпожо капитан.

Инвър се обърна към нея все още засмян и тогава тя натика цевта на стреломета, който извади от ботуша си, в лявото му око и натисна спусъка. Стреличката проникна в плътта с тихо мляскане. Другото око на Инвър погледна много изненадано, после той се сгромоляса мъртъв.

От другата страна на дупката съучастниците му креснаха стъписано и се прицелиха с лъчаметите. Гинеос вдигна ръка и те се вцепениха, слава на божеството.

— Той е мъртъв — каза им тя и опря другата си длан в монитора на неговата конзола. — А аз току-що зададох команда, която ще изстреля външните люкове на кораба в мехура. Щом дръпна ръката си от монитора, всички на кораба ще умрат. Вие също. На вас се пада да решите колко трупа ще има — само Оли Инвър или всички. Застреляте ли ме — умираме. Не оставите ли оръжията си в следващите десет секунди — умираме. Избирайте.

И тримата сложиха лъчаметите си на пода. Гинеос ги посочи на Дън, тя отиде да ги вземе, даде един на Бернъс и един на капитана. Гинеос отмести ръката си от монитора. Единият бунтовник се облещи, когато видя това.

— Ама че лековерни шибаняци сте — каза му Гинеос, превключи на щадящ заряд и простреля бързо и тримата.

Паднаха в несвяст.

Тя погледна Дън и Бернъс.

— Честито ви повишение. А сега ще се разправим с малко бунтовници. Хайде да се

размърдаме.

През седмицата преди смъртта на нейния баща Кардения Ву-Патрик почти не се отделяше от ложето му. Когато казаха на Батрин, че в неговото състояние медицината вече няма с какво да помогне освен да му спестява мъките, той реши да умре в дома си на своето любимо легло. Кардения вече знаеше, че краят му ще настъпи скоро, затова се освободи от всички задължения и поиска да сложат удобно кресло до леглото на баща й.

— Нямах ли по-смислени занимания от седенето тук? — подкачи Батрин своята дъщеря и единствено все още живо дете, когато тя се настани да му прави компания сутринта.

— В момента нямам.

— Съмнявам се. Лесно си представям как, щом отскочиш до тоалетната, веднага те запrikaзват поданици, които искат да подпишеш нещо.

— Не — отрече тя. — Засега с всичко се занимава изпълнителният комитет. Ще крепят положението в близкото бъдеще.

— Докато умра — уточни Батрин.

— Докато умреш.

Той се засмя — немощно, както правеше всичко напоследък.

— Опасявам се, че ще се случи в съвсем близкото бъдеще.

— Опитай се да не мислиш за това.

— Лесно ти е да го кажеш.

Потънаха в сближаващо ги мълчание, но по някое време Батрин се начумери безмълвно от някакъв шум и изви глава към дъщеря си.

— Какво е това?

Кардения леко килна глава встрани и се заслуша.

— За пеенето ли питаш?

— Някой *пее* ли?

— Отвън се е събрала цяла тълпа, за да се моли за твоето здраве.

Батрин се усмихна.

— Сигурна ли си, че точно за това се молят?

Батрин Ву, бащата на Кардения, официално носеше името и титлите Атавио VI, Емперо на Свещената империя на взаимно зависимите държави и търговски гилдии, Крал на Средоточие и присъдружните народи, Глава на Църквата на Взаимозависимостта, Наследник на Земята и Баща на всички, Осемдесет и седми емперо от Дома Ву, чиято родоначалница бе Пророчица-Емперо Рашела I, Основателка на Взаимозависимостта и Спасителка на човечеството.

— Сигурна съм — отговори Кардения.

Двамата бяха в Брайтън, имперската резиденция в Първа стъпка, столицата на Средоточие и любимото място на нейния баща. Официалният имперски център се намираше няколко хиляди километра по-нагоре в Си'ан, гигантската космическа станция над Средоточие, която се виждаше от повърхността на планетата като великанска блестяща паница, запратена напред мрака. Тоест би се виждала, ако Първа стъпка беше на повърхността. Но столицата, също като останалите градове на Средоточие, бе издълбана в скалните пластове на планетата и само тук-там технически куполи и други постройки се подаваха отгоре. Във вечния здрач те сякаш чакаха изгрева, който нямаше да настъпи никога

на тази планета, защото тя не се въртеше около оста си, а и ако жителите на Средоточие попаднеха на слънчевата ѝ страна, биха се изпържили с писъци като картофи в тиган.

Атавио VI мразеше Си'ан и никога не се заседаваше излишно в станцията. И за нищо на света не би допуснал да умре там. Брайтън беше неговият дом, а пред портата се бяха струпали малко над хиляда доброжелатели, които го насърчаваха с викове и понякога запяваха имперския химн „Какво ще кажеш“, любима песен и на запалянковците на имперския футболен отбор. Кардения знаеше, че от първия до последния те са били подложени на придирчива проверка, преди да ги допуснат дори на километър от портата, откъдето гласовете им стигаха до ушите на техния емперо. На някои дори не се наложи да плащат, за да дойдат.

— На колко от тях платихме? — попита Батрин.

— На почти никого — увери го Кардения.

— Аз трябваше да платя на три хиляди души, които дойдоха да разведряват майка ми на смъртното ѝ ложе. Охарчих се много.

— Ти си по-популярен от майка си.

Кардения не бе виждала баба си — емперо Зетиан III, но настръхваше от историите за нея.

— И парче чакъл щеше да е по-популярно от моята майка — посочи Батрин. — Но не си позволявай заблуди, дете мое. Нито един емперо на Взаимозависимостта не е бил особено популярен. Това не влиза в служебните ни задължения.

— Е, ти поне си по-популярен от повечето — настоя Кардения.

— Затова се е наложило да платиш само на някои от хората, които стоят под прозореца ми.

— Ще ги отпратя, ако искаш.

— Нека си стоят. Ако имат нужда от нещо, погрижи се за тях.

Скоро Батрин задряма отново и Кардения изчака да заспи дълбоко, чак тогава се надигна от креслото и отиде в личния кабинет на баща си, който бе присвоила през тези дни, а и бездруго скоро щеше да бъде неин. Щом излезе от спалнята, цял отряд медици начело с Куи Дринин, имперския лекар, се събраха около нейния баща, за да го почистят, да проверят данните на уредите и да облекчат състоянието му доколкото е възможно за човек с тежка и неизлечима болест, от която няма да се възстанови.

В кабинета беше Нафа Долг, наскоро назначената началничка на нейната администрация. Нафа изчака Кардения да отвори малкия хладилник, да си вземе сок, да седне, да отвори кутийката, да отпие две глътки и да сложи кутийката върху бюрото на Батрин.

— Подложка — напомни Нафа на своята повелителка.

— Сериозно ли говориш?

Нафа посочи бюрото.

— Първоначално е принадлежало на Турину II. Преди шестстотин и петдесет години. Подарък от бащата на Женевиер Н'дон, която станала негова съпруга след...

Кардения вдигна ръка.

— Стига де.

Зашари с ръка по бюрото, докопа малка книга в кожена подвързия, придърпа я и сложи кутийката върху нея. Но забеляза изражението на Нафа.

— Сега пък какво има?

— О, нищо. Просто твоята „подложка” е първото издание на „Коментари върху учението на Рашела” от Чао, тоест книгата е отпреди хилядолетие и неопишуемо скъпа, а дори мисълта да сложиш питие върху нея би трябвало да е тежко светотатство.

— Ох, за бога... — Кардения отпи още малко и остави кутийката на килима до бюрото. — Доволна ли си? Е, освен ако и килимът не е неопишуемо скъп.

— Всъщност...

— Нека приемем, че всичко в тази стая, освен нас, вероятно е на няколко века, подарено е на някой мой предтеча от друга прочута историческа личност и е безценно или поне струва повече, отколкото почти всички хора припечелват през целия си живот. Има ли нещо в стаята, което не се вмести в това описание?

Нафа посочи.

— Според мен това е обикновен хладилник.

Кардения намери най-после подложка на бюрото, взе сока си от килима и го сложи на нея.

— Тази подложка вероятно е отпреди четири века и е подарък от херцога на Край. — Тя погледна помощничката си. — Не ми казвай дали е така.

— Няма.

Нафа извади таблета си.

— Но *знаеш*, нали?

— Имаш постъпили молби от изпълнителния комитет — съобщи Нафа, без да обръща внимание на тези думи.

Кардения разпери ръце.

— То се знае, че имам.

Изпълнителният комитет се състоеше от трима представители на гилдиите, трима пълномощници на парламента и трима архиепископи на църквата. При други обстоятелства комитетът беше пряката връзка на всеки емперо с трите главни центъра на властта във Взаимозависимостта. В момента им беше възложено да осигурят приемствеността след последните дни на сегашния емперо. И успяваха да подлудят леко Кардения.

— Първо, искат да направиш изявление в мрежите, за да „уталожиш опасенията на империята относно състоянието на твоя баща”, както са благоволили да се изразят.

— Той умира, и то бързо. Не мисля, че това може да уталожи нечий опасения.

— Мисля, че биха предпочели нещо по-насърчаващо. Изпратили са ти текст на реч.

— Безсмислено е. Докато моята реч стигне до Край, баща ми ще е мъртъв от девет месеца. Дори до Бремен ще стигне след две седмици.

— Но остават Средоточие, Си'ан и присъдружните народи в тази звездна система. Най-далечният е само на пет светлинни часа оттук.

— Вече знаят, че той умира.

— Не е заради смъртта му, а заради приемствеността.

— Нафа, династията Ву я има от хилядолетие. Никой не се тревожи *чак толкова* за приемствеността.

— Не за приемствеността се тревожат, а за всекидневния си живот. Какъвто и да се окаже новият емперо, ще станат промени. Кардения, само в тази система живеят триста милиона поданици на империята. Ти си наследницата на трона. Те знаят, че династията ще се съхрани. Интересува ги останалото.

— Не мога да повярвам, че по този въпрос си на страната на изпълнителния комитет.

— И спрял часовник показва точно време два пъти в денонощието.

— Прочете ли речта?

— Прочетох я. Ужасен боклук.

— Пренаписваш ли я?

— Да, вече е съчинена наново.

— Какво друго искат?

— Искат да знаят дали си променила решението си за Амит Нахамапитин.

— Кое решение? За срещата с него или за брака с него?

— Според мен се надяват от първото да последва второто.

— Виждала съм го веднъж. Затова не искам нова среща. И нямам никакво намерение да се омъжа за него.

— Изпълнителният комитет навярно е предвидил твоето нежелание, затова си позволява да ти напомни, че твойт брат, покойният кронпринц, бе дал съгласието си по принцип за брак с Надаш Нахамапитин.

— По-скоро бих се оженила за нея, отколкото да се омъжа за нейния брат.

— Изпълнителният комитет е предвидил и този твой отговор, затова си позволява да ти напомни и че такова решение вероятно също би удовлетвори́ло всички въвлечени в ситуацията страни.

— *За нея* също няма да се ожена — натърти Кардения. — Не харесвам и двамата. Те са крайно противни хора.

— Те са крайно противни хора, чийто Дом придобива все по-голямо влияние в търговските гилдии и чийто стремеж към съюз с Дома Ву би дал на империята средство за въздействие върху гилдиите, с каквото не е разполагала от векове.

— Ти ли го казваш, или изпълнителният комитет?

— Осемдесет процента от това мнение е на изпълнителния комитет.

— И ти им даваш два́сет процента подкрепа?

Смайването на Кардения беше доста престорено.

— Тези два́сет процента се опират на факта, че политическите бракове са нещо, което се случва с хора като тебе — съвсем скоро ще бъдеш емперо и макар че можеш да се опреш на хилядолетна династия, нуждаеш се от съюзници, за да държиш здраво юздата на гилдиите.

— Сега ли ще ми напомниш всички случаи през това хилядолетие, когато някой емперо от династията Ву, общо взето, е бил кукла на конци в ръцете на гилдиите?

— Сега ще ти напомня, че ме назначи на този пост не само заради нашето приятелство и вещината ми в дворцовата политика, а и защото защитих докторска дисертация по история на династията Ву и знам за твоя род повече дори от тебе. Но бих могла да кажа и онова, което очаква от мен.

Кардения въздъхна.

— Ние обаче не сме застрашени от превръщане в кукли, чиито конци ще бъдат дърпани от гилдиите.

Нафа само я изгледа втренчено, без да каже нищо.

— Ти май се майтапиш с мен... — промърмори Кардения.

— Домът Ву също е търговски род и има монопол върху производството на кораби и оръжия за военните — подхвана Нафа. — А въоръжените сили са под контрола на империята, а не на гилдиите. Да, за гилдиите или който и да е от другите Домове е трудно да

наложат в близко бъдеще контрола си над твоя Дом или цялата империя. Но не мога да не добавя, че твоят баща беше твърде нехаен в съдържането на Домовете и допусна няколко от тях, включително Нахамапитин, да изградят средища на могъщество, каквито не е имало през последните два века. И то без да обръщаме внимание на църквата, която също е самостоятелна сила. Можеш да очакваш, че всички те ще се домогват до още по-голяма власт, защото смятат, че ще бъдеш слаба като емперо.

— Благодаря — сухо вметна Кардения.

— Нищо лично. Твоето издигане във властта не беше предвидено от никого.

— Да бе, все едно не знам.

— И никой не е наясно какво да мисли за тебе.

— Освен изпълнителния комитет, който бърза да ми натрапи брак.

— Искат да запазят вече появилия се шанс за съюз.

— Съюз с крайно противни хора.

— Милите хора обикновено не придобиват власт.

— Тоест казваш, че аз съм изключение от правилото ли?

— Не си спомням да съм казвала, че си мила — натърти Нафа.

— Всичко това не биваше да се стоварва върху твоята глава — каза Батрин на Кардения по-късно.

Тя се бе върнала в неговата спалня и пак седеше на креслото. Екипът от лекари, който се бе занимавал с него в съня му, чакаше в съседни стаи. Двамата отново бяха насаме сред медицинската апаратура.

— Знам — отвърна тя.

И преди бяха говорили по въпроса, но Кардения знаеше, че повторението е неизбежно.

— Твоят брат беше подготвен да се справя с тази роля — продължи Батрин бавно и безизразно.

Тя кимна. Ренеред Ву всъщност беше неин полубрат, син на официалната съпруга Глена Косту, а Кардения — плод на кратка връзка между Батрин и Хана, професор по древни езици. Хана Патрик се запозна с повелителя, когато той поиска да види колекцията от редки книги в библиотеката „Споуд“ в университета на Първа стъпка. Двамата започнаха да си пишат от време на време за наука и история, а няколко години след внезапната смърт на съпругата си Батрин първо дари Хана с рядък екземпляр на „Касидат-ул-Бурда“, а не след дълго и с Кардения, което малко изненада и двамата.

Ренеред беше официален наследник, а Хана Патрик след кратък размисъл реши, че би предпочела да изскочи през някой въздушен шлюз, отколкото да присъства постоянно в имперския двор. Затова в детството си Кардения бе обсипвана с грижи, но я държаха настрана от всичко, свързано с властта. Тя беше признато дете на властващия емперо и се виждаше редовно, макар и не прекалено често със сияйния си баща. Нейните съученици ѝ подвикваха понякога „ей, принцесата“, но внимаваха да не влагат злоба, защото тя си беше *принцеса*, а хората от имперската ѝ охрана имаха остър слух за обиди.

Детството и първите години от младостта ѝ бяха толкова нормални, колкото е възможно за дъщерята на най-могъщия човек в познатата част от вселената — иначе казано, Кардения можеше да надзърта и поне да види отдалече какво представлява нормалното. Следваше в университета на Първа стъпка, заслужи дипломи по съвременна литература и педагогика, а след завършването се замисли сериозно за ролята на професионална покровителка на някои

програми за насърчаване на изкуството и помощ за онеправданите.

И тогава Ренеред взе, че си намери белята — заби се заедно със своя очарователно старомоден автомобил в стена по време на благотворително демонстративно състезание с професионални пилоти и, в крайна сметка, остана без глава. Кардения не бе гледала нито веднъж запис на катастрофата, все пак Ренеред беше неин брат. Прочете обаче доклада на следователите, в който се изключваше каквато и да е вина на организаторите, но се подчертаваше, че при такива системи за сигурност в автомобила вероятността за фатален инцидент е била съвсем малка, камо ли да се стигне до обезглавяване на загиналия.

По-късно тя научи, че на благотворителния търг след състезанието Ренеред е трябвало да обяви публично своя годеж с Надаш Нахамапитин. И тези две събития си останаха неразделни в паметта ѝ.

Кардения така и не се сближи с Ренеред, който вече беше юноша по време на раждането ѝ, а и обкръжението им беше съвсем различно, но той се държеше добре с нея. В детството си се възхищаваше отдалече на своя брат и забавленията му, а когато порасна и проумя какво смазващо имперско бreme я бе подминало, за да притисне неговите рамене, тя си отдъхваше тайничко, че Ренеред го има. Той май се наслаждаваше на положението си така, както тя никога не би могла.

Ала вече го нямаше и империята внезапно изпита нужда от друг наследник, който да стане неин следващ емперо.

— Ти май се отплесна — каза Батрин.

— Извинявай. Мислех си за Ренеред. Как ми се иска да беше още с нас...

— И на мен. Макар че подбудите ни може и да се различават.

— Щях да съм много по-щастлива, ако той те наследяваше. Мнозина други също щяха да са довольни.

— Това е ясно, дете мое. А сега ме чуй, Кардения. Не ме натъжава това, че ти ще ме наследиш.

— Благодаря ти.

— Казвам го искрено. Ренеред би станал много добър емперо. Той бе буквално роден за тази роля, също като мен. Докато ти — не. Но това не е лошо.

— Според мен е ужасно. Не знам какво да правя — призна си тя.

— Никой от нас не знае какво да прави — каза Батрин. — Различното при тебе е, че ти го съзнаваш. Ако Ренеред беше жив, той също щеше да се обърква, но би останал самоуверен. Ето защо би се препънал още на първата крачка като мен и като моята майка, и като моя дядо. Може пък ти да нарушиш тази семейна традиция.

Кардения се усмихна на тези думи. Батрин изви глава почти nedоловимо.

— Още не знаеш какво да мислиш за мен, нали? — попита той.

— Не — откровено заяви Кардения. — Радвам се, че с тебе се опознахме по-добре през последните месеци. Но... — Тя разпери ръце с дланите нагоре. — Всичко това наоколо...

Батрин се засмя.

— Искаш да опознаеш баща си, но трябва да се съсредоточиш в подготовката за властта над вселената.

— Звучи нелепо. И е вярно.

— Аз съм виновен. Знаеш, че се появи случайно на този свят. Поне аз бях изненадан. — Кардения кимна. — И от всички, включително от твоята майка, чувах, че е по-добре да те държа настрана. И се съгласявах охотно.

— Знам. Никога не съм те обвинявала за това.

— Известно ми е и трябва да призная, че ти се чудех.

— Не те разбирам...

— Ти си принцеса — в буквалния смисъл, но досега не живея като принцеса. Според мен е логично да мисля, че на твое място повечето хора щяха да са недоволни.

Тя вдигна рамене.

— Харесваше ми, че мога и да не бъда принцеса. Когато бях на осем години, сърдех се малко. А когато пораснах достатъчно, за да знам какво означава да съм принцеса, много ми олекна, че съм пропуснала по-голямата част от този живот.

— Но той те сграбчи накрая.

— Така си е — съгласи се Кардения.

— Не искаш да бъдеш емперо, нали?

— Не искам. Бих предпочела да прехвърлиш титлата на братовчед, племенник или някого друг.

— Ако Ренеред се бе оженил по-рано и имаше дете, ти щеше да се отървеш. Но той не го направи. А ако се бе оженил за онази Нахамапитин и му се бе родил наследник, тя щеше да стане регент. Не би ми допаднало тя да се разпорежда, без никой да я усмирява.

— Ти обаче го увещавахе да се ожени за нея.

— Политика. Досещам се, че и тебе вече увещават да се омъжиш за нейния брат.

— Така е.

— Такъв брак е политически изгоден.

— Искаш ли да постъпя така?

Батрин се закашля дълго, тя напълни чаша с вода и я поднесе към устните му, за да отпие.

— Благодаря ти. Не, не искам. Надаш Нахамапитин е бездушна и зла, но и Ренеред не беше невинно агънце. По това приличаше на моята майка. Той би укротявал жена си, би приел с удоволствие такова предизвикателство... както би го приела и Надаш. Ти обаче не си като Ренеред, а Амит Нахамапитин е лишен дори от забележителния ум на своята сестра.

— Той е досадник.

— Много по-кратък начин да кажеш същото.

— Но нали според теб такъв брак би донесъл политически изгоди.

Батрин едва помръдна рамене.

— Да. И какво от това? Скоро ще бъдеш емперо.

— И тогава никой не би могъл да ми казва какво да правя.

— О, напротив. *Всички* ще ти казват какво да правиш. Но невинаги ще си принудена да ги послушаш.

— Колко време му остава? — попита тя Куи Дринин по време на вечерята.

По-точно Кардения вечеряше в личната трапезария, чието пищно обзавеждане беше само смешно, а не потискащо за разлика от другите стаи в частните имперски покои. Дринин не се хранеше, а стоеше пред масата и чакаше разрешение да докладва. Кардения го покани да хапне, но той отказа толкова припряно, че тя се зачуди коя ли дреболия от имперския протокол бе нарушила този път.

— Според мен не повече от денонощие, госпожо — отговори Дринин. — Отделителната му система на практика престана да работи и макар че можем да направим нещо за този

проблем, другите системи в организма ще я догонят скоро. И дихателната, и останалите системи са пред критичен праг. Вашият баща знае, че бихме могли да предприемем крайни мерки, чрез които да удължим живота му с няколко дни в най-добрия случай. Той сам реши да се откаже от тях. Вече само му помагаме да не страда.

— Още е с бистър ум — вметна Нафа.

Тя също не се хранеше.

Дринин кимна и пак се взря в Кардения.

— Не очаквайте да е така до края, госпожо, особено заради натрупването на токсини в кръвта. С риск да превиша пълномощията си бих ви посъветвал, ако искате да кажете нещо важно на своя баща, да направите това по-скоро.

— Благодаря ви, докторе.

— Няма за какво, госпожо. Позволявате ли да се осведомя и за вашето самочувствие?

— Емоционално или телесно?

— Питам и за двете, госпожо. Знам, че ви инсталираха мрежата преди няколко седмици.

Искам да съм спокоен, че тя не предизвиква странични ефекти.

Свободната ръка на Кардения опипа мястото на шията точно под основата на черепа, където бяха имплантирали семето на имперската неврална мрежа, за да се разрасне в мозъка ѝ за около месец.

— Имах главоболие около седмица след имплантирането. Сега съм добре.

Дринин кимна.

— Чудесно. Натрупаният опит показва, че главоболието се появява сравнително често. Ако усещате други странични ефекти, трябва да ме уведомите, разбира се. Досега процесът на имплантиране би трябвало да е завършил, но никога не е сигурно предварително.

— Благодаря, докторе — каза отново тя.

— Госпожо.

Дринин кимна и понечи да се обърне.

— Докторе...

Той спря и пак я погледна.

— Да, госпожо?

— След преходния период ще се радвам, ако вие и вашият екип останете на служба при мен.

Дринин се усмихна и се поклони ниско.

— Разбира се, госпожо.

— Знаеш, че не е нужно да молиш лично всеки, който е на имперска служба, да остане на поста си — отбеляза Нафа, когато той излезе. — Иначе ще прекараш в това занимание целия си първи месец на трона.

Кардения махна с ръка към вратата, през която лекарят излезе.

— Този човек ще ме преглежда и подлага на изследвания десетилетия наред. Мисля, че е по-добре да го помоля лично да остане. — Тя погледна помощничката си. — Смахнато е, да знаеш. Не седна да се нахраниш заедно с мен. Стоиш си с таблета в ръце и чакаш да ми кажеш разни неща.

— Емперо и служителите му не се хранят на една маса.

— Служителите го правят, ако им бъде заповядано.

— Значи ми заповядваш да ям от същата гадост, която преглъщаш в момента?

— Не е гадост, а рибена чорба с канела по древна провансалска рецепта. И не ти

заповядвам. Казвам ти, че ако желаеш, можеш да хапнеш нещо в компанията на своята приятелка Кардения.

— Благодаря, Кар.

— Да бъдеш моя служителка през цялото време е последното нещо, от което се нуждая в момента. Още искам да имам приятели, които не настръхват всеки миг от факта коя съм аз. Само ти от всички деца, с които израснах, не обръщаше внимание на това, че съм принцеса.

— Родителите ми са републиканци — напомни Нафа. — Ако се бях отнасяла с тебе различно заради баща ти, щяха да се отрекат от мен. Те все още са доста наежени, защото реших да работя за тебе.

— Това ме подсеща, че щом стана емперо, мога да те удостоя с титла.

— Да не си посмяла, Кар. Не бих могла да припаря до дома си в почивните дни.

— „Баронеса” звучи прелестно.

— Ще ти излея рибената чорба на главата, ако не престанеш — предупреди Нафа.

Кардения се подсмихна.

— Видях твоя запис — каза Батрин следващия път, когато беше буден. Кардения виждаше, че Дринин е бил прав, мислите на нейния баща вече блуждаеха и се оплитаха. — Онзи, в който говориш за мен.

— Как ти се стори?

— Много мило. Не са го писали онези от комитета, нали?

— Не.

Оплакванията на изпълнителния комитет от написаната наново реч секнаха, когато Кардения им каза, че или ще каже думите, подбрани от Нафа, или изобщо няма да говори. Тя се зарадва на първата си победа над трите политически сили, уравновесяващи императорската власт. Не се зальгваше, че подобни случаи ще бъдат чести, когато седне на трона.

— Добре — промърмори Батрин. — Трябва да бъдеш самостоятелна, дъще. Не да играеш натрапена роля.

— Ще запомня.

— Непременно. — Очите му се затвориха, той като че се унесе за малко, после пак я погледна. — Избра ли вече имперското си име?

— Колебая се дали да не запазя своето.

— Какво?! А, не. Собственото ти име е за твоя личен живот. За приятели, съпрузи, деца и любовници. Ще имаш нужда от него. Не го давай на империята.

— Твоята майка с кое от имената ти те наричаше?

— Батрин. Поне когато имаше какво да ми каже. Как е майка ти?

— С нея всичко е наред.

Преди три години Хана Патрик се бе съгласила да стане ректор на Технологичния институт в системата Гуелф, на десет седмици от Средоточие по Потока. Сигурно бе научила за влошаващото се състояние на емперо Атавио VI. Но щеше да чуе за възкачването на своята дъщеря на трона много след деня, когато това се случи. Кардения знаеше, че чувствата на нейната майка за този обрат в съдбата на дъщеря ѝ са твърде противоречиви.

— Обмислях дали да се ожения за нея — сподели Батрин.

— Вече ми каза.

Кардения бе чула съвсем друга версия от майка си, но сега нямаше смисъл да повдигна

тази тема. Баща ѝ кимна и заговори за друго:

— Може ли аз да ти предложа имперско име?

— Да, моля те.

— Грейланд.

Кардения сбърчи вежди.

— Не съм чувала това име.

— Когато умра, погледни сведенията за нея. И ела да си поприказваме.

— Ще дойда.

— Чудесно. Ти ще се справиш добре като емперо, Кардения.

— Благодаря ти.

— Ще ти се наложи да се справиш. Империята скоро ще се нуждае от това.

Кардения не знаеше какво да каже, само кимна и докосна ръката на своя баща. Той изглеждаше учуден и стисна пръстите ѝ едва доловимо.

— Сега ми се спи — каза той. — Ще заспя, а после ще станеш емперо. Така добре ли е?

— Както кажеш.

— Разбрахме се. — Батрин пак стисна ръката ѝ толкова леко, че усещането беше призрачно. — Сбогом, Кардения, дъще моя. Съжалявам, че не отделих повече време за обичта си към тебе.

— Няма нищо.

Батрин се усмихна.

— Идвай да се виждаме.

— Ще идвам.

— Добре.

Батрин се унесе. Кардения седеше до баща си и чакаше да стане емперо.

Чакането не се проточи.

Кива Лагос усърдно се чукаше до полуца с помощник-ковчежника, когото сваляше от шест седмици, докато „Да, сър, тя е моята мацка” летеше от Ланкаран към Край, но вторият помощник-капитан Уейлов Бренир влезе неочаквано в нейната луксозна каюта.

— Присъствието ви е необходимо — каза той.

— Малко съм заета — сопна се Кива.

Тъкмо стигна до истинския кеф, така че Уейлов да се шиба (защото определено нямаше да се шиба с нея, беше гнусен), и не би се отказала от удоволствието само защото той им се натрапи. А истинският кеф е такава рядкост. Хората се занимават със секс, а той нахълтва, разбираш ли. Негов гаф, не неин. Помощник-ковчежникът имаше леко угрижен вид, но Кива го понатисна, за да е ясно, че забавлението ще продължи.

— Важно е.

— Повярвай ми, това също е важно.

— Дойде митнически служител, който не ни разрешава да разтоварваме хаверите — каза Бренир. И да беше стъписан или възмутен от заниманията на Кива, не се издаваше. По-скоро даваше вид, че му е скучно. — А ние пристигнахме на Край именно за да разтоварим хаверите. Ако не ги продадем и ако не сключим договори за лицензиране, спукана ни е работата. Вие сте представителка на собственика. И вие ще обяснявате на своята майка защо този полет се е превърнал във финансова катастрофа за вашето семейство. Може би все пак ще благоволите да се присъедините *незабавно* към капитан Блиника в разговора с този митнически служител, за да се опитате да решите проблема. Или ще продължите да се чукате с този младши член на екипажа. Не се съмнявам, че двете занимания са равностойни с оглед на вашето бъдеще, бъдещето на този кораб и бъдещето на вашето семейство.

— Ама че гадост — отбеляза Кива.

От кефа нямаше и следа, а и помощник-ковчежникът — нейното малко развлечение, вече изглеждаше твърде окаяно.

— Бренир, това беше впечатляващо нахалство спрямо човек, който може да те изрита от службицата ти.

— Госпожо, вие не можете да ме уволните — възрази помощник-капитанът. — Аз съм на щат към гилдията. Е, ще дойдете ли?

— Мисля по въпроса.

— Трябва да си вървя — обади се помощник-ковчежникът. — Тоест... бих могъл да си тръгна. Не е ли по-добре да го направя?

Кива въздъхна и сведе поглед към своето завоевание.

— Кога си на вахта?

— След три часа.

— Значи оставаш тук.

Отдели се от него, навлече нещо приемливо за външния свят и последва Бренир през кораба.

„Да, сър, тя е моята мацка” беше петица — кораб, чиито размери и конструкция на теория позволяваха да поддържа със собствени ресурси живота на пълен екипаж в продължение на пет години, преди всичко да се скапе, системите за регулиране на жизнената среда да се повредят, а хората да се впуснат в неописуеми взаимни зверства за малко, преди

да настъпи краят, както се случваше неизбежно с всички екипажи, закъсали нейде из безкрайната космическа пустош без надежда за спасение.

Но на практика в границите на Взаимозависимостта полетите през Потока от едно човешко поселение до друго не се проточваха повече от девет месеца. Петиците, както и десетките — техните по-големи подобия, обикновено бяха подготвени да поддържат живота на екипажа една година, за да има и резерв от три месеца. Останалият обем и ресурси бяха отделени за товари, а в случая с „Да, сър” — за астропоника. В кораба отглеждаха продуктите на растениевъдството, върху които собствениците му имаха монопол, и пътешестваха от една звездна система до друга, за да ги продават.

Домът Лагос, който притежаваше „Да, сър”, имаше монопол върху цитрусовите плодове. По-точно върху целия растителен род — от семената до плодовете, от оригиналните древни видове и сортове, като лимони и портокали, до по-съвременните хибриди, като гейбини, зести и хавери. И „Да, сър” кацна на Край, за да търгува с хавери — да продаде отгледаните плодове и да сключи договори за лицензиране с местния агробизнес, който да ги отглежда на планетата от името на семейство Лагос.

Поне такъв беше планът. Но сега някакъв скапаняк от митниците се опитваше да им го набути на всички.

Кива влезе в заседателната зала на „Да, сър”, където я чакаха капитан Томи Блиника, старшият ковчезник Гажон Магнут и някакъв жалък лайнар от имперските митници. Тя кимна на Блиника и Магнут и седна при тях на масата. Блиника отпрати Бренир, който излезе и плъзна вратата на мястото ѝ.

— Добре, какъв е проблемът? — започна Кива.

— Лейди Кива, аз съм инспектор Претан Ванощ, заместник-директор на имперските митници на Край... — започна жалкият лайнар.

— Много ми е приятно — прекъсна го тя. — Та какъв е проблемът?

— Проблемът е кластеровирус. Това е тип вирус, който...

— Господин Ванощ, моето семейство държи монопола върху цитрусовите плодове от осемстотин години. Знам какво е кластеровирус. Знам също, че са минали двеста години от последния потвърден случай, когато кластеровирус е засегнал продукти, които ние продаваме или лицензираме. Нашите гении инженери се грижат продуктите да са устойчиви на такива вируси.

Ванощ се усмихна със стиснати устни и ѝ подаде папка с документи. Кива я взе.

— Отброяването започна наново, лейди Кива — каза митничарят. — Преди девет месеца корабът близък на вашия — „Не, сър, не казах може би”, пристигна с товар от посадъчен материал на грейпфрут, с който донесе и нов щам на вируса. Този щам се разпространи в лицензираните от вас овощни градини и съсипа реколтата на вашите клиенти.

— Така да бъде, но какво от това? — отвърна Кива. — Ако се е случило, а аз няма да се съглася с твърденията ви, докато наши хора не проучат проблема, ще компенсираме клиентите си за загубите и ще изкореним онези градини. Няма нищо общо с нашия товар от хавери.

— Не е толкова просто. Вирусът се оказва съвместим и с някои местни култури на Край, включително бану, която е важна за изхранването на населението. Наложил се да въведем карантина в цели провинции, за да спрем разпространението му. Цените на хранителните стоки направо пробиха тавана. Хората се тревожат от опасността да гладуват. Херцогът на

Край и без това трябваше да се бори с въстаници, а това влоши положението още повече. — Ванош се приведе над масата към нея. — Грубо казано, лейди Кива, Домът Лагос допринесе за хаоса по цялата планета.

Кива се вторачи смаяно в тъпия чиновник.

— Не може да говорите сериозно, че сме възнамерявали да...

Този път той я прекъсна.

— Лейди Кива, *няма* значение какви са били намеренията на вашия Дом, важно е какво *направихте*. А вие сипахте масло в огъня. Докато по въпроса не се произнесе съдебна инстанция, опасявам се, че вашите търговски права на тази планета са отнети.

— Не знам нищо за тази история — оправда се Кива.

— Докладът съдържа всички данни за вируса.

— Не говоря за шибания *вирус*. А за хаоса, глада и останалите дивотии. Не можете да стоварите цялата вина върху нас.

— Лейди Кива, уверявам ви, че никой не обвинява за всичко вашето семейство. Но вие носите достатъчна част от вината, за да бъдат отнети правата ви.

— Притискаш ли ни? — изтърси Кива.

Ванош примигна.

— Моля?

— Чу ме добре. Притискаш ли ни? Подкуп ли искаш да изкопчиш от нас?

— Подкуп ли?

— Да.

— Лейди Кива, не мога да се досетя заради коя част от нашия разговор стигнахте до предположението, че си прося подкуп.

— Мамка ти, стига си усуквал — сприхаво каза Кива. — Хайде да се престорим за малко, че тук сме се събрали само зрели хора и няма нужда да увъртаме в пазарлъците. Кажете ми какво *искаш* и... — тя посочи с палец Магнут, чието изражение подсказваше нежеланието му да повярва на ушите си — ... Магнут ще се погрижи за останалото.

Ванош изви глава към ковчежника.

— Старши ковчежник Магнут, често ли подкупвате служители на имперските митници?

— Не отговаряй! — рязко се намеси капитан Блиника. На Магнут му олекна видимо от заповедта да си мълчи. Блиника се взря във Ванос. — Поднасям ви извиненията си, господин инспектор. Нашата представителка на собствениците е твърде разстроена в момента, което е напълно разбираемо. Затова подбра необмислено думите си. Уверявам ви, че не е политика на Дома да подкупваме имперски служители, а невъздържаността на лейди Кива не означава, че някой от нас ви подозира в подкупност. Прав ли съм, лейди Кива?

Кива се вторачи красноречиво в капитана на своя кораб: „Ти бързикаш ли се с мен бе, пич?“. Погледът на капитана отговори ясно: „Изобщо не се бързикам с тебе, гадино!“ Тогава тя насочи вниманието си към Ванос.

— Да. Това беше неуместна шега, за която съжалявам.

— Лейди Кива, може би не е добре да избирате комедията като свое поприще — отбеляза митничарят.

— Това е много полезен съвет, благодаря.

— Както и да е. Лейди Кива, капитан Блиника, вие, изглежда, смятате, че аз съм причината вашата стока да бъде конфискувана, а търговските ви права — отнети.

— Не сте ли? — подхвърли Кива.

Ванош пак се усмихна със стиснати устни и тя вече се питаше дали изобщо се появява друга усмивка на лицето му.

— Ако зависеше от мен, лейди Кива, щях да приема подкупа, след това бих заплашил с арест и трима ви, за да прибера още по-големия втори подкуп.

— *Знаех си* — натърти тя. — Лукав дребен шибаняк.

Той кимна сдържано, за да покаже, че приема оценката ѝ.

— В този случай обаче заповедите са от много по-високо равнище. Всъщност, лейди Кива, наложената забрана върху вашите хавери и всякаква друга дейност на вашия кораб и вашето семейство на планетата Край е издадена лично от херцога.

Ванош подаде друг документ — този път традиционно сгънато писмо на дебел пергамент, запечатано с восък, на който имаше отпечатък от херцогския пръстен. И това показваше, че херцогът е настроен много сериозно.

— Трябва да обсъдите проблемите си с него — добави митничарят.

Кива взе писмото.

— Направо шибана прелест, нали?

— Наистина — съгласи се Ванош. — Позволявам си да ви дам още един съвет, лейди Кива.

— Слушам.

— Херцогът на Край е собственик на по-голямата част от планетата. Може би не си струва да опитвате с подкупи, а?

Уреждането на среща с херцога на Край отне цял ден. Космодрумът не разрешаваше преки полети на совалки от корабите: „Стреляха по някои, докато кацаха”. Кива беше принудена да се прехвърли със совалка на огромната имперска станция, където империята бе съсредоточила почти всичко, с което се занимаваше в тази звездна система. Оттам се спусна с космическия асансьор, защитен с мощни оръжия от атаки на въстаниците. На космодрума беше посрещната от местен служител на Дома, който я поздрави и я заведе при изпратената за нея кола.

— Каква е тази адска измишльотина? — попита Кива, щом я зърна.

Возилото приличаше повече на малък танк.

— Лейди Кива, за да стигнем до двореца на херцога, трябва да минем през някои неприятни райони.

— А не мислите ли, че това чудо изпъква прекалено? Все едно на него примигва ослепителен надпис „Я стреляйте по мен”.

— Госпожо, в момента стрелят на практика по всичко, което се движи. — Служителят ѝ отвори вратата на пътническата кабина. — Трябва да добавя, че стрелят и по всичко, което остане прекалено дълго на едно място.

Покани я с жест да влезе и Кива схвана намека. Поне пътническата кабина на малкия танк се оказа достатъчно луксозна. Тя седна, сложи си предпазните колани и кимна на двамата началници на семейното представителство на Край. Жената ѝ протегна ръка.

— Лейди Кива, аз съм Ейота Фин, изпълнителен вицепрезидент на Дома Лагос тук. — Кива стисна ръката ѝ и Фин посочи спътника им. — Това е Йохан Руе, началник на нашия правен отдел.

Руе кимна.

— Здравейте — каза Кива и на двамата.

— Няма как да ме помните, но вече сме се срещали — продължи Фин. — Преди да ме назначат на Край, работех в офиса на вашата майка в Икойи. Вие още бяхте дете, разбира се.

— Аха. Е, звучи чудесно, Фин, но точно сега се надявам да ми простиш, че хич не ми дреме дали сме се виждали, когато съм била на шест години. Искам да знам какво става с тази шибана забрана.

Фин се усмихна.

— Няма съмнение, че сте дъщеря на своята майка. Тя също беше пряма до грубост и делова.

— Да, ние сме семейство от гадняри — подхвърли Кива, а колата потегли с тласък. — Сега ми обясни.

Фин изви глава към Руе и той започна:

— Лейди Кива, в момента имаме два проблема, които са свързани помежду си. Първият е забраната. Вторият е въстанието.

Кива се смръщи.

— И какво общо с нас има това въстание?

— От политическа гледна точка — нищо. Поредното въстание.

— „Поредното” ли? Колко често има въстания на тази прокълната планета?

— Едно-две на десетилетие — отговори Фин. — Тази планета ненапразно е наречена Край. Това е най-отдалеченото човешко средище в цялата Взаимозависимост, до което се стига най-трудно. Освен това е единственото, където на местните жители не е гарантирано правото на пътуване. Векове наред империята стоварва тук бунтовниците и дисидентите си, за да се отърве от тях. И когато се озоват тук, тези хора не се укротяват тутакси.

Силен кух удар отстрани сякаш потвърди правотата ѝ.

— Какво беше това? — попита Кива шофьора.

— Опитват си късмета, госпожо. Няма за какво да се тревожите.

— Значи да не се тревожа, че стрелят по мен?

— Ако се бяха настървили, щяха да ни ударят с ракета.

Кива пак погледна Фин.

— И вие тук се занимавате с бунтове всяко десетилетие.

— Да, веднъж-дваж на десет години.

— Няма ли с какво друго да си запълвате времето? Спортни отбори? Тихи игри на маса?

— Обикновено въстанията остават ограничени в далечните провинции — поясни Руе. — Избухват, властващият в момента херцог изпраща там местната гвардия и всичко приключва за два-три месеца. Този път е различно.

— Въстанието е добре организирано — добави Фин.

— Имат много оръжие.

— Да, вече забелязах — каза Кива. — Но още не съм чула как то е свързано с нас.

— Както споменах, няма политическа връзка — отвърна Руе. — Но борбата с това въстание стана много скъпа. Данъчните постъпления спадат заради затрудненията на бизнеса. А парите трябва да бъдат получени отнякъде.

— От нас ли?

— От нас — потвърди Руе.

— Не само от нас — поправи го Фин. — Той стиска за гърлата всички гилдии. За начало — с по-високи данъци и такси. Херцогът ги вдигна до горната граница, разрешена в империята.

— Но парите пак не стигаха — подхвана Руе. — И херцогът стана изобретателен.

— Щом бе съобщено за вируса по грейпфрутите, херцогът блокира банковите сметки на Дома Лагос — обясни Фин. — На теория са под независимо попечителство, докато съдът се произнесе за обезщетенията, които трябва да получи Край заради разпространението на вируса и върху местни земеделски култури.

— Каква е нашата отговорност за това? — попита Кива.

— Може и да нямаме вина — отговори Руе. — Но решението ще бъде взето от съда. И ако все пак херцогът докаже, че вирусът е попаднал в екосистемата на Край заради нашата престъпна небрежност, имперските закони ни задължават да му изплатим обезщетения и глоби.

— А дотогава нашите сметки са под попечителство, за да не преведем парите в Икойи, където херцогът не може да ги докопа — добави Фин.

— Но истината е, че не са под попечителство, нали? — Кива посочи малкия, дебел, брониран прозорец на колата. — Херцогът си ги харчи за борбата срещу въстаниците.

Руе се усмихна със стиснати устни. Май всички на Край се усмихваха така.

— Не бива да забравяме, че когато херцогът обяви текущото извънредно положение, той национализира банките. Според версията на властите мярката е предназначена да предотврати финансовата паника и спекулациите. Но от ръководители в банки на гилдиите знам, че той опустошава сметките.

Кива прихна.

— *Много* мил човек.

— Е, поне замисълът му спрямо Дома Лагос си го бива — призна Фин. — Ако потуши въстанието, ще има колкото си иска време да протака съдебния процес, за да върне в сметките откраднатите пари. Това ще се влачи с години.

— А ако бъде победен, за него ще е все едно, защото вероятно ще е мъртъв — допълни Руе.

Кива изсумтя и се загледа през прозорчето. Столицата Инвърнес се простираше наоколо — овехтяла, невзрачна, с няколко пожара в далечината, които бълваха мазен дим.

— И ще бъде ли победен?

Фин и Руе се спогледаха.

— Няма да е първият случай, когато херцог на Край е свален от власт със сила — отбеляза Фин.

— Ясно, но какво ще стане *този* път? — настоя Кива. — Губим ли си шибаното време, като отиваме да говорим с мръсника?

— Положението на херцога не е обнадеждаващо — призна Руе след минута. — Чухме слухове за дезертьори в провинциите, за преминали на вражеската страна командири заедно с техните войници. Вероятно ще знаем следващата седмица какво ще стане.

Кива посочи нагоре.

— А *онези* скапанияци? Империята? В края на краищата херцогът е проклет благородник. Няма ли да им се стори проява на *лош вкус*, ако бъде извлечен на улицата и разстрелян?

— Намираме се на Край, лейди Кива — напомни Руе. — Докато Взаимозависимостта получава своя процент от търговията, другото остава вътрешен проблем.

— Включително смъртта на херцог ли?

— Няма да е първият случай — повтори Фин.

— Доближаваме двореца — съобщи шофьорът. — Ще се забавим няколко минути,

докато минем през охраната. Госпожо, може ли да ми дадете поканата си за двореца?

Кива му я връчи и пак погледна местните си подчинени.

— И какво ще правя сега? Отивам да се моля на онзи шибаняк за разрешение да си продам хаверите, а ако го получа, ще очаквам да прибере печалбите ни под така нареченото попечителство и повече няма да ги видим.

— Поне в близките години — потвърди Фин. — И това е най-добрият вариант.

— Защо бе, мамицата му, не предусетихте какво ще стане? — тросна се Кива и изпъна показалец към внушително укрепения дворец, който се виждаше през предното стъкло на колата. — Ние си седим и се пипаме, а онзи задник използва парите ни, за да си играе на „пребий другарчето” с въстаниците.

— О, аз предвидих какво ще стане — възрази Фин. — Затова сумите в поставените под попечителство сметки се смалиха наполовина в сравнение с първите минути, когато започнахме да получаваме съобщения за вируса.

— Къде са останалите пари? Да не си ги заровила в задния двор?

— Да, в преносен смисъл. Домът Лагос вече притежава чрез поредица от посредници разнообразни недвижими имоти.

Кива махна с ръка.

— Но *не тук*, надявам се. Този прецакан град гори.

— Не тук. Предимно в провинциите Томнахурич и Клермон. Особено в Клермон. Графът там гореше от желание да се отърве от много апетитни имоти. Искаше да се сдобие с налични колкото може по-скоро.

— Как няма да иска. Благородниците не са всеобща любимци, когато избухват революции.

— Така е, лейди Кива.

Колата потегли отново.

— Трябва да ви кажа още две неща преди срещата с херцога — обади се Руе.

— Казвай.

Той й подаде лист.

— Първо, изпълнихме нареждането ви и проучихме фактите за вируса. Нямахме *абсолютно никакви* данни за вирусна инфекция в посадъчния материал от грейпфрути, преди да бъде изпратен в овощните градини на Край. Нищо във фиданките или плодовете в нашите складове, нищо в пробите, взети от хората в „Не, сър”, преди корабът да отлети.

Кива плъзна поглед по листа.

— Тоест смяташ, че е саботаж.

— Да, почти сигурен съм. Съвсем друг въпрос е дали можем да го докажем убедително в съда. Така стигаме и до второто обстоятелство. Херцогът има съветник от търговски дом. И името няма да ви хареса.

Кива изви очи нагоре.

— О, мамицата му, дори не е нужно да го казваш...

— Домът Нахамапитин.

Замъкът на херцога носеше името Кинмайлиз. И беше пишно обзаведен в стил, който издаваше, че обитателите му бъркат излишествата с изяществото. Кива произхождаше от неимоверно богат род на хора, на които не им пукаше дали тяхното богатство стъписва някого, затова се изнерви веднага. „Тази дупка има нужда от голям прочистващ пожар” —

мислеше си, докато я водеха по нескончаемите коридори към кабинета на херцога на Край.

— Още нещо — бе ѝ казала Фин, преди пажът да я поведе към входа. — Според херцога сквернословията са белег за тъпота. Избягвайте ги в разговора с него, доколкото можете.

„Ама че скапаняк”, мислеше си тя на влизане в кабинета, кичозен до повръщане като всичко останало в този дворец. Семейната легенда гласеше, че първите думи, произнесени от бебето Кива, били „мама ти”. Напълно правдоподобна легенда, защото графиня Хума Лагос, майка на Кива и предводителка на Дома Лагос, беше същински фонтан от псувни. Дори би било изненадващо, ако не беше така. Кива не помнеше време, когато да не е бълвала мръсотии, пък и беше дъщеря на графиня Лагос, макар като шесто дете да нямаше шанс за титлата, затова никой не ѝ вгълпяваше да престане.

А сега този чеп ще ѝ пробутва капризите си.

Въпросният капризен чеп стоеше до барчето в кабинета и държеше чаша с някаква кехлибарена течност. Висок мъж с брада, в която можеха да се крият птички. Смееше се. До него също с чаша в ръка и също засмян, натруфен в претенциозното фамилно черно, беше не кой да е, а самият Грени Нахамапитин.

Пажът се прокашля и херцогът ги погледна.

— Лейди Кива Лагос — обяви пажът и се изниза.

— Добре дошли сте, мила госпожо, добре дошли сте — заяви херцогът и се отдръпна от барчето.

— Ваша светлост — сдържано кимна Кива.

Като дъщеря на предводителка на Дом и старша представителка на своето семейство на тази планета, можеше да се ограничи само с „херцоже”. Но нали бе дошла да му ближе задника, защо да не поработи веднага с езика.

— Позволете да ви представя своя съветник лорд Грени от Дома Нахамапитин.

— Познаваме се — каза Грени.

— Тъй ли било?

— Бяхме съученици — обясни Грени.

— Колко малък е светът — подхвърли херцогът.

— Такъв си е — съгласи се Кива.

— Е, да. Седнете, лейди Кива.

Посочи ѝ лявото кресло пред бюрото. Тя едва не потъна сред уродливата тапицерия, Грени седна в дясното. Херцогът се настани в своята шибана пародия на кресло зад бюрото, от което някое бедно семейство би могло да си направи къща.

— Съжалявам, че не се срещнахме при по-добри обстоятелства — каза херцогът.

— Разбирам ви, сър. Сериозно затруднение е въстаници едва ли не да тропат на портата.

— Какво? О, не — отрече херцогът и Кива долови намек за усмивка по устните на Грени. — Не говоря за това. Имах предвид затрудненията, които вашият Дом ни причини с този вирус.

— А сигурен ли сте, сър, че ние сме ги причинили?

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че нашите проучвания не показват наличие на вируса в складовете ни или в „Не, сър”. Появил се е само в овощните градини.

— Това е новина за нас — натърти Грени.

— Нима? — Кива се вторачи в него. — Е, щом е така, нашите представители тук са подготвили доклад. — Тя се обърна към херцога. — Внесли са го в канцеларията на вашия

секретар заедно с молба за отмяна на забраната, наложена върху нашата търговска дейност.

— Според мен не е разумно забраната да бъде отменена — изтъкна Грени. — Кива, при цялото ми уважение към вашите представители и служителите им, извършили проучването, херцогът е принуден да смята, че всеки друг ваш продукт може да е заразен, докато данните във вашето проучване не бъдат проверени изцяло.

— Опасявам се, че вашият приятел е прав — добави херцогът. — Научили сте, че вирусът се прехвърли и върху нашите посеви от бану. Унищожи реколтата в цели области. Слабата реколта от бану поначало стана една от причините за това въстание.

— Разбирам вашите тревоги, сър, и затова Домът Лагос е готов да ви помогне.

Херцогът присви очи.

— По какъв начин?

— Както ме осведомиха, поставили сте нашите сметки под попечителство до решението на съдебна инстанция по дело за вируса.

Кива забеляза как погледът му се стрелна мимолетно към Грени, преди пак да се впие в нея.

— Така е. Това беше най-благоразумното решение в случая.

— Позволете ми да ви предоставим официално тези суми като заем от Дома Лагос, за да ги използвате в борбата срещу въстаниците. За нас ще бъде удоволствие да ви предложим възможно най-благоприятните условия за този кредит.

— Това е... много щедро от ваша страна — промърмори херцогът.

— Делови подход — сви рамене Кива. — Сър, Домът Лагос не би имал никаква полза, ако бъдете отстранен от своя пост. А така вие ще имате достъп до финансов ресурс, с който иначе не бихте разполагали. Защо да оставим тези пари в сметките, вместо да ви послужат? Използвайте ги.

— Страхувам се, че не е толкова просто — намеси се Грени.

— Напротив, толкова *просто* е — възрази Кива. — Можем да впишем в условията на кредита, че ако бъде установена отговорността на Дома Лагос, предоставената сума ще бъде включена в обезщетенията, а ако има остатък, с него ще се изплащат глобите.

— По-важно е не дали е юридически допустимо, а как ще изглежда отстрани — каза Грени.

— Тоест, ако херцогът брани непреклонно поданиците си, това ще изглежда зле, така ли? По-зле, отколкото да бъде свален от власт, защото си е позволил излишни притеснения за доброто си име?

Грени се вторачи в херцога.

— Сър, това прилича на подкуп.

— Подкуп за *какво*?! — възкликна Кива.

— Тъкмо в това е въпросът, нали? — сопна й се Грени.

— Лейди Кива, какво очаквате в замяна на щедростта, проявена от Дома Лагос? — попита херцогът.

— С цялото дължимо уважение към вас, сър, ще възразя отново, че не става дума за щедрост. Ако съдът отхвърли претенциите към нас, ще очакваме заема да бъде изплатен. Бизнес, нищо повече.

— Но искаш и още нещо, нали? — заяде се Грени.

— Разбира се. Искам да ми се даде възможност да си продам преоб... — тя се спря в последния миг — ... превъзходните хавери, сър. А след това няма да си отнесем приходите

от продажбите и лицензирането, когато „Да, сър“, отлети. Ще останат тук като част от заема.

— Заедно с другите вируси, които вашият посадъчен материал може би съдържа — натърти Грени.

Кива не отместваше погледа си от херцога.

— Сър, в имперската станция има инспектори. И без това са длъжни да вземат проби на случаен принцип от нашия товар. Не съм против да извършат и подробни изследвания на нашите стоки, за да потвърдят, че те не застрашават по никакъв начин биоценоза на Край.

Херцогът на планетата като че обмисляше думите ѝ, но накрая погледна Грени, който мълчеше безстрастно, и завъртя глава.

— Лейди Кива, проявихте доброжелателство и в предложението си, и в загрижеността си за ситуацията тук. Но според мен такива мерки не са необходими. Уверен съм, че въстанието ще бъде потушено скоро. Затова не се налага да приема предложението ви. Относно вашите хавери — докато не проучим задълбочено представения от вас доклад, длъжен съм да бъда крайно предпазлив. Уви, не мога да отменя забраната за вашата търговска дейност, докато не приключи съдебният процес. Не се съмнявам, че разбирате мотивите ми.

— Можеш да си заложиш оная работа, че те разбирам — изсъска Кива и стана.

— Моля?

Херцогът и Грени също се изправиха.

— Благодаря ви за отделеното време, сър — каза тя. — Ще повикате ли паж, или трябва сама да търся изхода от този проклет лабиринт?

— Сър, позволете да изпратя лейди Кива — невъзмутимо предложи Грени.

— Да, разбира се.

Херцогът им кимна и се върна при барчето.

— Какъв долен калтак си — каза Кива на Грени, щом излязоха от кабинета.

— И аз се радвам да те видя.

— По-добре се надявай да не откроя, че ти или Домът Нахамаритин като цяло сте забъркани с този шибан вирус. Защото науча ли, че е така, ще изтърпя отново полета до Край, за да изям гнусното ти сърце.

— Винаги си добре дошла да ме навестиш, разбира се.

— Е, забъркан ли си?

— В историята с вируса ли?

— Да.

— Очевидно е, че не съм, но дори да бях, едва ли си толкова глупава да вярваш, че бих ти казал.

— Можеш да ми спестиш едно пътуване до тази планета.

— Че защо да ме е грижа за твоето време?

— Все същият си, Грени.

— Не бива да се огорчаваш прекалено, Кива. — Той посочи през рамо към кабинета на херцога. — Почти успя да го прикоткаш с това предложение за заема. Хитро си го измислила, между другото. И вие сте Дом от гилдиите, затова всеки заем, който отпуснете на благородник за защита на имперската система, е гарантиран от самата империя. Чудесен начин да си покриете загубите.

— Но ти направо ми го набута.

— Изобщо не ти е за пръв път.

Кива изсумтя.

— Не си мисли, че пропуснах *онова* покрай ушите си. „Бяхме съученици.” Да, бе...

— Така беше много по-благоприлично от версията, която би изскочила от твоята уста: „Чуках се с него до припадък, когато идваше на гости на сестра си в общежитието на университета”.

— Нямаше да го кажа точно така — отрече Кива. — Посъветвах ме да не псувам пред него. Впрочем как е гнусната ти сестричка?

— Не е щастлива. Щеше да се омъжи за кронпринца на империята, а Ренеред Ву взе, че си загуби главата при катастрофа в състезание.

— Каква трагедия е това за нея...

— Тя наистина го преживява тежко. Е, не беше добре и за Ренеред, разбира се. Доколкото разбрах, сега копелето е станала наследница на трона. Значи моят брат ще си опита късмета с нея.

— Да, все същите Нахамаритин, каквито съм ви запомнила. Преливат от романтика.

— Някога не се оплакваше.

Кива спря и го погледна втренчено. Грени също спря.

— Е, някога бях шибана идиотка. Вече не съм.

— Това трябва да е нещо ново за рода Лагос — вметна Грени.

— Какви мръсотийки въртиш зад гърба на онзи кухоглавец херцога?

— Първо, името му е Ферд, а не „кухоглавец”. Второ, оскърбен съм от увереността ти, че въртя мръсотийки зад гърба му.

— Накара го да откаже подкуп от много милиони марки.

— Видя ли, накрая призна, че е подкуп.

— Никой не пренебрегва такава сума, ако не са му предложили нещо по-добро.

— Не мога да обсъждам това, Кива. Особено с тебе.

— Стига бе, Грени. Няма пряка връзка с вируса. И освен това сме на шибания Край. Ще минат девет месеца, докато се замъкна в Средоточие, и още три, докато се прибера в Икойи. Каквото и да ми кажеш сега, дотогава ще е прастаро.

Грени се огледа и пак закрачи. Кива го настигна.

— Кажи ми, де. Кажи ми какво си намислил за Край.

— Първата ти грешка, Кива, е в предположението, че каквото правя *тук*, засяга само тази планета.

— Не те разбирам.

— Знам. И не съм искал да разбереш. — Грени спря отново и посочи. — Тръгни по този коридор. Завий по втория наляво и след това веднага вдясно. Ще се върнеш във фойето, през което влезе в двореца.

Тя кимна.

— И в откровеността никога не стигах до крайности, а?

— Може да те изненадам някой ден. — Той я целуна небрежно по бузата. — Довиждане, мила Кива. Да знаеш, не очаквах да те видя отново. Важни особи почти никога не идват тук. Не очаквам и нова среща с тебе. Но въпреки всичко ти си ми скъпа. Затова се радвам, че имаме време да поговорим за това.

— Каквото и да е то.

Грени се усмихна.

— Скоро ще знаеш как да го наречеш — каза и се отдалечи.

— Хайде, цапардосайте ме с лошите новини.

Кива пак седеше с капитан Блиника и Гажон Магнут в „Да, сър”.

— Трябваше да получим около шейсет милиона марки, натрупани от лицензионни такси и отчисления — започна Магнут. — Няма да получим нищо, всички пари са под попечителство и вероятно няма да си ги върнем никога. Според предварителните сметки трябваше да вземем двайсет милиона марки за самите хавери и още десет милиона от първоначалните лицензионни такси и продажбите на посадъчен материал. Пак нищо. Имаме около десет милиона марки в различни стоки, които натоварихме в междинните пунктове, но не ни разрешават да ги разтоварим и продадем, значи още едно нищо. Имаме стоки за около милион, които само превозваме, затова ни разрешават да ги разтоварим, но ще ги оставят под карантина за няколко седмици в открития вакуум. Няма да сме тук при предаването им на получателите, значи транспортните такси ще бъдат изплатени на следващия кораб на Дома Лагос, който пристигне на Край. По график това е „Вече сме насаме” след двайсет стандартни месеца.

— Значи губим сто милиона марки — пресметна Кива.

— Чистата печалба от предишните три местоназначения е четиресет милиона марки, тоест общата чиста загуба е около шейсет милиона. А това е последната ни спирка. Връщаме се в Средоточие, а оттам — в Икойи.

Тя кимна. Потокът даваше няколко възможности да се добереш до Край, но оттук имаше само една струя — към Средоточие. Там на практика се събираха всички маршрути. И това означаваше, че няма как да компенсират загубите си по пътя между Край и Средоточие.

— Готова съм да изслушам всякакви идеи. Томи?

— Главната ни цел беше да започне отглеждането на хавери на тази планета — поде капитанът. — Всички останали във Взаимозависимостта вече си ги имат в изобилие. Можем да съберем реколтата на кораба, а и бездруго сме принудени да го направим, да изсушим плодовете във вакуум и да продадем концентрата в Средоточие. Но твоето семейство вече е продало лицензи там. Лицензиантите може да се оплачат от дъмпинг пред имперската комисия по търговия, ако се опитаме да пробутаме стоката на по-ниски цени.

— Капитанът е прав — добави Магнут. — Дори да продаваме на техните цени, ще пренаситим пазара. И ще получим най-много няколко милиона марки, затова пък ще вбесим хора, на които Домът Лагос разчита за дългосрочни печалби.

— Значи казвате, че сме прецакани.

— Да, госпожо, това е същината на положението ни.

Кива опря чело на дланите си за малко и пак погледна Блиника.

— Кога отлитаме от Край?

— Имаме малко работа по поддръжката, докато сме на имперската станция, а Гажон набира екипаж, за да попълним местата на напусналите в Ланкаран. Тук сме още една седмица.

— Можем ли да проточим престоя?

— Няма как. Този док ще бъде зает от друг кораб след девет дни. На имперската станция имат нужда от цяло денонощие за прехвърляне на товара и подготовка на дока. Разполагаме със седем дни, след това трябва да се махнем.

— Значи седем дни трябва да стигнат.

— За какво? — попита Магнут.

— За шибано чудо, което да ни извади задниците от огъня. Не искам много, нали?

От мига, в който Атавио VI умря, Кардения на практика стана новата емперо. Но в действителността нищо не е толкова просто.

— Трябва да обявиш официално период на траур — каза й Нафа Долг в стаята, която внезапно и официално се бе превърнала в неин кабинет.

Бяха минали съвсем малко минути от смъртта на нейния баща, сега изнасяха тялото му от неговата... тоест вече нейната спалня на носилката, върху която бяха полагали телата на почти всеки емперо, имал късмета да умре в дома си. Кардения бе видяла тази носилка, съхранявана в едно от помещенията на покоите, и си каза, че е много зловеща, а после осъзна, че е много вероятно някой ден да пренесе и нейните кости. Традицията си имаше и лошите страни.

Тя се подсмихна.

— Кар? — промълви Нафа.

— Минават ми мрачни мисли през главата.

— Ако искаш, да те оставя насаме две-три минути.

— Само толкова ли?

— Преходът от един емперо към друг е претъпкан със събития — каза Нафа колкото можа по-меко.

— Колко трябва да продължи официалният траур?

— По традиция — пет стандартни денонощия.

Кардения кимна.

— Останалите във Взаимозависимостта получават пет дни. Аз — пет минути.

— Ще се върна след малко.

Нафа се надигна от стола.

— Не — поклати глава Кардения. — Намирай ми работа, Наф.

И Нафа й намираше работа.

Първо в списъка беше официалното обявяване на траур. Кардения отиде по коридора до кабинета на Гел Дън, личния секретар на баща й (вече и неин секретар, ако не се откажеше от него), който щеше да изпълни заповедта. Безпокоеше се, че той ще поиска от нея да продиктува някакъв официален текст, но Дън вече бе подготвил декларацията, което не биваше да я изненадва. Мнозина емперо бяха сядали на трона, за да ги смени накрая следващият, откакто съществуваше Взаимозависимостта.

Кардения прочете декларацията, чието съдържание бе затвърдено от времето и осветено от традицията, стилът й се стори старовремска отживелица, но не беше в настроение да променя нищо. Затова кимна, взе писалка и се подвоуми.

— Какво има, Ваше величество? — попита Дън и умът й отбеляза неволно, че за пръв път някой използва това обръщение в разговор с нея.

— Не знам как да се подпиша. Още не съм избрала официалното си име.

— Ако предпочитате, засега можете да утвърдите декларацията с имперския печат.

— Да, благодаря.

Дън извади печата и разтопи восък, после го подаде на Кардения. Тя го притисна към имперския зелен восък и на него остана релефният герб на рода Ву с имперската корона отгоре. Нейната корона.

Кардения върна печата на Дън и видя, че той се е просълзил.

— Вече е официално — каза ѝ той. — Сега вие сте емперо, Ваше величество.

— Откога служиш на моя баща? — попита тя.

— От трийсет и девет години.

Дън май щеше да се разридае. Кардения се поддаде на внезапния подтик, прегърна го и след миг се отдръпна.

— Съжалявам. Не биваше да правя това.

— Вие сте емперо, госпожо — напомни Дън. — Можете да правите каквото поискате.

— Моля те, занапред не ми позволявай неуместна фамилиарност — каза Кардения на Нафа, когато излязоха от кабинета на секретаря.

— Според мен беше много мило. Горкият старец. Денят беше тежък и за него.

— Да, умря неговият началник.

— Така е, пък и той смята, че си е загубил работата. Обикновено по това време тайфата приближени на новия емперо вече докопват различни висши постове. А неговият пост също е от висшите, поне формално.

— Нямам приближени. Освен тебе, разбира се.

— Не се тревожи, ще се появят предостатъчно кандидати.

— Сега какво трябва да правя?

— Имаш среща с изпълнителния комитет след половин час.

Кардения се намръщи.

— Няма как да стигнем до Си'ан толкова бързо.

Изпълнителният комитет, като почти всички останали части от държавната машина, си вършеше работата в гигантската космическа станция над Средоточие.

Веждите на Нафа се извиха.

— *Ти* не си длъжна да отиваш никъде. Вече си емперо. Те ще дойдат при тебе. Доктор Дринин ги уведоми преди няколко часа, че крайт на твоя баща наближава. Членовете на комитета се надяваха да дойдат навреме, за да ти предложат утехата си, когато той ни напусне. Предавам ти с точност техните думи.

Кардения си представи деветимата от комитета струпани около смъртното ложе на баща ѝ, за да им отнемат и последните мигове на близост, доколкото е възможна преди смъртта. Потисна плъзналата по тялото ѝ тръпка.

— Да не забравя да им благодаря.

Веждите на Нафа пак се извиха, но тя си замълча.

— В момента са в официалната бална зала. Намира се в отсрещната страна на сградата.

— Благодаря ти.

— Няма за какво. Какво би желала да правиш сега?

— Май ми се пикае.

Нафа кимна и я придружи до личните ѝ покои.

— Ще се върна след петнайсет минути.

— Ти какво ще правиш през свободното си време?

— Същото като тебе, но не в чак толкова луксозна тоалетна.

Кардения се засмя и Нафа излезе. В покоите някаква част от мозъка на Кардения натъртваше, че прави всичко за пръв път. „За пръв път съм в тази стая като емперо. За пръв път вземам таблета като емперо. За пръв път съм в тоалетната като емперо. За пръв път си свалям панталона като емперо. За пръв път сядам на тоалетната чиния като емперо. Иии...

ето че за пръв път пикая като емперо.”

Толкова много „за пръв път”.

— Разкажи ми за емперо Грейланд — нареди тя на таблета си, докато седеше на тоалетната чиния.

— Емперо Грейланд е властвала през 220–223 г. о. В. — започна нейният таблет с приятен глас и показа търсената страница.

Календарът на Взаимозависимостта започваше от момента, когато Пророчица-емперо Рашела I основала империята, а това беше твърде нагло — по онова време си имало съвсем свестен календар, според който Взаимозависимостта възникнала към края на 26-и век. Кардения обаче си напомни, че всяка империя проявява такава наглост при първия сгоден случай.

— Най-открояващите се събития през нейното царуване включват основаването на Ламфун, изчезването на Даласисла и убийството ѝ от Гунар Олафсен през 223 г.

— Защо е била убита?

— На съдебния процес Гунар Олафсен заявил, че емперо Грейланд не направила достатъчно за спасяването на поданиците си в Даласисла.

— Вярно ли е?

— Аз съм търсачка. Нямам мнение по политически въпроси.

Кардения изви очи от досада. „Право си, безлико компютърче.”

— Как империята е загубила Даласисла?

— Достъпът до нея чрез Потока изчезнал през 222 г.

„Да, бе” — сепна се Кардения. Спомни си уроците по история на Взаимозависимостта. Даласисла била сред няколкото ранни човешки средища със злополучен край, преди династията Ву и религиозните и социалните догми на Взаимозависимостта да смажат почти напълно всякаква съпротива. Но другите средища станали жертва на войната, глада или болестите. Даласисла била изгубена, защото изведнъж вече нямало как да стигнат дотам или да се върнат оттам чрез Потока. Тя просто... изчезнала, нямало я на картата.

Кардения намери в енциклопедия статията за убийството, в която имаше и снимка на Олафсен, корабен инженер от Даласисла, който бил назначен в „Тоун Сандин”, имперската десетка. Убил и емперо Грейланд, и над сто души от свитата ѝ, като блокирал сектора от пръстена на кораба, където се намирали нейните покои, и докато „Тоун Сандин” бил в Потока на връщане от официално посещение в Джендуба, изхвърлил този сектор от мехура на пространство-времето в самия Поток, след което той веднага престанал да съществува.

„О, много ободряващо” — каза си тя. Не можеше да налучка причината нейният баща да предложи името Грейланд, освен ако не е бил уверен, че и дъщеря му ще бъде убита от разгневен служител. Това я смути малко. Прегледа останалия текст и ѝ направи впечатление, че Грейланд всъщност заповядала Даласисла да бъде евакуирана, след като получила нови данни от учени, но на това се противопоставили в парламента, включително представителите на самата Даласисла. И евакуацията се забавила до момент, когато вече било твърде късно. Олафсен обвинявал повелителката си за протакането, а трябвало да търси виновниците другаде.

„Но нали емперо винаги е над всички — напомни си Кардения. — Пък и тя му е била подръка на кораба.”

— Ей — обади се Нафа от съседната стая, — няма ли да приключваш там?

— Ей сега.

Кардения привърши заниманията си в тоалетната, изми се, излезе и завари Нафа да държи твърде строга униформа, ушита по нейните мерки.

— Това пък какво е? — попита Кардения.

— След малко ще се срещнеш с деветимата най-могъщи във вселената, ако не броим тебе. Добре ще е да се издокараш малко.

Чувстваше се неудобно в твърде строгата униформа, но изпълнителният комитет я дразнеше още повече.

Когато Кардения влезе в балната зала, подобна на огромна пещера, деветимата членове на комитета я доближиха и се поклониха ниско.

— Ваше величество — започна Гунда Корбин, архиепископ на Си'ан и официален председател на комитета, без да се изправи, — в този ден изразяваме най-дълбоката си покруса и поднасяме искрените си съболезнования за кончината на вашия баща и наш емперо. Няма съмнение, че той ще бъде до Пророчицата в Отвъдното.

Кардения знаеше колко равнодушен към религията беше покойникът, макар че формално оглавяваше Църквата на Взаимозависимостта. Не си позволи дори намек за кисела усмивчица.

— Благодаря ви, Ваше преосвещенство.

— От името на целия изпълнителен комитет ви уверявам в нашата непоколебима преданост към вас, имперската династия Ву и Взаимозависимостта.

— Убедени сме в това и ви благодарим.

Кардения си послужи за пръв път с имперското „ние”, стараше се да говори официално, както я бяха учили през последната година. Щеше да мине време, докато свикне. Озърна се към Нафа, чиито вежди не помръднаха заради леко закъснялата промяна. Явно пазеше това изражение за по-късно.

Членовете на комитета оставаха превити в дълбок поклон и Кардения се обърка, но проумя изведнъж, че те очакваха позволение от нея.

— Моля ви — каза им само леко притеснена и ги подкани с жест. Изправиха се. Посочи им дългата маса, сложена наред залата. — Да се настаним и да се заемем с работата.

Подредиха се около масата, по-старшите по-близо до императорския стол в челото с изключение на архиепископ Корбин, чието място беше срещу Кардения. Обърна внимание на дрехите им — църковните йерарси носеха прекрасни червени роби, обточени с лилаво, представителите на гилдиите бяха с официални облекла в черно и златно, а парламентаристите с делови костюми в тъмносиньо. Собствената ѝ твърде строга униформа беше в тъмнозелено с изумрудени кантове.

„Приличаме на кутийка с пастелчета за рисуване”, помисли си.

— Усмивхате се, Ваше величество — позволи си да отбележи архиепископ Корбин, докато седна.

— Спомнихме си нашия баща, който често говореше за срещите си с този комитет.

— Надявам се да ни е споменавал с добро.

„А, не особено.”

— Да, разбира се.

— Ваше величество, следващите няколко дни са извънредно важни. Трябва да обявите траур...

— Вече го направихме, Ваше преосвещенство. Ще спазваме традиционния траур от пет

дни.

— Много добре — посочи Корбин, без да се притесни от прекъсването. — За съжаление, лично вие ще бъдете много заета през това време. — Тя кимна на Виър, седящия вдясно от Кардения епископ на Средоточие, който сложи на масата кожена папка, а от нея извади дебел сноп книжа и ги поднесе на своята емперо. — Подготвихме предложение за програмата ви, за да ви улесним. Включва доклади на служители, както и официални, и неофициални срещи с гилдиите, парламента и църквата.

Кардения взе книжата, но не ги погледна, а ги подаде на стоящата зад нея Нафа.

— Благодарим ви.

— Искаме да ви уверим, че в този преходен период всичко ще бъде извършвано безупречно, с най-усърдна грижа и уважение. Знаем колко тежки за вас ще бъдат тези дни, а още не сте свикнали със задълженията си. Ваше величество, нашият стремеж е да ви подпомогнем да поемете без затруднения новата си роля.

„Да ме подпомогнете или да ми наложите волята си?“

— Благодарим ви още веднъж, архиепископ Корбин. Трогнати сме от вашето съпричастие и доброжелателство.

— Има и други проблеми, които се нуждаят от разглеждане — обади се Лен Едмунк от гилдиите. Домът Едмунк имаше монопол върху говедата и свинете, както и свързаните с тях продукти, от млякото до свинските кожи. — Вашият баща остави без отговор много въпроси на гилдиите, включително за прехвърляне на монополи и одобрение на търговски маршрути.

Кардения забеляза как архиепископ Корбин стисна устни. Очевидно Едмунк нарушаваше реда по някакъв начин.

— Доколкото ни е известно — каза тя, — тези въпроси трябва да бъдат разгледани от парламента, а след това предоставени на нашето внимание за одобрение или отказ.

— Ваше величество, вашият баща обеща тези проблеми да бъдат решени.

— Лорд Едмунк, да разбираме ли, че е обещал да бъдат решени по начин, който нарушава правомощията на парламента?

Той се поколеба и отговори:

— Разбира се, че не, Ваше величество.

— Радваме се да го чуем. През тези първи дни не бихме искали да създадем у парламента впечатлението, че според нас ролята му е само консултативна и е подвластен на прищевките на новата емперо. — Тя се взря в седящата отляво Упекша Ранатунга, старшата парламентаристка в комитета, която ѝ кимна с благодарност. — Нашият баща беше убеден, че именно уравновесяването на силите е основа за процъфтяването на Взаимозависимостта: парламентът за законодателство и справедливост, гилдиите за търговия и благоденствие, църквата за духовност и единство. И над тях — емперо, майка на всички, за да има ред.

— Всичко това е вярно, Ваше величество, но... — упорстваше Едмунк.

— Не забравяйте, че Домът Ву също е част от гилдиите — прекъсна го Кардения и той явно се стресна от това напомняне. — Дори само затова не бихме пренебрегнали интересите на гилдиите. Освен това сме майка на църквата и редови член на парламента. Имаме интерес към всичко и трябва да бъдем справедливи към всички. Ще се заемем своевременно с проблемите на гилдиите, лорд Едмунк. Но ние не сме нашият баща. Ще се съобразяваме с обещанията му, без да се обвързваме с тях. Сега *аз съм емперо*, не моят баща — рязко завърши Кардения.

„Ето ти голяма хапка за предъвкване“ — добави тя мислено, вторачена безстрастно в

Едмунк.

Той склони глава.

— Да, Ваше величество.

— Има друг сериозен проблем, свързан с парламента — започна Ранатунга. — Получихме сведения, че въстанието на Край е навлязло в нова, по-опасна фаза. Херцогът на Край ни изпрати уверенията си, че контролира ситуацията, но мнението на командира на имперските гвардейци, разположени там, не е толкова оптимистично. Той очаква херцогът да бъде свален от власт след не повече от две стандартни години. Разбира се, този меморандум е изпратен преди девет месеца. Няма как да знаем какво е положението там в момента.

— Нашите части намесиха ли се в конфликта?

— И вашият баща, и неколцина емперо преди него се придържаха към позицията с проблемите на Край да се справят самите жители на Край. Основна задача на гвардейците там е да не допускат никой да напуска планетата без разрешение. Според командира единствената поставена им задача от предишния емперо е да се грижат за безопасността на граф Клермон.

— Кой е той?

— Аз го помня, Ваше величество — обади се Корбин. — Незначителен благородник от Софала, когото вашият баща издигна. Приятели са от университета. Той е физик, изучаващ Потока.

— А защо нашият баща го е изпратил в изгнание?

— Вашият баща му предложи титла на Край малко преди брака си с лейди Глена.

„Е, това си беше възгрубичък намек” — помисли Кардения. Архиепископ Корбин подсказваше едва ли не направо, че баща ѝ и онзи граф са били твърде близки преди женитбата на Батрин, която била изцяло династичен брак, защото Домът Косту възглавяваше една от най-могъщите гилдии.

Това почти не я изненада, тъй като откакто се помнеше, възприемаше баща си като не особено ентусиазиран хетеросексуален мъж. Но нали си има време и място за всичко, а и щом са били състуденти... Впрочем графът не би се оказал първият неудобен любовник, когото някой емперо е отпращал далече с нова, по-висока титла. Това би обяснило и охраната от имперски гвардейци.

Тя кимна, за да покаже, че разбира премълчаното.

— Засега ще се придържаме към позицията на нашия баща по проблемите на Край, но искаме пълен доклад.

— Такъв доклад е включен в предложената от нас програма — увери я Корбин. — И тъй като засегнахме косвено темата за брака...

— Ще говорите за Амит Нахамапитин, нали? — прекъсна я Кардения с не толкова официален тон.

— Домът Нахамапитин е настойчив — каза Корбин, сякаш искаше да се извини.

— Ние не сме нашият брат. Не сме давали никакви обещания за брак на Дома Нахамапитин.

— При цялото ми уважение към вас, Ваше величество, трябва да възразя, че според Дома Нахамапитин дадените обещания са обвързали не само вашия брат и лейди Надаш, а Дома Ву и Дома Нахамапитин. А досегашните прецеденти придават тежест на техните доводи. През 512 година наследницата на трона принцеса Давина е била сгодена за член на

Дома Едмунк, но починала преди сключването на брака. Нейният брат, който станал емперо Чонглин I, се оженил за братовчедка на годеника с мотива, че постигнатата договореност трябва да бъде спазена.

Кардения изви глава към Нафа.

— Как е умряла принцеса Давина?

— Самоубила се е, Ваше величество. — Кардения не се съмняваше, че Нафа знае или ще провери мигновено на таблета си. — Изскочила през въздушен шлюз в Си'ан. Предсмъртното ѝ писмо показва, че не е приела този годеж като най-добрата перспектива.

Кардения погледна Лен Едмунк.

— Лорд Едмунк, надяваме се да не сметнете, че това представя рода ви в лоша светлина.

— Благодаря, Ваше величество.

Корбин нямаше намерение да отстъпи.

— Ваше величество, позволете ми да предложа поне да обмислите кандидатурата на Амит Нахамапитин за ваш съпруг. Дори да не обсъждаме какво означава на теория договорката между вашите Домове, Нахамапитин имат голямо влияние сред гилдиите. — Корбин се озърна към Едмунк, който бе вторачен в тяхната повелителка и не забеляза погледа ѝ. — Такъв съюз би могъл да реши наведнъж много потенциални проблеми и разногласия с гилдиите.

Кардения се усмихна мрачно.

— И няма Домове, които биха възразили срещу този съюз?

— Няма, Ваше величество — увери я Едмунк.

— Виж ти — промърмори тя смаяно. — Рядко единодушие на гилдиите. Почти нечувано през последното хилядолетие.

— Според мен всички са убедени, че възможните съмнения за наследяването на трона трябва да бъдат заличени колкото може по-скоро — добави Корбин.

И с това си изказване успя да подразни Кардения.

— Доволни сме, архиепископ Корбин, че комитетът е единодушен в мнението си за нашата матка като най-важната част от нас.

Корбин се засрами достатъчно, за да се изчерви.

— Моля за извинение, Ваше величество. Изобщо не е така. Но не се съмнявам, че сте наясно какво би станало, ако нещо ви сполети — мнозина ваши братовчеди в Дома Ву ще претендират за трона. Не са малко онези от тях, които не бяха доволни от представянето ви като наследница по право след вашия брат. Неоспоримата династична линия предотвратява всякакви съмнения.

— Предотвратява и гражданска война — натърти Ранатунга.

— Можем ли да приемем, че не е много вероятно ние да умрем преди церемонията за коронясването ни? — попита Кардения всички в комитета.

— Звучи убедително, Ваше величество — усмихна се Корбин.

— В такъв случай предлагаме да отложим тази дискусия след церемонията. Ако желаете — кимна Кардения на Корбин, — предоставете на Дома Нахамапитин най-добрите места за церемонията, след която ние ще поговорим с Амит Нахамапитин.

— Да, Ваше величество.

— Подчертавам — ще поговорим. Надяваме се това да не бъде представено по друг начин на лорд Нахамапитин.

— Да, Ваше величество.

— Добре. Има ли друго?

— Един по-незначителен въпрос — каза Корбин. Кардения чакаше. — Трябва да знаем имперското ви име.

— Ние сме Грейланд. — Кардения помълча и добави: — Грейланд II.

— Мразя това имперско „ние” — призна Кардения пред Нафа.

След срещата с изпълнителния комитет двете се качиха в Си'ан, центъра на Взаимозависимостта, за да започне Кардения вече като Грейланд II официалното поемане на властта от покойния си баща. И щом Грейланд II се появи на станцията, около нея се струпяха съветници, придворни, блюдолизци и помощници, всеки със свои помисли и планове. Кардения се умори от всичко това още през първия час, а същото ѝ предстоеше до края на живота.

— Какво те дразни? — попита Нафа.

— Толкова е претенциозно.

— *Ти* си емперо — напомни Нафа. — Ти си буквално единственият човек във вселената, който може да говори така, без да звучи претенциозно.

— Знаеш какво имам предвид.

— Знам. Но мисля, че грешиш.

— Значи според тебе трябва да говоря така през цялото време.

— Не съм споменавала такова нещо — възрази Нафа. — Но трябва да признаеш, че е фантастичен начин да покажеш властта си. „О, вие имате мнение по въпроса? Ами майната ви, защото *моят глас се брои за два*.”

Кардения се засмя.

Двете най-после бяха останали сами в огромните покои на имперския дворец в Си'ан. Нафа отпрати безцеремонно всички помощници, придворни и съветници. На Кардения ѝ оставаше само още едно задължение през този ден и тя трябваше да го изпълни зад една от вратите в покоите. Врата, през която можеше да влезе само емперо.

Поне това беше обяснението, което Нафа чу от нея и се смръщи.

— Само емперо ли?

— Да.

— Какво ще се случи, ако влезе друг? Да няма кучета там? Или лазери, които изпепеляват?

— Не ми се вярва.

— Могат ли да влизат твоите слуги? Или техници? Ти си емперо — сама ли ще чистиш вътре? Или там е скътана и малка прахосмукачка? Да не си длъжна и да бършеш прахоляка там?

— Струва ми се, че не се отнасяш достатъчно сериозно — укори я Кардения.

— Съвсем сериозно съм настроена. Само съм скептична към това, което чух досега.

Двете се загледаха във вратата.

— Е, не е ли по-добре да свършиш работата? — подкани я Нафа.

— Ти къде ще бъдеш?

— Мога да остана и да те чакам.

Кардения завъртя глава.

— Не знам колко ще се забавя.

— Значи ще бъда в моите стаи чак в отсрещната страна на двореца, където ме натика

управителят.

— Ще го накараме да промени това.

— Недей. Имаш нужда от време, когато си почиваш от всички, включително и от мен. — Нафа стана. — В една и съща сграда сме. Аз ще бъда на някакви си шестнайсет крила от тебе.

— Не мисля, че дворецът има шестнайсет крила.

— Разделен е на двайсет и четири основни части.

— Да, ти би трябвало да знаеш.

— Знам. Скоро ще знаеш и ти. — Нафа се поклони. — Лека нощ, Ваше величество.

Излезе с усмивка. Кардения я изпроводи с поглед и пак се взря във вратата.

Украсата на вратата беше натруфена като всичко останало в двореца и Кардения вече се примиряваше, че няма къде да избяга от този пищен стил. Не можеше да опожари всичко до основи и да го изгради наново с изчистени линии и обеми, колкото и да я блазнеше тази идея. Да, сега тя беше емперо, но и нейната власт си имаше граници.

Вратата нямаше дръжка или сензори, нищо не подсказваше, че може да бъде отворена. Кардения нерешително протегна ръка, за да опипа за някакъв таен бутон.

Вратата се плъзна встрани. „Настроена е за моите пръстови отпечатыци ли?” Влезе и вратата се затвори зад нея.

Вътре беше просторно поне колкото в спалнята на имперските покои, значи това помещение беше по-голямо от апартамента, в който тя израсна. Нямаше никакво обзавеждане освен единствената скамейка, която се подаваше от стената вляво. Кардения отиде там и седна.

— Тук съм — каза, без да знае на кого говори.

Насред стаята се появи фигура от светлина и тръгна към нея. Кардения погледна нагоре — микропроектори създаваха доближаващия я образ. Зачуди се какви ли физически закономерности са използвани в тази техника, но само за миг, защото фигурата вече стоеше пред нея.

— Емперо Грейланд II — изрече тя и се поклони.

— Знаеш коя съм.

Кардения реши поне тук да пропусне имперското „ние”.

— Да — потвърди образът. Нямаше никакви признаци на пол или възраст. — Аз съм Джии. Вие сте в Стаята на спомените. Моля ви, кажете ми с какво мога да ви бъда полезен.

Кардения знаеше защо дойде, но се поколеба.

— Тук влиза ли друг освен властващия емперо?

— Не.

— Какво ще се случи, ако покания някого?

— Фокусирана светлина и звукови вълни ще направят престоя непоносим за всеки влязъл тук освен властващия емперо.

— Мога ли да отменя това?

— Не.

— Но аз съм емперо.

„И споря с машина” — мислено добави Кардения.

— Това е повеля на Пророчицата и тя е ненарушима.

Кардения се стъписа.

— Значи тази стая е от времето на първата емперо.

— Да.

— Но Си'ан *не е съществувал* тогава.

— Стаята бе преместена от Първа стъпка заедно с други части от двореца, когато създаваха Си'ан. Останалото бе изградено около тях.

Представата как строят цялата космическа станция около двореца изскочи сама в ума на Кардения и ѝ се стори нелепа до комичност.

— Значи ти си на хиляда години — каза тя на Джии.

— Съхранявам информация още от основаването на Взаимозависимостта. Самите машини, в които се съхранява, се обновяват постоянно, също като функционалните елементи на стаята, в която се намирате, и изображението пред вас.

— Нали каза, че никой освен властващия емперо не може да влиза?

— Поддръжката и усъвършенстването са автоматизирани.

Кардения сякаш чу недоловим намек за хумор в гласа. Почувства се малко глупаво, а после любопитството ѝ надделя.

— Жив ли си, Джии?

— Не. Нищо в тази стая не е живо освен вас.

— Разбира се — каза тя с леко разочарование.

— Струва ми се, че стигнахме до логическия край на този разговор — изрече Джии. — С какво друго мога да ви бъда полезен?

— Искам да говоря със своя баща.

Джии кимна и избледня. В този миг друго изображение възникна по средата на стаята.

Бащата на Кардения — Батрин, починал като емперо Атавио VI. Появи се, погледна дъщеря си, усмихна се и дойде при нея.

Стаята на спомените бе създадена от Пророчица-емперо Рашела I скоро след основаването на Взаимозависимостта и нейното възкачване на трона. Всеки емперо имаше мрежа от сензори в тялото си, които улавяха не само всичко видяно, произнесено или чуто от него, но и всяко усещане, постъпка, чувство, мисъл и желание, доловени или породили се в поредния емперо.

Стаята на спомените съхраняваше паметта на всеки повелител на Взаимозависимостта още от родоначалницата — самата Пророчица-емперо Рашела I. Ако Кардения пожелаеше, би могла да зададе на всеки свой предшественик какъвто и да е въпрос за него, за царстването му, за епохата му. И щеше да чуе отговори, опиращи се на записаните спомени и компютърния модел на личността му, на всяка подробност от вътрешния му живот, запазена за тази стая.

Защото цялата тази информация бе предназначена единствено за Стаята на спомените. И винаги имаше един-единствен потребител — властващия в момента емперо.

Без да се усети, Кардения пак докосна шията си отзад, където бе имплантирано семето на мрежата, за да се разрасне в нея. „Някой ден и всичко направено от мен като емперо ще бъде тук. За моето дете и неговите деца. Всеки следващ емперо ще знае коя съм била по-добре от който и да е историк.”

Взря се в спрялото пред нея изображение на нейния баща и потрепери.

Фигурата забеляза това.

— Не се ли радваш да ме видиш?

— Видях те само преди няколко часа.

Тя се надигна и огледа призрака на своя баща. Изглеждаше безупречно. Почти

веществен. Не се опита да го докосне.

— Тогава беше мъртъв — добави Кардения.

— И още съм мъртъв — каза Атавио VI. — Съзнанието, което беше моето „аз”, го няма.

Всичко останало е запазено.

— Значи нямаш самосъзнание?

— Нямам, но мога да разговарям с тебе сякаш го имам. Можеш да ми зададеш всякакви въпроси и аз ще ти отговоря.

— Какво мислиш за мен? — изтърси тя неволно.

— Винаги съм те смятал за чудесна млада жена — каза Атавио VI. — Умна. Загрижена за мен. И не мисля, че ще се справиш блестящо като емперо.

— Защо пък не?

— Защото тъкмо сега Взаимозависимостта изобщо не се нуждае от *добра* емперо. И никога не се е нуждаела, но може да я изтърпи, ако не се случва нищо със сериозни последствия. Настоящият период обаче не е такъв.

— Днес не се държах много мило с изпълнителния комитет.

Кардения сама се учуди, че думите ѝ прозвучаха като оправдание.

— Сигурен съм, че при първата си среща с тебе веднага след моята смърт те са се постарали да покажат колко са съдържани и почтителни. Искали са да преценят колко дълга трябва да бъде веригата на шията ти, за да се чувстваш удобно, но същевременно да получават от тебе всичко, което поискат. Скоро ще дръпнат веригата.

— Не знам дали ми допада тази напълно откровена твоя версия — промълви Кардения след малко.

— Ако желаеш, можем да променим комуникативния ми модел така, че да наподобява повече моето поведение приживе.

— Значи излиза, че си ме лъгал, докато беше жив.

— Не повече от всеки друг.

— Каква утеха...

— Приживе бях човек със свое его като всички останали. Имах свои желания и намерения. Тук не съм нищо друго, освен памет, предназначена да помага на тебе — сегашната емперо. Нямам его, жадуващо ласкателства, и ще се стремя да угодя на твоето его само ако ти наредиш. Не бих те посъветвал да направиш този избор. Така ползата от мен ще намалее.

— Обичаше ли ме?

— Зависи какъв смисъл влагаш в думата „обич”.

— Това прозвуча досущ като увъртане, породено от твоето его.

— Аз бях привързан към тебе. Но ти беше и неудобна до момента, когато стана необходима като наследница на трона. И тогава ми олекна, че не ме мразиш. Защото би имала пълното право да ме мразиш.

— Когато умираше, ти изрази съжаление, че не си отделил повече време да ме обичаш. Атавио VI кимна.

— Да, аз бих казал такива думи. И според мен съм бил искрен в онзи момент.

— Значи не помниш този разговор?

— Все още не. Последните ми мигове още не са обработени тук.

Кардения реши да заговори за друго.

— Избрах имперското име Грейланд II, както ти ми предложи.

— Да. Тази информация вече я има в нашата база данни. Добре си направила.

— Четох за нея.

— Да, имах намерение да те помоля да го направиш.

— Направи го преди смъртта си. Защо поиска от мен да избира нейното име?

— Защото се надявах изборът да те подготви за неизбежното и за решенията, които то ще ти наложи — отговори Атавио VI. — Научи ли за граф Клермон на планетата Край?

— Да. Отдавнашният ти любовник.

Атавио VI се усмихна.

— Нищо подобно. Приятел. И то много близък приятел. И учен. От него получих информация, каквато никой друг нямаше, а и никой друг не би поискал да вникне в нея. Той трябваше да работи и да изследва, без да му пречат глупостите на имперския двор, властите и дори научната общност във Взаимозависимостта. Този човек събира данни повече от трийсет години. И знае за предстоящото повече от всички останали. За онова, за което ти трябва да си подготвена. Но в момента изобщо не си подготвена. И се безпокоя, че няма да се окажеш достатъчно силна, за да издържиш.

Кардения се вторачи в изображението на Атавио VI, застанало пред нея с лека, приятна, разсеяна усмивка.

— Е? — каза тя накрая. — Какво е то?

— Кой от вас знае какво е Взаимозависимостта? — попита Марс Клермон от сцената на планетариума.

По седалките над него няколко осемгодишни деца изпънаха ръце нагоре. Марс ги огледа, търсеше онова от тях, което наглед искаше най-разпалено да отговори на въпроса. Избра вдигната ръка от втория полукръг.

— Да, кажи ти.

— Трябва да отида в тоалетната — каза детето.

Марс видя как седяща зад него придружителка изви очи от досада, изправи се, издърпа хлапето за ръка и го поведе към тоалетните. Той посочи друго дете.

— Това е държавата от звездни системи, в която всички живеем — отговори момичето.

— Правилно — похвали я Марс и натисна иконка на таблета си, за да намали осветлението и да започне своето представление. — Държавата от звездни системи, в която живеем. Но какво е истинското значение на тези думи?

Преди да продължи, планетариумът се разклати лекичко и ако се съдеше по шума, два прехваща пикираха ниско над научния център на университета. Децата се стреснаха от звуците, придружителите ги увещаваха да мълчат и им втълпяваха, че всичко ще бъде наред.

Марс се съмняваше, че всичко наистина ще бъде наред. Университетът в Ополе, където беше разположен научният център, се намираше далеч от столицата и разгара на битките. Но през последната седмица всичко потръгна зле за херцога, дори в затъntenите провинции изникнаха отнякъде въстаници и донесоха насилието, което е неразделна част от революциите.

Изненада се, когато видя пълния с деца бус пред научния център в този ден — предполагаше, че във всички училища са отменили занятията както в университета. После забеляза израженията на възрастните, които бяха довели децата. Излъчваха мрачна решителност да поддържат колкото е възможно по-дълго у хлапетата илюзията, че не се случва нищо необикновено.

Всъщност само той, освен хората от поддръжката и почистването, се появи тази сутрин, и то за да си вземе някои материали, които още липсваха в мрежата. Не искаше да разочарова тази група. Доведе ги в планетариума и напрегна паметта си да извлече каквото помнеше от стандартната презентация.

— Няма страшно — каза на децата. — Тези машини просто минаха над нас. Само прелитат, университетът е в безопасност.

Това също може и да не беше вярно, защото университетът в Ополе си имаше предостатъчно симпатизанти на въстанието — от надрусани студенти, търсещи към какво движение да се присламчат, до съзерцателно опърничави професори, които обичаха да се репчат на херцога, без да се отказват от академичните си длъжности. Но повечето студенти и преподаватели вероятно се свираха из разни мазета в момента. Марс странеше упорито от политиката, макар че не успяваше да избегне последствията ѝ, и разбираше напълно колегите си.

Всичко това обаче не означаваше, че трябва да паникьосва осемгодишни деца с подхвърляния как университетът може да бъде завзет или от въстаници, или от войски на херцога. В момента задачата му беше да отвлича вниманието им. Нищо чудно този ден да

беше последният сравнително нормален в обозримото бъдеще. Защо да не му се порадват?

Докосна отново таблета и в пустотата над сцената светнаха звезди под съпровода на успокояваща звънлива мелодия. Осемгодишните, които седяха вцепенени допреди пет секунди, ахнаха от гледката. Възрастните — също.

— Сега виждате всички звезди в онази част от пространството, където се простира Взаимозависимостта — каза Марс. — Тук са и онези звезди, около които живеем ние — от Средоточие до Край. Някой иска ли да познае коя звезда е нашата?

Всяко дете май сочеше различна ярка точка. Марс избра на таблета една от звездите и нейната система бързо зае целия обем над сцената. Състоеше се от пет планети — две от земен тип и три газови гиганта.

— Ето къде сме — посочи той. — На втората планета. Наречена е Край, защото е максимално отдалечена от всичко останало във Взаимозависимостта. — Отново им показва полето от звезди. — Всички тези звезди се намират в сектора, който Взаимозависимостта обхваща, но не всички имат планетни системи, където биха могли да живеят хора. По-точно сред тези повече от пет хиляди звездни системи само четиресет и седем са обитавани от нас.

Направи звездните системи на Взаимозависимостта по-ярки, за да ги различават децата. Не бяха разположени близо една до друга, а изглеждаха пръснати хаотично като диаманти сред песъчинки.

— Защо са толкова раздалечени? — попита едно дете и му даде удобен повод да премине към следващата част от презентацията.

— Чудесен въпрос! — похвали го Марс. — Може би сте си представяли, че всички заселени от хората системи са струпани наблизко, за да е удобно да се пътува между тях, но те са свързани не чрез пространството, а чрез Потока.

От системите, населени с хора, изскочиха свързващи ги извити линии и децата пак зашумяха възхитени.

— Потокът е като невероятно пряк път в космоса — обясни им Марс. — В нормалното пространство на хората са им необходими много години или дори векове, за да се доберат от една звездна система до друга. Дори онези, които са разположени най-близо, са разделени от няколко светлинни години и само с помощта на обикновени двигатели нашите кораби биха летели двайсет-трийсет години между тях. Но дори най-усъвършенстваните ни кораби, които наричаме „десетки“, не могат да пътуват толкова дълго. Докато през Потока пътуването между системите отнема седмици или най-много месеци. Но ето ви и лошата новина: можем да пътуваме само до системи, които Потокът доближава. — Система с десет планети зае цялото изображение и той показва една от тях. — Някой сега ли се коя е тази планета? — Нямаше отговор. — Наричаме я Средоточие и тя е столица на Взаимозависимостта. Ще отгатнете ли защо?

— Защото там живее емперо ли? — чу се глас.

— Е, да, но си има причина емперо да живее там. Ето я. — Марс докосна таблета и около планетата се появи същински водовъртеж от линии. — Средоточие е единственото място във Взаимозависимостта, където се събират *всички* струи на Потока — само оттам можете да пътувате пряко до и от почти всяка друга система във Взаимозависимостта. Затова е най-важната планета за превозите и търговията. Ако не можехме да пътуваме през Средоточие, полетите между някои системи биха се проточили с години. Затова е наречена Средоточие. Тя е центърът на нашата вселена, образно казано.

— Не може ли просто да си прокарваме маршрути в Потока между планетите?

Питаше някой придружител, който май се увлече прекалено и забрави, че се очаква децата да задават въпросите.

— Бихме искали, но не можем — все пак отговори Марс. — Ние не контролираме Потока и трябва да си признаем откровено, че и не го разбираме много добре. Той е естествена част от вселената. Успяваме да влезем в него, но не можем да правим нищо друго, освен да отидем там, където стига. И това е причина за една от най-чудатите особености на Взаимозависимостта.

Марс махна звездното поле и показа схема на четиресет и седемте системи, населени от хората. Имаха различни светила — от червени джуджета до подобни на Слънцето жълти звезди, а планетите наброяваха от една до цяла дузина. Изображението не беше в реален мащаб и някои планети се въртяха толкова бързо, че изглеждаха комично. Няколко деца се разкикотиха.

— Във всички тези системи живеят хора, но планетите в тях не са подходящи за нас. — Марс пак уголеми Средоточие. — Например Средоточие няма атмосфера и не се върти около оста си. Едната ѝ страна винаги е обърната към звездата, затова е нажежена, другата винаги е в сянка, затова е замръзнала. На Средоточие хората живеят под повърхността, за да оцелеят. — Той избра друга система. — В системата Моробе има само газови гиганти — огромни планети, където липсва дори твърда повърхност, на която да кацнем. Те имат естествени спътници, които също не са подходящи за заселване от хора. В тази система хората живеят в космически станции, разположени в така наречените точки на Лагранж или в други места, където положението им е устойчиво. Такъв е животът на повечето хора: или под повърхността на скалисти планети, или в огромни космически станции. Във Взаимозависимостта има само едно място, където хората могат да живеят на повърхността на планетата. — Марс пак показва цялата схема и уголеми синьо-зелена планета, обвита в бели облаци. — Нашата планета. Край.

— Ами Земята? — спомни си някое дете, както се случваше всеки път.

— Добър въпрос! — каза Марс. — Хората произхождат от Земята и там също сме живели на повърхността. Само че Земята не е част от Взаимозависимостта. Загубили сме връзка с нея преди повече от хиляда години, когато изчезнала единствената струя на Потока, по която сме могли да пътуваме дотам.

— Как се е случило това? — обади се същият възрастен и друг му изсъска да си мълчи.

Марс се подсмихна.

— Обяснението е сложно. Най-достъпният отговор, който мога да ви дам, е, че всичко във вселената се движи постоянно, включително звездните системи, а това движение понякога засяга Потока. Общо взето, Земята се е местила, ние също сме се местили и струята на Потока се отдалечила от нея.

— Може ли да се случи отново?

— Бинт! — възмутено се обади друг от придружителите.

— Какво пък толкова, искам да знам — оправда се Бинт.

— Въпросът е уместен — вдигна ръка Марс в помирителен жест. — И това наистина се е случило отново преди повече от седем века, когато сме загубили връзката със системата Даласисла. Тогава местните струи на Потока още не били проучени толкова подробно. Изглежда, струята вече се е свивала по времето, когато Даласисла била заселена, но минали около двеста години, докато прекъсне напълно. През седемте века оттогава другите струи на Потока в пространството на Взаимозависимостта остават стабилни и почти неизменни.

Бинт като че се задоволи с чутото и на Марс му олекна — мъжът дори не забеляза, че всъщност не получи отговор.

Глух далечен трясък разкъса кратката тишина в планетариума. Някой от придружителите си пое дъх рязко, но затисна устата си с длан.

— Мисля, че нямаме време за повече обяснения днес — каза Марс. — Благодаря на всички ви, че дойдохте, и се надявам да се видим пак някой ден. Ще се радваме да ни посетите отново.

„Ден, през който някой не обстрелва някого на броени километри оттук.”

Включи осветлението, помахна с ръка на децата и възрастните започнаха да ги извеждат от залата. Една жена изви глава към него с беззвучно „благодаря”. Марс ѝ се усмихна и пак махна с ръка.

— Още изнасяме лекции наред война — изрече нов глас от другия край на залата. — Колко благородно. Глупаво, но благородно.

Марс се огледа, все още засмян.

— Сестричке, формално погледнато, ние сме си *благородници*, нали?

Врена Клермон в пълната си полицейска униформа също му се усмихна и дойде при него.

— Да си благородник на Край е все едно да си най-богатият човек в сметище. Тоест не е кой знае какво. Особено сега, когато всеки момент ще наричат задника на херцога, а въстаниците вече си присвояват на воля негова собственост. Не е пресилено да очакваме, че същото ще се случи и с притежаваното от други благородници.

— Аз имам купчина книги в общежитие за дипломанти — отбеляза Марс. — Вероятно ще останат разочаровани от мен.

— Вече си преподавател. Можеш да се изнесеш от общежитието.

— Като преподавател имам право да живея там. Спестявам си наема.

— Синът на граф се тревожи за наема — подкачи го Врена.

— Вярно си е, че не сме от най-видните благородници.

Следващият приглушен грохот не прозвуча толкова отслабен от разстоянието.

— Много добре се справям с паниката в момента — промърмори Марс.

— Забелязах — каза Врена. — Не че имах намерение да го споменавам, но забелязах.

— Не всички можем да се похвалим с ледена вода във вените си.

— Аз просто знам на какво разстояние от нас са тези взривове и засега не виждам причина да се плаша.

— И на какво разстояние са?

— Около пет километра. На пристанището, където войските на херцога се опитват да погребат отряд въстаници под парчетата от товарни контейнери. Едва ли ще постигнат нещо обаче. Повечето въстаници отдавна не са там, а са отишли да превземат нещо със стратегическо значение. Двамата с тебе и без това ще се отправим в друга посока.

— Така ли?

— Да. Татко ме изпрати да те взема.

— Защо?

— Първо, защото се води война и макар да не очаквам, че стрелбата ще ни доближи, не се знае дали университетът, включително твоето общежитие за дипломанти, няма да пламти до свечеряване.

— Толкова ли сме зле? — намръщи се Марс.

— Аха — кимна Врена. — Ти може и да не помниш, но нашият дом е под охраната на имперските гвардейци. Ако някой въстаник го доближи на по-малко от километър, онези сигурно ще го изпарят с удар от орбиталната си позиция. В момента там е най-безопасното място на цялата планета.

— Татко казвал ли е това на херцога?

— Подозирам, че е пропуснал да спомене този факт.

Марс се ухили.

— Второ, татко иска да ти покаже нещо — продължи Врена.

— Какво?

— Данни.

— Колко щеше да е приятно, ако някой път за разнообразие говориш по-ясно.

— Той каза, че знаеш какви са данните, за които ние не говорим на места, където могат да ни подслушат.

— О, това ли...

— Аха.

Още един трясък.

— Май беше по-наблизо — каза Марс.

— Не беше. Но е крайно време да тръгваме. Ако се забавим още малко, на някого сигурно ще му скимне да си опита точността по плъзгача.

Някой все пак си опита точността по плъзгача, и то няколко пъти по време на полета.

— По-бързо — настоя Марс.

— Ако *ти* имаш желание да управляваш плъзгач над самите покриви, без да се врежеш в някой изпречил се комин, просто ми кажи.

Вместо да досажда на сестра си, Марс реши да огледа улиците на Ополе от кабината. Повечето жилищни квартали изглеждаха непокътнати, само тук-там се виждаха хора, които слагаха някакви вещи във возилата си, сякаш смятаха да се местят. Но основните улици бяха претъпкани с коли и на повечето движението бе спряло заради задръстванията.

А това не можеше да се случи току-така. Марс предположи, че някои водачи са изключили автоматичното управление или от паника, или защото са подозирали, че властите искат да попречат на бягството им. И накрая тези вече зависещи от волята на хората коли са започнали да тровят живота на всички останали.

На някои места изпъкваха колони от войници и бронирани машини, отиващи да охраняват или освобождават някое важно място в града.

— Това ще завърши зле — сподели той със сестра си.

— Кога не е било така? — попита тя и зави към Варта, широката река наред Ополе.

Плъзгачът полетя в средата на руслото ѝ, разстоянието до двата бряга вече не насърчаваше самоуверени снайперисти. Марс се досещаше, че този полет е незаконен — плъзгачите също би трябвало да са автоматизирани и да се придържат към точно определени маршрути над града, за да избягват сблъсъци с други въздушни машини. Руслото на Варта не беше такъв маршрут. Досещаше се обаче и че силите на реда в града си имат предостатъчно други проблеми в момента.

Скоро плъзгачът напусна града, пред тях се издигаха заоблени хълмове, между които Варта криволичеше плавно, а край склоновете им се гущеха предградия, после и села. Малък приток на реката се отклоняваше към други възвишения. Врена кривна покрай течението му

и след няколко минути доближи къщата.

Официално „къщата” беше дворецът Клермон, наречен на провинцията, където техният баща беше граф от почти четиресет стандартни години и чието название бе станало фамилно име на тяхното семейство. Марс не бе виждал предишния граф, защото тогава още не бил роден. Убедили го да се откаже от титлата, като му предложили пост в имперския съд. Според чутата от Марс версия не се наложило да го убеждават дълго. По-добре е да си виден придворен чиновник, отколкото благородник на планера, където стоварват изгнаници. Предишният граф заминал толкова припряно, че зарязал почти цялото обзавеждане и поне две котки, които нямали нищо против новите обитатели, стига храната да се поднасяла редовно.

— Хайде — подкани Врена, когато се измъкнаха от плъзгача на площадката до гаража. — Татко ни чака.

Техният баща Джеймис, граф Клермон, седеше в кабинета си и гледаше революцията на стенния екран. Забеляза ги и посочи екрана.

— Вижте тази шуротия.

— Честита революция — сви рамене Врена.

Джеймис изсумтя.

— Не е революция. „Въстаниците” вероятно получават пари от търговски гилдии, които искат намаление на вносните мита. Или нещо подобно. А херцогът отказва. Или нещо подобно. Затова „въстаниците” ще свалят от власт този херцог и ще сложат на негово място амбициозен благородник, който ще намали митата. И без проблеми ще получи одобрението на емперо, защото там на всички им е все едно какво се случва на Край. А и защото са уверени, че след двайсетина години всичко тук ще се повтори.

— Няма ли да е така?

— Не и този път. — Джеймис взе таблет от бюрото си и го даде на Марс. — Най-последно имаме. Ключовото късче от картината. И тъкмо от тези данни имах нужда, за да завърша прогностичния модел.

Марс преглеждаше информацията на таблета.

— Кога се случи?

— Преди шест седмици. Корабът „Разкажи ми още нещо” попаднал в аномалия на Потока и след това събрал данни за временна плитчина, съпадаща напълно с моя модел. Имаме пълни наблюдения, измервания и проследяване. Всичко е както очаквах. Тъкмо такава информация търсех. Потвърждава всички наши предположения за Потока.

Марс се отказа да плъзга поглед по данните, защото бяха необходими часове да ги прочете и осмисли. Взря се в баща си.

— Убеден си.

— Щях ли да ти кажа, ако не бях убеден в правотата си? Случвало ли се е някога да не се отнасям с *крайна* предпазливост към тази хипотеза? Не смяташ ли, че направих всичко по силите си да я опровергая? Нима мислиш, че *искам* да се потвърди?

— Не, татко — поклати глава Марс.

— Не тълкувай думите ми погрешно. Необходимо е да прочетеш всичко това. Важно е да ми кажеш дали не съм пропуснал нещо. Каквото и да е то. Защото, колкото и да се вълнувам като учен от този същински скок в нашите представи за физиката на Потока...

— ... като човек копнееш да си сгрешил — довърши Марс вместо него.

— Да — натърти Джеймис. — И то как копнея...

Откакто Марс се помнеше, баща му наричаше това „семейната тайна”: проучването на навигационните данни от всеки кораб, спирал над Край през последните четиресет години. Официалната длъжност на граф Клермон беше главен имперски инспектор на планетата. Той би трябвало да се запознава с тези данни, за да провери дали някой кораб не е нарушил одобрените от империята търговски маршрути, често утвърждавани години или дори десетилетия предварително, за да избегне плащането на съответните търговски такси и други налози. Графът беше само един от десетките главни инспектори, по един във всяка звездна система, които се грижеха парите да си остават където им е мястото: първо в имперската хазна, след това в сметките на гилдиите, а всички останали бяха далеч по-надолу в хранителната верига на империята.

Само че Джеймис, граф Клермон, изобщо не се занимаваше с тези глупости. Вършеше си работата като главен инспектор достатъчно добре, като я прехвърляше на подчинени с предупреждението, че ако се престараят в злоупотребите, наказанието ще бъде неизбежно. Но не тази бе задачата, с която се пресели на Край, и не за това го бе изпратил тук неговият приятел емперио Атавио VI. Наистина търсеше в навигационните данни на корабите отклонения, но не от търговските маршрути. Преглеждаше ги за потвърждение на хипотезата, до която стигна още преди да се дипломира в университета на Средоточие. Той допускаше, че струите на Потока, свързващи Взаимозависимостта, не се крепят на „устойчивост чрез резонанс”. Според общоприетата теория необикновената плътност и взаимодействието на тези струи в пределите на империята помагали за възникване на устойчива вълнова функция в Потока, която щяла да ги поддържа отворени и неизменни в продължение на хилядолетия.

Джеймис вникна в математическата основа на теорията и стигна до догадката, останала недостъпна за други (а може би някои учени просто не желаеха да повярват в нея) — „устойчивостта чрез резонанс” не беше нищо повече от разминаваща се с данните дивотия, а прекъсването на струите към Земята и Даласисла е било само предвестие за неизбежното, а не изключение, както заявяваха съвременните теоретици на Потока. Сподели всичко със своя приятел Батрин, наскоро коронясан като емперио Атавио VI, показва му данните и го предупреди, че Потокът може да се разпадне след не повече от век.

Батрин се убеди, че има вероятност такова тълкуване на данните да се окаже вярно. Разбираше, че това би застрашило и търговията, и самото съществуване на Взаимозависимостта, но сигурно щеше да бъде сметнато за богохулство от църквата. И направи две неща за своя приятел Джеймис. Първо го подкупи да си мълчи, като му даде графска титла. След това го изпрати на Край, в най-отдалечената част от Взаимозависимостта, и му възложи такава работа, че да получава всички необходими данни за потвърждаване или отхвърляне на хипотезата. Заръча му да не споменава пред никого за заниманията си.

Джеймис почти не наруши даденото обещание. Отначало сподели със съпругата си Джюс, а когато техните близнаци Марс и Врена пораснаха достатъчно, каза и на тях. Джюс отнесе тайната в гроба с ранната си трагична смърт. Врена я пазеше, защото умееше да пази тайни. Марс пък пазеше тайната, защото, щом прояви интерес и способности за изследване на Потока, Джеймис вече разчиташе на него да проверява изводите му.

Ето че всички тези години на потайно и упорито събиране на данни и обмислянето им се отплатиха. Джеймис, граф Клермон, потвърди най-важното откритие в историята на човечеството след откриването на самия Поток. Ако се разчуеше сред останалите учени,

сигурно щяха да го затрупат с всяка учредена досега награда.

Е, да, ако още имаше Взаимозависимост, за да успеят да му я връчат.

— Значи е вярно — каза Врена на баща си и брат си. — Потокът изчезва.

— Потокът си е Поток — възрази Джеймис. — Той не прави нищо. Но нашият *достъп* до него несъмнено изчезва. Необикновената устойчивост на струите в Потока, която ни е дала шанс да създадем Взаимозависимостта, се изчерпва. Те ще прекъснат една по една. И звездните системи във Взаимозависимостта ще се окажат откъснати от всички други, също една по една. Задълго. Може би завинаги.

— Колко време ни остава? — попита тя.

— Десет години — отговори ѝ Марс. — Най-много — Озърна се към баща си. — Ако моделите на татко са абсолютно точни, имаме дори по-малко време. Вероятно около седем-осем години, преди да се лишим от всички локални струи на Потока. Повечето ще изчезнат и по-рано.

Джеймис се вторачи в сина си.

— И затова ти трябва да заминеш.

— Чакай малко... Какво?

— Трябва да заминеш — повтори Джеймис.

— Къде?

— Ще отидеш на Средоточие, разбира се. Трябва да предадеш тези данни на емперо.

— Нали му докладваше редовно? — учуди се Врена.

— То се знае. Данните са криптирани, получава ги всеки месец чрез отпътуващи оттук кораби.

— Изпрати и тези по същия начин — предложи Марс.

Джеймис поклати глава.

— Не разбираш. Едно е да осведомявам емперо постоянно, докато обработвам данните и усъвършенствам модела. Съвсем друго е, когато моделът се потвърждава и заплахата за Взаимозависимостта е съвсем реална. Той ще се нуждае от човек, който да му обясни всичко подробно. А после — на *всички*. И да спори с онези, от учени до политици, които ще се опитват да отхвърлят теорията с корисни цели. Някой трябва да замине.

— Съгласен съм — каза Марс. — Но трябва да заминеш ти.

Джеймис отвори уста, но в този миг неговият секретар Дунг Савос надникна в стаята.

— Милорд, пристигна лорд Грени Нахамапитин и иска да разговаря с вас. Казва, че херцогът го е изпратил.

— Доведи го.

Джеймис погледна децата си.

— Да излезем ли? — попита Врена.

— Предпочитам да останете.

Джеймис махна с ръка към бълващия новини за революцията стенен екран, който се изключи. Той седна зад бюрото си и посочи кресла на Врена и Марс, които също седнаха.

Грени Нахамапитин влезе целият в черно и Марс се загледа в него, докато заставаеше пред баща му. Грени беше връстник на близнаците Клермон, но те почти не бяха говорили с него, откакто пристигна преди няколко години, за да се занимава с бизнеса на своя Дом. Срещнаха се два пъти на приеми в двореца на херцога. Марс си спомни как Грени ги огледа изпитателно, за да прецени има ли политическа изгода от общуването с тях, и отговорът очевидно беше „не”. Оттогава ги пренебрегваше учтиво. Марс още се дразнеше мъничко от

това, докато на Врена й беше забавно. Но какво друго да се очаква от нея?

— Граф Клермон — поклони се Грени.

— Лорд Грени, приятно ми е да ви видя — отвърна Джеймис и посочи децата си, които станаха. — Предполагам, че познавате Врена и Марс.

— Разбира се. Лорд Марс, лейди Врена, приятно ми е.

Грени им отправи лек поклон, те отвърнаха със същото и пак се настаниха на креслата. Щом приключиха с любезностите, Грени впи поглед в баща им.

— Милорд, херцогът ме изпраща с деликатна мисия и се питам дали не е по-добре да я обсъдим насаме.

— Моите деца са най-доверените ми съветници и нямам тайни от тях. Можете да говорите пред тях при същите условия на поверителност, както пред мен.

Грени се поколеба, Марс бе любопитен дали ще настоява за разговор на четири очи. Грени се взря за миг във Врена, която се подсмиваше кисело, и кимна.

— Добре, както желаете.

— Какво трябва да ми предадете, лорд Грени?

— Както и вие несъмнено знаете, херцогът има сериозни проблеми с въстаниците.

Врена прихна против волята си.

— Искате да кажете, че всеки момент може да загуби властта си?

— Херцогът е настроен малко по-оптимистично от вашата дъщеря — каза Грени на Джеймис. — Но затрудненията му са големи и той търси начини да увеличи тактическите си предимства.

— Например?

— С още оръжия, милорд.

— Някъде тук имам прастар лъчамет, останал от предишния граф — каза Джеймис. — А Врена винаги носи служебното си оръжие. Доколкото знам, не разполагаме с нищо друго.

— Милорд, херцогът е осведомен, че нямате оръжия. Но имате пари.

— Не бих казал. Титлата „граф Клермон” е придружена със съвсем малко земи, които могат да бъдат дадени под аренда, и не носи никакъв местен или по-всеобхватен монопол. Получавам заплата като главен инспектор и ежегодна сума за издръжка на двореца. Наскоро продадох някои имоти, но и тези суми не са нищо особено.

Грени се засмя.

— Не говоря за *ваши*те пари, милорд, а за имперските. Искаме да ги използваме, за да купим оръжията, от които се нуждае херцогът.

Изражението на Джеймис стана доста неприветливо.

— Обяснете по-подробно, господине.

— Херцогът е наясно, че тъй като заемате длъжността главен инспектор, всички имперски данъци и мита минават през вашата служба, преди да бъдат преведени на имперската хазна в Си'ан.

— Не ги превежда моята служба. Тази задача се изпълнява от имперската банка на Край.

— Разбира се. Говорихме с директор Хан, която е готова да подпомогне херцога в това начинание. Освен това директор Хан ни осведоми, че всеки превод на суми от имперски данъци и мита извън обичайния им трансфер към Си'ан трябва да бъде одобрен от вашата служба.

— Права е, но това обяснение не премахва затрудненията. Мога да одобря прякото финансиране от данъци и мита на проекти, които са получили и одобрението на империята,

като строителство и изграждане на инфраструктура. Проекти, за които тези суми са предназначени поначало. Това спестява време, вместо да бъдат преведени в хазната и след това обратно тук.

— Да. Ако проверите в архива си, ще видите, че преди две години, в началото на това въстание, херцогът поиска одобрението на имперския парламент за закупуване на оръжия, с които да го потуши. И получи такова одобрение.

— Лорд Грени, не е необходимо да проверявам в архива. Знам, че сумите бяха преведени, а оръжията купени и изпратени.

— В такъв случай знаете и че корабът, който пренасяше тези оръжия — „Разкажи ми още нещо”, е бил нападнат от пирати след излизането си от Потока. Капитанът и екипажът са оказали упорита съпротива, но мнозина са загинали, сред тях първият помощник-капитан, началникът на охраната и представителят на собственика. Товарът е бил откраднат. Малко е оставало и самият кораб да се разпадне, преди да стигне някак до космическата станция.

— Знам за „Разкажи ми” — потвърди Джеймис.

— Важното е, че сега оръжията са в ръцете на пиратите. Те имат намерение да ги продадат на въстаниците, но могат да бъдат убедени да ги продадат на херцога.

— Херцогът може да използва собствената си хазна — напомни Марс.

— Уви, лорд Марс, след две години сражения хазната е опустошена, а и събирането на данъци и други приходи е твърде затруднено. Херцогът има нужда от помощ.

— Получил я е — натърти Врена. — Парламентът е одобрил закупуването на оръжия. От друга страна, херцогът носи отговорност за патрулирането по целия маршрут между плитчината на Потока и планетата. Ако там безчинстват пирати, значи херцогът не си е свършил работата.

Грени пак насочи вниманието си само към графа.

— Херцогът разбира, че искането му за такова използване на средствата е извън рамките на нормалното. Но той смята — според мен съвсем основателно, — че парламентът е предназначил тези оръжия за него, затова с отпускането на допълнителни суми за откупуването им от пиратите вие ще се придържате към първоначалното решение.

— Не мисля, че доводът е убедителен — възрази Джеймис. — Освен това ми е известно, че на имперския гарнизон тук е заповядано да не се намесва.

Грени кимна.

— Херцогът е осведомен и че единственият благородник, който в момента е под охраната на имперските войски, сте вие, граф Клермон. Според него това е интересен факт.

— Не виждам нищо интересно, лорд Грени. Както самият вие изтъкнахте, парите на Взаимозависимостта минават през моята служба. А нашият емперио цени парите си. Именно затова не съм убеден, че ще бъде доволен, ако ги отклоним за такива цели. И недоволството му ще се насочи лично към мен.

— Херцогът е готов да приеме и такъв обрат в ситуацията.

— Много мило — отбеляза Джеймис. — Особено като се знае, че *не той* ще бъде пратен в затвора.

— О, моля ви, граф Клермон. Не подценявайте чак толкова интелекта на херцога. Спомнете си, че всякаква комуникация със Си'ан се бави девет месеца. През тези девет месеца херцогът може да смаже това въстание и да върне с лихвите всички суми, отпуснати му като заем. И ще подкрепи с целия си авторитет вас и директор Хан, като заяви, че сте действали изцяло в интерес на Взаимозависимостта. А дотогава можете да разчитате на

обещанието му, че вашата лоялност към него ще бъде възнаградена.

Джеймис прихна.

— Иронично е, лорд Грени, че се опитвате да подкупите човек, от когото искате да изкопчите пари.

— Херцогът е убеден, че парите не са единствената възможна награда за лоялността.

— И директор Хан се остави да бъде убедена от вас?

— Да, милорд.

— Нека обобщим. Искате от мен да прехвърля незаконно на херцога имперски пари, за да купи оръжията, които вече е купил веднъж, но е загубил поради собствената си немарливост, защото вече покварената от вас служителка не може да извърши тази операция самостоятелно, а за да ме компенсирате за извършването на няколко престъпления срещу империята, обещавате някакви мъгляви „награди“, които ще се изяснят по-късно, но явно няма да бъдат парични. Така ли е?

— Аз не бих представил положението по този начин — каза Грени. — Херцогът също.

— Разбира се. Но тъкмо това искате от мен.

— Значи не желаете да помогнете на херцога.

— Не съм казвал това — отвърна Джеймис съвсем неочаквано за Марс, който веднага изви очи към сестра си, но нейното изражение беше неразгадаемо.

— Може и да помогна на херцога. Но не искам нито вие, нито аз, както впрочем и херцогът, да се преструваме, че вършим нещо друго.

Джеймис стана, за да покаже, че разговорът е приключил. Марс и Врена също се изправиха. Нахамапитин схвана намека и се поклони.

— Какво да предам на херцога?

— Предайте му, че ще получи отговор до една седмица.

— При цялото ми уважение, милорд, една седмица е прекалено дълъг срок при тези обстоятелства.

— Но не толкова дълъг, лорд Грени, колкото петдесетте години, които ще прекарам в затвора, ако всичко потръгне зле — подчерта Джеймис. — И то ако нашият емперо не заповяда направо да бъде убит.

— Мога ли да ви помоля най-почтително да предам на херцога, че ще му отговорите до пет дни. Убеден съм, че това ще бъде приемлив срок за него.

Джеймис като че се замисли.

— Така да бъде, лорд Грени. Пет дни.

— Благодаря — поклони се Грени. — Ако херцогът пожелае да се срещне лично с вас, къде ще бъдете през следващите дни?

— Тук — отговори Джеймис. — Както винаги.

Грени се поклони отново, обърна се и излезе. Марс почака Врена да затвори вратата на кабинета и чак тогава отвори уста.

— Не може да обмисляш това сериозно!

— А защо не? — попита го Джеймис.

Марс се стъписа.

— Протакаш — подхвърли Врена, която застана до тях.

— Права си — потвърди Джеймис.

— Докога? — попита Марс.

— До деня, когато вече не би имало значение. — Джеймис посочи таблета, който още

беше в ръцете на Марс. — Синко, моделирах прекъсването на струите в Потока. Ще минат години, докато всички те изчезнат. Но с някои от тях това ще се случи съвсем скоро. — Чукна с пръст по таблета. — И една от първите ще бъде струята от тук до Средоточие. Моделът показва, че тя вече се свива.

— Колко остава, докато изчезне? — попита Врена.

— Около година. Но тя вече се свива откъм входната плитчина. В най-добрия случай ще стане недостъпна след месец. В най-лошия — след седмица. И всеки кораб, който още е в орбита около Край, ще остане тук. Завинаги. — Джеймис погледна сина си. — Още една причина да заминеш незабавно. Ако не тръгнеш сега, ще стане невъзможно.

— Ти трябва да заминеш — повтори Марс.

Джеймис поклати глава.

— Херцогът ще бъде свален от власт. Всички благородници на планетата са под наблюдение, в случай че се опитат да я напуснат преди това. А вече приех да дам отговор на Грени Нахамапитин за парите. Ако дори се отдалеча от *къщата*, ще предположат, че бягам. Следят ме. Но не и тебе.

— Така е най-разумно, Марс — настоя и Врена. — Ти си единственият, освен татко, който може да обясни всичко това. Но на тебе не обръщат внимание.

— Особено откакто направих Врена моя наследница — добави Джеймис.

— Какво? — сепна се Марс.

— Да, какво?! — попита и тя.

— Посочих официално Врена като моя наследница още щом научих за разпадането на Потока — обясни Джеймис на сина си. — Така че вече имаш убедителна причина да напуснеш Край. Дори в сегашното положение никой няма да се усъмни в побудите ти.

— Не искам да бъда графиня — възпротиви се Врена. — И ми е адски противна мисълта да стана имперски инспектор.

— Успокой се — посъветва я баща ѝ. — Скоро няма да има нищо за инспектиране.

— Това не звучи много... утешително.

Джеймис ѝ се усмихна и пак се обърна към сина си.

— Наскоро продадох няколко имота. Сумата би трябвало да стигне, за да се качиш на някой кораб и да имаш пари на Средоточие след пристигането.

— Колко получи от продажбите? — попита Марс.

— Около осемдесет милиона марки.

— Толкова много?!

— Да — потвърди Джеймис. — Май се опитах да заблудя Грени Нахамапитин за истинското си богатство. Марс, важното е, че сега имаш средства, мотив и възможност да напуснеш Край. Замини. Веднага. Кажи на емперио какво знаем. Ако сме късметлии, ще му остане време да се подготви.

— За какво?

— За рухването на империята. И за мрачните времена, които предстоят.

Кива Лагос не дочака чудо, но поне според нея през оставащата седмица се случи нещо почти толкова добро и то носеше името Сивурен Донхър.

— Той е един от нашите лицензианти — каза Гажон Магнут за човека, който се размотаваше с важен вид в дока, където „Да, сър” бе скачен с имперската станция.

Лицензиантът стоеше до грамада от сандъци с хавери, в които плодовете доближаваха пълната си зрелост. Целият док ухаеше, но след няколко дни би се вмирисал зле. Магнус и Лагос седяха в офис, който станцията предоставяше на всеки заел дока кораб. Гледаха от прозореца чакация долу окаяник.

— Добре де, какво иска този шибаняк? — попита Кива.

— Исква да пътува с цялото си семейство. С „Да, сър”.

— Исква да замине от Край? Накъде?

— Каза, че ще реши това по-късно.

Кива изсумтя.

— Да, бе, все едно навсякъде във Взаимозависимостта населението не е стигнало максимално допустимата численост. От десетилетия няма нито построена нова станция, нито издълбан нов град.

— Напомних му този факт. Той отговори, че проблемът си е само негов.

Кива пак погледна човека и каза:

— Гажон, нашият кораб не е пътнически.

— Така е, госпожо — потвърди ковчежникът. — Но ако позволите да изтъкна, не би ни навредило да се съгласим. В момента екипажът не е попълнен, а и не успяваме да наемем толкова нови хора на Край, колкото бих искал. Ако няма друг вариант, можем да използваме него и семейството му за някои видове работа на кораба, а отгоре на всичко те ще ни платят за това.

— А защо ти е трудно да намериш хора за екипажа?

Гажон сви рамене.

— Долу воюват.

— Но *той* иска да замине — махна към прозореца Кива.

— Не е същото, госпожо. Той иска да се махне завинаги заедно със семейството си.

Докато онези, чиито семейства са *на планетата*, не желаят да се делят от тях в момента. Долу има твърде много хора, които се опитват да избягат от зоните на бойни действия. Нагрява бежанска криза. Честно казано, дори ако не ни бяха наложили забрана, нямаше да продадем много хавери. Почти няма купувачи.

— Но щяхме да си получим натрупаните досега печалби и лицензионни такси — вметна Кива. Помълча, загледана в мъжа наред дока. — Как му беше името?

— Сивурен Донхър.

— Добре ли се справяше като наш лицензиант?

— Един от най-успешните. Може би затова дойде с тази молба при нас. Май си мисли, че сме му длъжници.

— Да видиш ти — промърмори Кива. — Значи е най-добре да го доведеш тук.

Гажон кимна и излезе от офиса.

Отблизо Сивурен Донхър изглеждаше на средна възраст и леко затлъстял, а на лицето му

се редуваха наглост и уплаха с такава бързина, че Кива не знаеше дали той е съвсем наясно какво става в главата му. Изражението му беше на човек, който допреди броени дни е преливал от увереност, че ще преживее всевъзможните дивотии на въстанието, но внезапно е проумял липсата на шанс това да се случи.

— Лейди Кива — поклони се Донхър.

Погледна освобождения от Гажон Магнут стол и очевидно очакваше да му бъде предложен, както се полага при среща между равни и така нататък.

— Искате да се махнете от Край — започна Кива, без да го покани да седне.

Магнут, който стоеше в ъгъла и също не понечи да заеме стола, леко изви вежди при тази подчертана неучтивост.

— Да, госпожо.

Кива посочи с брадичка ковчежника.

— Гажон твърди, че сте един от най-успешните ни лицензианти.

Донхър кимна и се усмихна.

— Лейди Кива, поработих добре за вашето семейство.

— Да чуя числата зад това „добре“.

— През последния отчетен период Домът Лагос получи четири милиона марки от моите фирми. Ъъ... исках да кажа „ще получи“, след като преодолеем сегашните неприятности с херцога на Край.

— Четири милиона марки — повтори Кива. — Не е зле. Никак не е зле.

— Благодаря ви, госпожо.

— И защо, мътните го взели, бих поискала да се лишим от тези пари?

Донхър примигна.

— Госпожо?...

— Ти си един от най-големите ми източници на доходи. Ако напуснеш Край, този източник пресъхва. Логиката повелява да те отпратя обратно при твоите овощни градини и заводи със заръката да продължаваш в същия дух.

— Госпожо... има война.

— И какво? Моите хора казват, че вие, идиоти такива, вършите редовно тези гадости. След няколко месеца ще се върнете към нормалния живот.

— Не и този път, госпожо. Сега е различно. Херцогът ще бъде свален от власт. Хората, към които е бил благосклонен, са нарочени за изстребление. И те, и семействата им.

— Правилно ли се досещам, че двамата с херцога сте приятелчета, а?

— Посещавам често двореца, госпожо. Съпругата ми — също, тя е много близка с херцогинята. Техни светлости са гостували в нашето имение.

Кива присви очи.

— Но самият ти не си благородник.

— Не съм, госпожо — вдигна рамене Донхър. — Някои споменаваха, че тази година можело да получа рицарско звание. Съпругата ми и аз направихме щедри дарения за болничния благотворителен фонд на херцога. Но сега всичко това е под съмнение.

— Ахаа... — Кива огледа от главата до петите този уплашен дребен кариерист и реши, че му е взела мярката. — Четири милиона.

— Моля, госпожо?

— Донхър, ти не само искаш да те превозя с кораба си. Искаш да прекратя лицензионния ти договор с Дома Лагос. Да се *откажа* от източник на доходи, който имаме

на тази планета. Чудесно. Значи ще ти струва четири милиона марки.

— Уговорих се с нашия старши вицепрезидент да продължи дейността... — запелтечи той.

Кива го прекъсна.

— Донхър, имаме договор *с тебе*.

— С моите фирми, госпожо...

— Вече не са *твои* фирми — пак го сръза тя. — Ти офейкваш. Никакъв договор не сме подписвали с онзи твой старши шибаняк, който ще да е той. Не знаем дали е достатъчно компетентен да си намери дупката на гъза с фенерче и карта в ръце. *Ние* — Домът Лагос, ще бъдем принудени да направим нова оценка на твоята фирма. Ще се наложи тепърва да решим дали си струва да подхващаме бизнес с вицепрезидента. И ако не си струва, трябва да се откажем от лицензионния договор, което ще ни навлече неизбежно цял куп юридически тъпотии, а онзи задник ще ни съди и ще загубим още пари заради това.

— Лейди Кива, мога да ви уверя, че...

— Донхър, никакви проклети уверения не искам да слушам *от тебе*. Ти вече не си на игралното поле. За мен буквално си безполезен шибаняк. Единственото възможно уверение в твоя случай са парите. Много пари. Четири милиона марки. В брой на масата, както гласи скапаната поговорка. Това е сделката.

Изцеждането на цвета от нечие лице се оказа интересно зрелище. Кива бе чела за това явление, но за пръв път го наблюдаваше със собствените си очи. От червендалесто и запотено лицето на Донхър стана бледо и влажно.

— Не съм сигурен дали имам толкова, госпожо.

— О, аз пък съм абсолютно сигурна, че ги *имаш* — отвърна Кива. — Намислил си да напуснеш планетата безвъзвратно. Значи трябва да започнеш от нулата другаде, където нямаш нито договор, нито гарантирани перспективи. Единственият начин ти и семейството ти да оцелеете достатъчно дълго, за да си извоювате такива перспективи, е грамадната купчина налични пари. — Тя млъкна и се взря в Донхър. — Ще опитам да отгатна — в момента имаш към десет-петнайсет милиона марки в лична криптирана сметка. — Кива посочи с пръст. — Нищо чудно носителят да е в онова джобче на якето ти. Сбърках ли?

Донхър не каза нищо. Тя кимна.

— Да се върнем към деловия разговор. Четири милиона и те освобождавам от задълженията по лицензионния договор.

— Да, лейди Кива.

Донхър се поклони, май си въобразяваше, че са сключили сделката.

— Не сме приключили — скастри го Кива. — Колко души ще доведеш?

— Ще бъдем аз, съпругата ми и нашите деца. Майката на моята съпруга. Двама прислужници.

— Колко са децата ти?

— Три. Две момичета и момче.

— Прекрасно семейство. Половин милион марки за всеки човек, когото ще превозим.

Този път тя видя как цветът нахлу обратно в лицето му.

— Това е възмутително! — успя да избълва Донхър накрая.

— Вероятно — кимна Кива. — Но не ми дреме. Твоят малък семеен отряд ще бъде с нас девет месеца в полета до Средоточие. Девет месеца храна, кислород и *място* на нашия кораб.

— Искате още четири милиона марки!

— Донхър, справяш се забележително с аритметиката.

— Не мога да си го позволя.

— Какво да се прави...

— Госпожо, сигурно бихме могли да стигнем до някакъв компромис.

Кива се разсмя.

— Извинявай, но ти наистина ли помисли, че се пазарим? Няма такова нещо. Искаш да се махнеш от планетата. Съобщих ти тарифите. Ако не ти харесват, нищо не пречи да потърсиш друг превоз. Доколкото знам, „Разкажи ми още нещо“ ще отлети скоро.

— Госпожо, корабът е задържан — вметна Магнут. — Херцогът е издал заповед за арест на капитана. Явно смята, че тя е позволила на пиратите да се скачат с кораба ѝ и да вземат пратка оръжия.

— Тъй ли било?

— Както изглежда, първоначално сделката им е била с първия помощник-капитан, който се опитал да оглави бунт и се провалил. Все пак сделката с пиратите била осъществена, но при по-изгодни за капитана условия. Поне така се твърди.

— Хъ... — Кива погледна Донхър. — Явно имаш по-ограничен избор.

— Лейди Кива, мога да ви предложа три милиона марки за пътуването. Заедно с другите четири милиона, които вече поискахте от мен, трябва да ви дам повече от половината пари, с които разполагам.

— Значи ще оставиш слугите тук — каза му Кива. — Освен ако си намислил да вземеш единия, но да зарежеш тъщата си.

Лицето на Донхър пак ставаше безцветно.

— Познах! — тържествуващо прихна Кива. — Решил си да биеш шута на тъщата! Ама че си псе.

— Не е вярно — немошно отрече Донхър.

— Един съвет от мен, Донхър. С това твое лице не бива да играеш карти с никого на този кораб. Накрая ще затънеш в дългове. Така, стигнахме до обща сума от седем милиона. Ще си носите ли нещо? Някакъв багаж?

— Ако разрешите, госпожо.

— Естествено, ще разреша. По хиляда марки на килограм, като искам аванс от половин милион марки, за да отделя за вас място в складовете. Ако не използвате целия обем, остатъкът от аванса ще ви бъде върнат.

Донхър вече бе разбрал, че е безсмислено да спори.

— Добре, госпожо.

Тя посочи Магнут.

— Гажон ще получи парите от тебе, преди да си тръгнеш, и ще уговорите всички подробности. Искам цялата сума предварително. Отлитаме след пет дни. Гажон ще ти каже точния час. Ако ти и твоето семейство не сте на кораба дванайсет часа преди това, оставате тук, а ние задържаме парите. Разбра ли?

— Да, госпожо.

— Значи приключихме. Върни се на дока и чакай Гажон там.

Донхър се поклони и излезе. Магнут затвори вратата.

— Забележително представление, госпожо — каза той на Кива, щом Донхър отиде на дока.

Кива прихна отново.

— Гажон, какво научихме днес?

— Че Сивурен Донхър желае настървено да замине от Край?

— Научихме, че това желание е достатъчно силно, за да плати седем милиона марки за събдването му. Кое то пък означава, че има и *други* като него, готови да платят същите суми, ако не и повече.

— Госпожо, обмисляте превоза на още бежанци ли?

— Бежанци? Не. Изгнаници? Да.

— Има ли разлика?

— Горедолу половин милион марки на човек, Гажон.

— А, да. Тоест корабът *все пак* ще стане пътнически.

Кива се ухили и посочи Донхър, който пак стоеше унило до сандъците с хавери.

— Токущо прибрахме седем и половина милиона марки от едно-единствено тъпо копеле. И заличихме дванайсет и половина процента от загубите, които ни донесе цялото шибано пътуване. Още неколцина като него и дори няма да бъдем на червено. Заради това си струва да изтърпим привилегированите им задници няколко месеца.

Магнут също кимна към Донхър.

— Но този е успял да получи за себе си и семейството си валидни документи за пътуване. Не всеки, който поиска да пътува с нас и може да си плати, ще има такива документи. Дори ако им се разреши да заминат, повечето държавни служби не работят, значи няма как да получат документите си.

— Това наш проблем ли е?

— Когато пристигнем на Средоточие и стоварим там... изгнаниците, ще бъдем глобени за незаконния им превоз, ако нямат валидни документи. Да, проблемът може да стане наш.

— Ще бъдем глобени само ако те докажат, че сме били осведомени за липсата на разрешения да пътуват, нали?

— Да, общо взето. Процедурите са по-оплетени.

— Но *по същество* е така — натърти Кива. — Ако имат документи за пътуване и се *окаже*, че са фалшиви, но ние не сме могли да знаем това, Домът вероятно ще постигне отмяна на глобите в съда.

— Да, госпожо.

Движението на веждите й му подсказа, без да бъдат изречени уличаващи думи, че той трябва да си осигури услугите на индивид, който може да прави приемливо правдоподобни фалшиви документи за пътуване, и то бързо, да се погрижи фалшификаторът да вдигне главоломно цените на услугите си, от които Домът Лагос ще получава своята „посредническа такса“, и — разбира се, — ако се случи да стигнат до тях по дирята на фалшификатите, Магнут ще поеме лично вината, без да замесва Кива, а чрез нея и Дома.

Тежката въздишка и отсеченото кимане на ковчежника подсказаха, че всичко това му е пределно ясно.

— Щом е така, пусни мълвата, че приемаме изгнаници. Ако искат да се качат на кораба, най-добре е да побързат. И да носят пари.

Доста изгнаници *поискаха* да се качат в кораба. И охотно носеха пари.

Както можеше да се очаква, не от всички тях изгодата беше като от Сивурен Донхър. Не всеки имаше намерение да отведе семейство от петима и още приближени. Но парите се

трупача: самотни изгнаници, двойки, по някое семейство от трима-четирима, половин милион марки от всеки и допълнителни суми, ако бяха лицензианти или бизнес партньори на Дома Лагос. А повечето бяха тъкмо такива, защото Кива заръча на Магнут да ги издирва и да предпочита тях като пътници.

След два дена на Кива й оставаше да прибере само пет милиона, за да изравни баланса в това пътуване.

— Аз съм си шибан финансов гений — заяви тя пред капитан Блиника в „Да, сър”.

— Или извличате облаги от война — предложи той друго обяснение.

— Не се опитвам да продам нищо на воюващите — възрази тя, уязвена, а после се опита да омаловажи думите му с нехайна усмивчица. — Предлагам услугите си на онези, които искат да напуснат зона на бойни действия. Това ме прави същинска хуманистка. Спасявам хора.

— На цена от половин милион марки.

— Не казах, че съм и благотворителка.

— Така да бъде.

— Може дори да излезем на печалба от пътуването — изтъкна тя. — Не чувам да възразяваш срещу това.

— Не възразявам — призна Блиника. — Дори малка загуба ще е голяма победа за нас при тези обстоятелства. Няма да ме отстранят от длъжност. Вие няма да се изложите пред своята майка и останалите светила на Дома Лагос. От вашите постъпки има някаква финансова полза.

— Но?...

— Няма „но”. Права сте. Просто поредното напомняне, че войната облагодетелства богатите. Онези, които могат да избягат, го правят. А които не могат, страдат.

Кива мълчеше и накрая изтърси:

— Аман от шибаната ти съвест, Томи.

— Да, госпожо.

Таблетът на Кива изписука — търсеше я Гажон Магнут.

— След малко ще имате посетител — предупреди я той.

— Кой?

— Лорд Грени Нахамапитин. Твърди, че го познавате.

— Мамка му. И какво иска тази гнусна купчина лайна?

— Според мен посещението е свързано с вашия план за изгнаниците. Той вече ми зададе въпроси по тази тема.

— Ти какво му отговори?

— Казах му, че трябва да го обсъди с вас. Той започна да ми се надува и се опита да ме сплаши с високото си положение, а аз започнах да му цитирам търговските закони на Взаимозависимостта, с което го ядосах, но поне ме остави на мира. Сопна се на слугинята си да му осигури совалка до „Да, сър”. Ще ви навести скоро.

— Разбрах. — Кива прекъсна връзката и погледна капитана. — Готов ли си да задълбаеш в дебрите на космическото право?

— Разбира се — усмихна се Блиника.

— Добре. Да го посрещнем.

— Лейди Кива — каза Грени Нахамапитин, щом налягането във въздушния шлюз стана

нормално, — очарован съм да ви видя отново.

— Нима?

— Няма как да знаете дали не е така. — Грени кимна на капитана. — Предполагам, че вие сте капитан Блиника.

— Да, милорд — поклони се капитанът.

Грени съсредоточи вниманието си върху Кива.

— Трябва да поговорим насаме.

— За какво?

— За вашето печалбарство за сметка на изгнаниците.

— Няма нищо за обсъждане.

— Херцогът е на друго мнение.

— Капитане?... — обърна се Кива към Блиника.

— Милорд, в законодателството на Взаимозависимостта има изрични разпоредби относно правата на бежанците по време на война. Тези разпоредби дават голяма свобода на действие на корабите и техните екипажи за подпомагане на бежанците. Всъщност това е един от основните принципи на Взаимозависимостта, завещан ни още от Пророчицата.

Грени се усмихна неприязнено.

— Чудесно обоснована позиция, капитане, но ви опровергава фактът, че искате по половин милион марки от пътник.

— Преди малко тъкмо обсъждах с капитана положението на по-онеправданите — намеси се Кива.

— Ти ли? — недоверчиво промърмори Грени.

— Първо, я се шибай, и второ, да, аз. Не е ли така? — изви тя глава към Блиника.

— Да, говорихме за този проблем.

— И сега сигурно ще ми кажеш, че вземате по половин милион от желаещите да напуснат Край, за да превозите безплатно бедняци, които също ще качите на кораба от съчувствие към техните несподи.

— Може би. Знам, че не ти се вярва, Грени, но пък ти винаги си бил надменна гадинка.

— Имаше време, когато това ви се струваше привлекателно, лейди Кива. — Грени впи поглед в капитана. — Каквито и да са законите за бежанците, вие сте осведомени, че Край има особен статут във Взаимозависимостта. Мнозина от обитателите на планетата нямат право да я напускат. Има причини за изпращането им на Край.

— Нашият главен ковчезник знае всичко за особеното положение на Край и някои от жителите му — отвърна Блиника. — Няма да приемем нито един човек, който е лишен от правото да напуска планетата.

— Надявам се да не възразявате срещу нашата придирчивост в проверките — троснато каза Грени.

— Не възразяваме, разбира се. Не се съмнявам, че имперските митници на Край ще ви предоставят всички необходими сведения.

— Херцогът предпочита да проучим пряко списъка на пътниците.

Блиника завъртя глава.

— Моля да ме извините, милорд, но съгласно съответните разпоредби в законодателството на Взаимозависимостта тези сведения се предоставят след отправено към митниците искане, а не пряко от кораба.

— Убеден съм, че бихте могли да проявите любезност и да удовлетворите искането на

херцога.

— Да не подстрекаваш моя капитан да наруши законите на Взаимозависимостта? — заяде се Кива.

— Интересите на херцога и законите на Взаимозависимостта се препокриват до голяма степен.

— Да, покажете ми го по най-шибания начин, когато херцогът наложи ембарго върху стоката в моя кораб. Но в този случай не е така. Нали, капитане?

— Не е, госпожо — отзова се Блиника.

— Толкова по въпроса — отсече Кива, вторачена неотстъпчиво в Грени.

— Щом и без това съм тук, бих искал да поразгледам кораба — каза той след малко.

— Тоест искаш шибана екскурзия из моя кораб — отбеляза Кива.

— Ако не си против.

— Защото три дни преди отлитането си нямаме по-важни занимания от твоите прищевки?

— Всъщност нямате.

— Аа, ясно. Тънък намек, че трябва да говорим на четири очи, нали?

Грени разпери ръце, сякаш признаваше: „Разобличи ме”.

Кива кимна и каза на Блиника:

— Ще го заведа в производствения сектор. Ако пак е нужно да стовариш имперските закони върху него, ще ти се обадя.

Блиника кимна и се отдалечи.

— Хайде, че да ми се махнеш по-скоро от главата — подкани Кива.

Шлюзът за совалките беше в задната част на носещата конструкция в „Да, сър” — дълга, разделена на сектори игла, от която се разклоняваха коридори към два отделни пръстена, побиращи и модулите за отглеждане и обработване на плодовете. Всеки пръстен се въртеше, за да осигурява гравитация, която беше двойно по-слаба от земния стандарт, а тласкащите полета я изравняваха допълнително със стандарта. В отделните модули можеха да променят силата ѝ, ако беше необходимо за отглеждането на плодовете или за други цели.

И Грени забеляза това, щом влязоха в стопански модул.

— Тук се усещам по-лек.

— Хаверите узряват най-добре при 0,8 G, затова поддържаме тази стойност.

— Притеглянето на Край е малко по-силно от земния стандарт. Споделяте ли с лицензиантите си тази малка тайна за хаверите?

— Те си растат и в гравитацията на Край. Без проблеми. При това на планетата ги отглеждат на истински храсти в почва, а не като нас в хидропонни инсталации. — Кива посочи разположените нагъсто рафтове, претъпкани със светилници и плодове. — На Край си имате плодородна земя в изобилие. Не че това вече има значение благодарение на шибания херцог.

— За да бъдем справедливи, нека напомня, че Домът Лагос разпространи долу вирус, който съсипа реколтата от основна земеделска култура.

— За да бъдем справедливи, ще ти кажа да си го начукаш, защото нямаме нищо общо с вируса и ти много добре знаеш това.

— Липсваше ми, Кива. Както и твоите прелестни псувни.

— Не съм ти липсвала, но все пак ти благодаря.

Грени махна с ръка към плодовете.

— Какво ще правите с всичко това?

— Ела с мен в съседния модул и ще научиш.

В съседния модул поддържаха 1,1 G заради производството.

— Извличате сока от тях — проумя Грени.

— Изстискваме ги, концентрираме сока, правим плодово пюре от остатъка, каквото можем. Но не бихме могли да го пробутаме пряко на пазара. Няма никакъв смисъл да се конкурираме със собствените си лицензианти. Обмисляхме и тази възможност, но само ще ги настроим срещу себе си. Когато се върна на Средоточие, ще се опитаме да ги продадем на имперското правителство като резерв. Ако включат нашите продукти в програмата за подпомагане на бедните семейства или нещо подобно, тогава Домът Лагос ще ползва данъчни облекчения.

— Значи казваш, че няма да пострадате финансово от това пътуване.

— Не се знае. Ако имперските власти не вместят тази гадост в програмите за хранителна помощ, ще се чудим къде да я денем.

— Не се съмнявам, че счетоводителите на Дома Лагос са достатъчно находчиви и ще измислят как да изтрият тази загуба от баланса. Като прибавим и изнудването, на което подлагаш желаещите да напуснат Край, може дори да изстискаш мижава печалбица от тази обиколка.

— Казваш го така, сякаш правя нещо лошо.

— Напротив. За какво съществуват Домовете в гилдиите, ако не за да печелят? Това е предназначението им. И твоето. И моето.

— Още не съм чула от тебе това, заради което подхвана разговора — изтъкна Кива.

— Ето ти го тогава: херцогът се безпокои, че би могла да приемеш на кораба някои хора.

— Разбрах. И какво следва от това?

— Някои от тях представляват интерес за херцога по една или друга причина.

— Повтарям: „И какво от това?“.

— Херцогът иска да научи, ако някои хора се опитат да ти платят, за да заминат с кораба. Кива се разсмя.

— Ама че шегички ръсиш, Грени. Тъкмо херцогът е причината да произвеждам плодово пюре и да товаря на кораба си богати гадняри.

— Херцогът те моли за услуга между благородници.

— Кажи му да си навре заредена пушка отзад.

Грени кимна.

— Очаквах да реагираш така. Затова съм упълномощен и да ти предложи подкуп.

— За какво?

— За да ни съобщиш, ако конкретни индивиди се опитат да ти платят, за да заминат с кораба. И за да ни осведомиш къде да ги намерим.

— Аз вземам много пари от пътниците си — напомни тя.

— Херцогът е готов да те компенсира със същите суми.

— Да бе, същите суми. Ако иска да му съдействам, минималната цена е по два милиона на човек.

— Не ти ли се струва, че прекаляваш?

— Херцогът ме прецака с поне шейсет милиона, затова *изобщо* не ми се струва, че прекалявам.

— По един милион марки на човек.

— Грени, я се чуй — говориш така, сякаш наистина се нуждаеш от нещо, което предлагаш.

— Херцогът би могъл и да затрудни отпътуването ви.

— Ще заповяда да арестуват моя капитан, както е постъпил с „Разкажи ми още нещо” ли?

— Значи си чула...

— И космосът е като малък град, всичко се знае. Грени, вече получихме всички разрешения. Графикът на полета ни е одобрен. А херцогът е прекалено зает със задачата да не бъде свален и най-вероятно убит.

— Милион и половина на човек.

— Два милиона и половина на човек и при всеки следващ опит за пазарлък цената само ще се покачва.

— Херцогът не е банка.

— Ами кучият му син може да *вземе назаем* от моите пари, които присвои.

— Идеята никак не е лоша.

— Я се шибай. Цената се вдигна до три милиона марки на човек, защото ме дразниш.

Грени вдигна ръце в помирителен жест.

— Кива... Престани. Споразумяхме се.

— Значи по три милиона.

— Да.

— Ще преведеш десет милиона в доверителна сметка незабавно, за да знам, че няма да се бъзикаш с мен.

— Ще го направя още щом се върна в имперската станция.

— Кого търсите?

— Граф Клермон и децата му.

— Хлапета ли са?

— Децата ли? Не. И двамата са на около трийсет стандартни години. Близнаци. Син и дъщеря.

— За какво са ви притрябвали?

— Ще ти кажа срещу три милиона марки.

— Я не ставай гаден.

— Не е важно за какво са ни. Важно е да знаем дали някой от тях се опитва да напусне планетата.

— Ако те опитат да се свържат с нас, какво следва?

— Тогава ти ще се свържеш с мен, ние ще дойдем и ще ги отведем от имперската станция малко преди да влязат в „Да, сър”.

— Значи ти ще се погрижиш за всичко останало.

— Точно така.

— Да не ги удавиш в някой кладенец, или нещо подобно?

— Май не е твоя грижа.

— Грени, може и да съм противна твар, но няма да стана съучастница в убийство.

— Не сме планирали нищо убийство. Просто не желаем те да избягат.

— Други има ли? Щом сте готови да давате по три милиона за информация...

— Няма. Но съм възхитен от гъвкавостта на твоята съвест.

— Ти сам го каза — не сме нищо, ако не печелим пари.

Когато Грени си тръгна от „Да, сър”, Кива се обади на Гажон Магнут.

— Искам да направя нещо за мен.

— Госпожо, в момента трябва да се занимаваме с много проблеми.

Кива си знаеше, че от устата на главния ковчезник този отговор е най-близкият до „Я си го заври, ма, зает съм“.

— Да, знам, но и това трябва да бъде направено.

— Какво по-точно?

— Искам да намериш човек, който поверително — ама *съвсем* шибано поверително, наистина държи на това — да ми обясни кой е граф Клермон и защо херцогът толкова се е наежил заради него. Същото се отнася и за децата на графа.

— Добре, госпожо. Колко време имам?

— Трябваше да знам това преди един час.

— Разбрах.

— И щом ще се занимаваш с въпроса, намери някого да ми обясни какво, по дяволите, търси Грени Нахамапитин на тази планета и какви са отношенията му с херцога.

— Вече знаем, че е негов съветник.

— Вярно, само че през последните три дена този задник ми се изпречваше на пътя заради неща, свързани с херцога. За тебе тези гадости може да са случайно съвпадение, но за мен не са.

— Срокът същият ли е, госпожо?

— Да.

— Ще се наложи да отделим пари за това.

— Похарчи ги.

— Колко?

— Колкото е необходимо. Компенсирай разходите от следващия, който поиска да отпътува с нас.

— Ясно, госпожо.

Кива прекъсна разговора и превключи таблета на изображението от външна камера на „Да, сър“ до дока за совалки. В далечината совалката на Грени Нахамапитин се смалвяваше в посока към имперската станция.

— Какви шапми си забъркал, шибаняко? — каза тя на глас. — И какви ги върши твоето *семејство*?

Защото с каквото и да се бе захванал Грени, то беше част от по-голям план на Дома Нахамапитин. А всеки голям замисъл на *онези* мръсни твари не предвещаваше нищо добро за когото и да е, включително за Дома Лагос. Или дори за Имперския Дом Ву. Впрочем и за цялата Взаимозависимост.

Кива гледаше втренчено точицата, в която се превърна совалката, и се чудеше защо просто не заповяда на защитната мрежа на „Да, сър“ да изстреля ракета по нея. Да, би се наложило да обяснява инцидента до свършека на света. Да, *формално* погледнато, би извършила убийство. Да, вероятно би дала повод за война между Дома Лагос и Дома Нахамапитин, в която Домът Лагос въпреки цялото си могъщество може би щеше да бъде разгромен накрая.

От друга страна, поне в този момент би се почувствала *великолепно*.

Кива остави неохотно таблета настрана и реши да си запълни времето с нещо друго. По-късно признаваше честно, че съжaliaва за това решение.

Одеждите за коронясването тежаха, мирото за помазване май бе гранясало преди век, короната се връзваше в челото и натъртваше кожата, тя се препотпяваше, литургията се проточи почти час и отгоре на всичко менструацията на Кардения започна предишната вечер, а в момента се чувстваше все едно някой си бе сложил желязна ръкавица и стискаше с нея матката ѝ.

Да, денят на коронясването протичаше възхитително за емперио Грейланд II, благодаря ви за проявения интерес.

Катедралата в Си'ан — по-точно *нейната* катедрала, защото заедно с титлата емперио тя официално възглавяваше и Църквата на Взаимозависимостта, значи беше кардинал на Си'ан и Средоточие, затова беше задължително да има своя катедрала — беше огромен градеж от камък и стъкло в ранния стил на империята. Кардения размишляваше колко е нелепо да съществува толкова тежка конструкция от камък във вътрешността на космическа станция, но не прекаляваше, защото нелепостта и на целия Си'ан с неговите хълмчета, ручей и гори, административни сгради, коридори в жилищните сектори и търговски средища, разположени изкусно, за да не натежава впечатлението за теснотия, пораждаше у нея желанието да се разкикоти истерично.

На скамейките в катедралата можеха да седнат хиляди хора и в този ден нямаше свободни места.

Представители на всички държави в империята, родове от гилдиите, знаменитости и църковни йерарси гледаха уж почитателно, докато архиепископ Гунда Корбин изнасяше монотонно литургията. По едно време Кардения забеляза, че Корбин има миниатюрна слушалка в лявото ухо, значи дори от нея не се очакваше да запомни наизуст цялата церемония. Олекна ѝ малко, цялата тази досада придоби малко по-човешки измерения.

Кардения нямаше скрити слушалки, но пък и нейната роля в събитието беше чудато ограничена — трябваше само да върви или да седи. Мина по нефа на катедралата, облякла сравнително простичък имперски костюм в зелено, спря в напречния неф, където изчака Корбин да изрече въвеждащата молитва и проповед, а след това да покани Кардения — тоест вече Грейланд II при олтара. Там бе сложено молитвено столче в средата на мозайката с имперския печат. Кардения коленичи, склони глава и се примири с нещата, с които я отрупаха Корбин и помощниците ѝ.

Първо я помазаха с онова миро, от чиято воня едва не повърна. После я загърнаха с церемониална алена роба, сложиха ѝ златен шнур с медальон — сплетеният шнур символизираше Взаимозависимостта, а на медальона бе гравирани феникс, личният символ на Пророчицата. Тогава я провъзгласиха за кардинал на Си'ан и Средоточие, тоест и за глава на Църквата.

След това ѝ връчиха ключ на по-тънка златна верижка, символизиращ достъпа до парламента, намиращ се в срещуположната спрямо имперския дворец страна на станцията, което пък означаваше поне на теория, ако не и на практика независимостта на законодателите от емперио. Това някак не си пасваше с факта, че всеки емперио беше депутат в парламента от Си'ан — уж почетен и церемониален пост, но със същите правомощия като останалите парламентаристи. По традиция емперио се въздържаха от гласуване по каквито и да било законопроекти, дори ако държаха да бъдат приети (ако не държаха, просто налагаше

вето след гласуването им). Случваше се обаче традицията да бъде нарушена, което простосмъртните депутати смятаха за скандално.

Ключът бе последван от пръстен с печат колкото малък камък, символизираш издигането на Кардения до ролята на матриарх в Дома Ву. Поне официално тя беше отделена от ролята ѝ като емперо. Макар че Домът Ву беше тъждествен с имперската династия, оставаше си и род от гилдиите с монопол върху производството на междувъздушни кораби и оръжия и върху услугите за военните в империята. Човек не би сбъркал, ако каже, че Домът Ву властваше над империята именно заради този монопол. Като емперо Кардения нямаше да бъде въввлечена във всекидневното управление на този бизнес — с това щеше да се занимава съвет от нейни братовчеди, които не биха понесли добре намесата ѝ. И все пак тя носеше пръстена с печата на Дома на лявата си ръка, за да има място за другия с имперския печат на дясната.

Дойде и неговият ред — пръстенът беше още по-голям, последва церемониален скиптър, увенчан с изумруд колкото юмрука ѝ, и корона с рубини, диаманти и изумруди, символизиращи църквата, парламента и имперската власт. Тежеше ужасно и почти веднага започна да претрива кожата по главата на Кардения. Скиптърът, короната и пръстенът обозначаваха и по-маловажната титла кралица на Средоточие и присъдружните народи. Освен кралството Кардения имаше херцогства, графства и няколко баронски владения, пръснати из различни независими държави, но почти не би ѝ се наложило да се занимава пряко с всички тях.

Всеки път Корбин казваше нещо тържествено, добавяше още думи, докато обременяваше Кардения с поредния предмет, изричаше още нещо и произнасяше кратка молитва или литургия. В доста ранен момент от церемонията изпотената и изтормозена от спазмите Кардения съжали, че не можеше просто да попълни някакъв формуляр.

Корбин се обърна, погледна я право в очите и най-после от Кардения се искаше да направи нещо, а не само да коленичи на това място.

— Изправи се, Грейланд II, емперо на Свещената империя на Взаимозависимите държави и търговски гилдии, Кралица на Средоточие и присъдружните народи, Глава на Църквата на Взаимозависимостта, Наследница на Земята и Майка на всички, осемдесет и осма емперо от Дома Ву, и обяви царстването си — произнесе Корбин и се отдръпна встрани.

Кардения си пое дъх и стана, подпря се за миг на скиптъра — първия и вероятно последния път, когато от него щеше да има някаква полза. След края на церемонията щяха да свалят всички тези труфила от нея (за щастие), за да ги приберат в трезора за коронясването на следващия емперо, който и да е той или тя. Но засега ѝ тежаха непоносимо.

„И това изобщо не е символично“ — мярна се в главата ѝ.

Тя застана с лице към сбирното от благородници, видни особи и представители. На първия ред бяха членовете на изпълнителния комитет освен Корбин. Зад тях хора от Дома Ву заедно с нейния вуйчо Брендан Патрик, който никак не се вписваше в картинката, и братовчедите ѝ Мойра и Джъстин като представители на нейната майка. Хана Патрик щеше да научи след седмици, че дъщеря ѝ се е възкачила на трона, едновременно с новината за собственото си издигане до баронеса Такуарембо, почетна титла в едно от имперските владения. Титла, която може би щеше и да подразни, и да разсмее майка ѝ.

Няколко реда по-назад седеше Нафа Долг със семейството си от републиканци. Кардения се трогна, че колкото и да бяха против империята по принцип, дойдоха да

подкрепят нея и своята дъщеря. А между Нафа и роднините ѝ от Дома Ву седяха все благородници, матриарси и патриарси на различни родове от гилдиите.

От третия ред Амит и Надаш Нахамапитин гледаха Кардения втренчено, сякаш беше дългосрочен проект или сочна пържола.

„Или и двете едновременно” — каза си тя.

Зад нея архиепископ Корбин се прокашля тихичко, сякаш напомняше: „Свърши си работата”.

— Аз, Кардения Ву-Патрик, приемам по право тези символи на църквата и държавата като Грейланд II, емперо, кралица, глава на църквата, наследница на Земята и майка на всички. И нека догмите на Взаимозависимостта, дадени ни от Пророчицата, и занапред носят мир и благоденствие на всекиго.

— Да живее емперо! — отговориха от първия ред до галериите, последва оглушителен приветствен вик от всички гърла, на който Кардения успя да се зарадва въпреки обливащата я пот и спазмите.

Зазвуча музика — „Маршът на Пророчицата” от Хигеляк, съчинен през трети век от Основаването. Изпълняваше го камерен оркестър, скрит хитроумно в една ниша, за да има повече място за скамейки в катедралата. Високоговорители помагаха на свиращите се в теснотията музиканти. Всички присъстващи се изправиха, без да млъкват, а Грейланд II направи първите си крачки, спусна се от олтара, мина по нефа и се шмугна бързо по страничен коридор, където чакаха помощници, за да я придружат до малка канцелария и да я отърват от короната, скиптъра и останалите глупотевини, а имперската охрана трябваше да препречи входа за всички останали.

— Според мен мина добре, Ваше величество — каза Нафа до нея.

Кардения се озърна недоумяващо, докато сваляха труфилата.

— Преди малко те видях сред публиката.

— Защото бях сред публиката.

— Как дойде тук толкова бързо?

— Такава ми е работата. — В ръцете на Нафа като по магия се появи бележник. — Как си?

— Кажи ми, че повече няма да се наложи да търпя това.

— Случва се изключително рядко емперо да участва във втора церемония на коронясване, така че да, повече няма да се наложи да търпиш това.

— Сега ми кажи, че мога да се прибера у дома.

— Емперо притежава Си'ан, което означава, че поне формално ти си в дома си.

— Звучи ужасно.

— Но в по-практичния смисъл все още не можеш да се прибереш у дома. През следващите десет минути трябва да се преоблечеш в парадната униформа, която Дочи ти показва... — Нафа кимна към помощничката, която държеше една наистина твърде парадна униформа, — ... и да излезеш на тържествения балкон, за да махаш с ръка на десетките хиляди, които в момента съсипват моравата пред катедралата с надежда да те зърнат. Ще останеш горе пет минути, след това ще се върнем в двореца, където в продължение на един час ти предстоят аудиенции с продължителност пет минути и почивки по една минута между тях, както и още един час аудиенции с продължителност десет минути и почивки по две минути между тях. После ще се появиш на приема по случай твоето коронясване и ще произнесеш кратка реч...

Кардения изпъшка.

— ... която вече подготвих за тебе, а и бездруго никой няма да се заслушва, защото речта е чиста формалност. Малко по-късно ти предстоят три часа, през които ще се здрависваш и ще се снимаш с гостите — да, това е точно такъв ад, какъвто си го представяш. Чак тогава ще можеш да се отпуснеш и да хапнеш нещо, затова ти предлагам, докато Дочи ти помага да облечеш униформата, да изядеш протеиновите блокчета, които тя ти е донесла. И може би да пиеш малко вода.

— Не може ли да се облекча?

— Тук има тоалетна. Вратата вляво от тебе. И преди да попиташ — да, вътре има всичко необходимо при сегашното ти състояние.

— Благодаря. Колко е приятно някой още да помни, че съм човек.

— Това се подразбира. Имаш достатъчно време, стига да не се бавиш там повече от минута.

Кардения изпъшка отново и отиде в тоалетната.

Седем минути по-късно премяната за коронясването бе прибрана, следващата премяна — облечена, и се оказа учудващо удобна, а групата телохранители стоеше около нея в асансьора, за да се качат на обзорната площадка на катедралата, където я очакваха на тържествения балкон. Кардения се озърна и проумя, че извън двореца вече няма никакъв шанс да се озове сама в кабината на асансьор.

Вратата се отвори, Нафа вече стоеше пред нишата с балкона.

— Не прави така — помоли Кардения. — Изникваш като призрак.

— Успокой се. Качих се с асансьора от другата страна. Там също има телохранители.

— Добре дошла в моя свят.

— От известно време съм в него. Надявам се да си забелязала.

Кардения се засмя, понечи да излезе от кабината и беше запратена обратно в нея от взривилия се балкон. Загуби съзнание още преди тялото ѝ да се блъсне в задната стена.

— Твърде вероятно е струите на Потока, които свързват Взаимозависимостта, да изчезнат още докато ти си на власт — каза в съня ѝ Атавио VI, или по-точно неговият компютърен модел.

Кардения осъзнаваше, че сънува, освен това разбираше, че поне в момента преживява насън първия си разговор в Стаята на спомените. Нямахте представа как или кога е заспала, а тази част от мозъка ѝ, която поддържаше съзнанието достатъчно ясно, за да знае, че сънува, странеше упорито от тези въпроси. „Вкопчай се в този разговор. Безопасно е” — май казваше тази част от мозъка и Кардения се подчиняваше, повтаряше и своите реплики, сякаш четеше сценарий.

— Как ще се случи? — попита тя.

— Не съм учен — отговори Атавио VI. — Но граф Клермон е учен и събира данни от три десетилетия. От време на време ми изпраща последните резултати. Натрупаните от него данни показват, че устойчивостта на Потока е илюзия и след достатъчно продължителен период нещата се променят. Точно такъв период на промени ни предстои. Той твърди, че това вече се случва постепенно, но ще започне да става много бързо. Случвало се е и преди.

— С Даласисла. Когато първата Грейланд е била емперо.

Атавио VI кимна.

— Да. И тя е получила информация като мен. Информация, до която ти също вече имаш

достъп.

— Имала е информация, но защо не се е възползвала от нея? Ако е знаела, че ще загубят струята към Даласисла, защо не е направила нищо?

— И аз бих могъл да ти кажа, но защо не попитах нея?

Кардения примигна.

— И тя ли е тук?

— Разбира се.

— Нали е загинала в Потока? Не очаквах да съществува *тук*.

— Обновила е записите преди последния си полет. Разполагаш с всичко за живота ѝ освен последните няколко дни.

Това обърка Кардения за малко. Уж звучеше логично. И все пак самата идея съхранената личност да е... *непълна* ѝ се струваше твърде странна.

— Джии, покажи ми емперо Грейланд I.

Трепкане на светлина, после се появи висока едра жена, която доближи Кардения.

— Ти ли си емперо Грейланд I? — попита Кардения.

— Да.

— И... знаеш какво те е сполетяло? Как си умряла?

— Да, имам достъп до тези данни.

— Как се отнасяш към данните за смъртта си?

Това не беше важно, но Кардения искаше да знае.

— Не се отнасям никак. Аз съм компютърна симулация на личност. Мога обаче да предположа, че истинската емперо Грейланд I е била изключително вбесена накрая.

Кардения се усмихна и реши да се върне към важните въпроси.

— Знаела си, че струята към Даласисла ще изчезне.

— Да, учени ми представиха модели, според които съществуваше голяма опасност струята да изчезне. Доколкото можех да разбера тази информация, аз прецених, че това не само е възможно, но и много вероятно.

— И все пак не евакуирахте хората от системата Даласисла.

— Така е.

— Защо?

— Политика. Преселването на дващете милиона души, които обитаваха системата Даласисла, би изисквало огромни усилия в планирането и огромни вложения от цялата Взаимозависимост. Липсваше политическата воля за това.

— Парламентът не искаше ли да спаси дващете милиона души?

— Не разглеждаха проблема по този начин. Според тях слабата емперо се опитваше да създаде изкуствена криза, за да отнеме част от властта на парламента. Виждаха и заплаха за търговията и икономиката като цяло, защото голяма част от корабите трябваше да бъде отклонена за евакуацията, и то с неимоверни разходи.

— А какво казаха за данните, показващи вероятността тези струи в Потока да изчезнат?

— Съставиха комисия от други физици, които се мъчеха да опровергаят изводите и засилиха съмненията достатъчно, за да провалят всякакви усилия нещо да бъде направено. Дори депутатите от Даласисла гласуваха срещу моята препоръка за евакуация. Накрая приеха решение изследванията на проблема да продължат. Не отделиха обаче пари за това от имперския бюджет, така че нямаше никакви по-нататъшни изследвания.

— Значи...

Кардения щеше да каже „Значи не направихте нищо”, но ѝ се стори грубо, а и очакваше Грейланд да подхване веднага оправданията. След миг-два си спомни, че разговаря с компютър, лишен от емоции.

— Значи не направихте нищо.

— Изпратих свои препоръки на херцогинята в системата, наредих на военните и местните имперски бюрократи да окажат всякакво съдействие на желаещите да напуснат Даласисла.

— Изпълниха ли нарежданията?

— Не знаем. Струята на Потока изчезна почти незабавно след това.

— И така двайсет милиона души умряха заради политиката и бюрокрацията.

— Да. Не веднага, разбира се. Но Взаимозависимостта е създадена нарочно така, че всяка система да зависи от останалите дори за задоволяването на насъщните си потребности. Ако откъснеш една система с нейните управници и монопол, десетките други ще оцелеят. Но откъснатата система няма да издържи дълго. Ще започне да се разпада постепенно. Станциите с изкуствена среда в космоса и на необитаеми планети и спътници ще стават все по-трудни за поддържане, повредите ще се натрупват. Ще изникват все по-големи проблеми във фермите и заводите за храна. И общностите ще се разпаднат заради влошаващите се материални условия, както и заради осъзнаването на факта, че нищо не може да спаси хората в откъснатата система. Материалните и социалните затруднения след изчезването на струята от Потока правят гибелта на цялата система неизбежна.

— Колко се е проточила тази гибел?

— Когато загубихме Даласисла, заповядах на радиообсерваториите в системата Кайпара да насочат апаратурата си натам. Кайпара беше най-близо — на седемнайсет светлинни години. Аз умрях, преди те да научат нещо.

— Но те са получавали някакви сигнали, нали?

— За малко. По мое време повечето съобщения и данни се предаваха с фокусирани лъчи в системите, не беше лесно да се засекат случайно такива сигнали. Когато изпратих тази заповед на радиоастрономите, надяхах се някой в Даласисла да запази самообладание и да насочи широкоспектърен предавател към Кайпара. Според наличните данни след моята смърт някой го е правил за около месец две години след изчезването на струята.

— Какво е съобщавал?

— Накратко: гражданска война, убийства, насилие, саботаж на системите за поддръжка на жизнената среда и производство на храна, култове към личността на разни водачи. Това го има в засекретен доклад, подготвен за моя син и наследник Бруно III.

— Засекретен ли? — Кардения погледна Атавио VI. — Още ли е засекретен?

— Аз не съм го разсекретявал — отговори той.

— Но защо? Особено щом си бил убеден, че Потокът може да се разпадне?

— Защото проблемите от епохата на Грейланд ги има и в нашето време, или по-точно в моето. И днес парламентът ще сметне разгласяването на тревожните факти за политически ход с цел да бъдат лишени от власт. Никой не би поискал да пречи на търговията или да посегне на привилегиите на Домовете и гилдиите. А този път няма да е само една система, както се случило с Даласисла. Ще засегне всички. Няма къде да се бяга. Случилото се с Даласисла ще се случи навсякъде. Не бях готов да отрицая точно тази беда, щом не съм абсолютно уверен в предстоящото.

В този миг от съня си Кардения престана да чете сценария.

— Ама че тъпотия! — сопна се тя на Атавио VI и на Грейланд I. — Ще бъдем обречени само ако продължим да правим същото каквото досега. Щом знаем, че приближава катастрофа, трябва да преобразим Взаимозависимостта. Да премахнем монопола на Домовете. Да помогнем на всяка система да се подготви за прекъсването на връзките.

— Няма да стане — увери я Атавио VI.

— Не може да си сигурен в това.

— Може, и още как. Аз съм емперо. Тоест бях.

Кардения се обърна към Грейланд I.

— Ти си видяла такова прекъсване. Сигурно хората са реагирали някак по онова време.

— Аз бях убита — каза Грейланд I. — А след кратката популярност на развлекателните програми за съдбата на Даласисла всички са предпочели да забравят тази история. Другите струи в Потока изглеждали устойчиви и те загърбили неудобните въпроси за Даласисла.

— Никой не иска да мисли за края на Взаимозависимостта — добави Атавио VI. — Включително Домът Ву. Заложени са твърде много пари и власт.

— И оцеляването на човечеството няма значение? — смаяно промълви Кардения.

— Не и ако то означава края на Взаимозависимостта.

— Оцеляването на човечеството е била *целта* за основаване на Взаимозависимостта! — кресна тя към компютърната симулация на нейния баща.

И тогава в съня ѝ Атавио VI и Грейланд I се разсмяха насреща.

— Дете мое, това *никога* не е било цел на Взаимозависимостта — отбеляза Атавио VI.

— Само оправдавахме съществуването ѝ с това — потвърди Грейланд I.

— Тогава какъв е смисълът?! — не преставаше да крещи Кардения. — *Какво* е Взаимозависимостта?

След ново трептене друга фигура закричи към нея и Кардения някак знаеше, че изобразява Рашела I, пророчицата емперо, легендарната основателка на Взаимозависимостта. Трябваше да е Рашела, но приличаше на Нафа, пометена от взрива на тържествения балкон, Нафа, която Кардения видя за последен път разкъсана от ударната вълна — сега обляната в кръвта си Нафа стоеше пред нея вместо Рашела I, за да ѝ каже каква е била Взаимозависимостта и каква е сега.

— Измама — изрече тя лаконично.

Тогава Кардения, която вече и насън не можеше да избяга от онова, което се случи, направи усилие да се събуди. Озова се на легло в своята съвсем малка, съвсем обезопасена лична болница, заобиколена от имперската охрана, цяла тълпа лекари начело с Куи Дринин и малък отряд от имперската гвардия, включително ей онзи там, който щеше да ѝ каже каквото тя вече знаеше — че нейната приятелка Нафа Долг е мъртва.

Стрелбата около университета в Ополе стихна достатъчно, за да се върне Марс Клермон в общежитието и да си събере багажа за пътешествие, от което едва ли щеше да се завърне някога.

Нямаше как да не си зададе въпроса: „Ако си тръгваш завинаги, какво да вземеш?“

Различни подбуди му помагаша да отсее вещите. Вече си имаше дрехи у дома в Клермон и нямаше нужда да взема още от апартаментчето. Пък и тук виждаше само няколко всекидневни блузи с остроумни шеги за астрофизиката, извезани по тях с копринени конци. Напълно готов беше да ги зареже. Той си бе подбрал по-скромно облекло като цвят и модел. Баща му напомни, че модата на Средоточие ще бъде неузнаваемо различна, значи там ще се наложи да купува всичко отново.

Музиката, книгите, картините, развлеченията и почти цялата лична кореспонденция, които ценеше, заемаха криптиран носител не по-голям от палеца му, побрал и стотина хиляди марки за неотложни разходи, до които на теория имаше достъп само той с биометричните си данни. Значи всичко това нямаше да заема място в багажа му.

Оставаха предметите, към които бе привързан сантиментално. Но повечето също бяха в двореца Клермон и защото Марс прекара там почти целия си досегашен живот, и защото апартаментчето в общежитието беше смешно малко. Избра само четири от вещите тук. Имаше две книги, подарени му от неговия баща — едната за тринайсетия рожден ден, другата след защитата на доктората.

Трета беше прастарата музикална джаджа, която му даде Врена, след като отиде с нея на концерт на „Зелените богове“ и я пробута на трима от четиримата музиканти за автографи. Устройството беше повредено, „Зелените богове“ се разпаднаха преди години и потънаха в забрава или се впуснаха в несполучлива соло кариера. Но Марс го пазеше като спомен от онова време и като свидетелство, че макар Врена да му късаше нервите често, докато растяха, понякога беше мила и дружелюбна.

Последно взе протритото плюшено прасенце Джиджи, подарък за първия му рожден ден от неговата майка. На Врена бе подарила плюшеното мече Хауи. Мечето изчезна отдавна (Марс имаше причини да подозира, че Врена го изстреля в небето с направена от самата нея ракета), но Джиджи оцеля и бе донесен в новото му жилище. Не се увличаше по измислици, че Джиджи е единственият съхранен подарък от покойната му майка — имаше много такива подаръци и нейни вещи. Джиджи просто беше неговият талисман за късмет.

Пъхна избраните неща в скромна раница и я погледна. „С колко малко ще напусна цял свят.“ Стараеше се мислите му да не блуждаят към факта, че заминава от планетата към място, където не познава никого, но вероятно ще остане там до края на живота си. Струята на Потока към Край щеше да издържи по-дълго, може би щеше да остане достъпна още няколко години. Имаше поне абстрактна възможност да се прибере. Само че шансовете за това бяха минимални. За да понесе увереността, че няма да види повече баща си, сестра си и всички други, които бе познавал досега, принуждаваше се да мисли за практическите подробности на отпътуването от планетата.

А за тях вече се бе погрижил. Предишния ден се срещна с Гажон Магнут, главен ковчежник на кораба „Да, сър, тя е моята мацка“ и плати за място в него. Не беше евтино — Марс пресметна, че струваше повече от всичко, което бе купил досега в живота си накуп, а

Магнута се опита да му пробута на кождерски цени още някои услуги, включително комплект фалшиви документи за пътуването. Марс забеляза лекото разочарование на ковчежника, когато изтъкна пред него, че собствените му документи са напълно валидни. Оставаше само да се заеме с подаването на оставка и с прощалните писма, които щяха да бъдат изпратени от негово име чак след като „Да, сър” влезе в Потока.

Оставаше и изборът на ценните неща, които да вземе. Всичко останало можеше да бъде прибрано по-късно от служители в Клермон.

Марс метна раницата на рамо, огледа за последен път малкия апартамент и си каза, че мястото изобщо няма да му липсва. Подобно на почти всяко жилище в академична институция, можеше просто да бъде напуснато и забравено. Тръгна надолу по стълбата, излезе от общежитието и пое по улицата, на която имаше само още двама души далеч напред и фургон, който спря до Марс, отвори се странична врата и се видяха двама извънредно едри мъжаги.

Фургонът потегли отново, но Марс вече беше вътре, защото грамадните типове изскочиха и го натикаха във возилото, преди той да проумее какво става.

Раницата с любимите предмети остана на тротоара, както се случва понякога, ако те отвлекат.

Грени Нахамапитин се усмихна на Марс Клермон над малката маса.

— Лорд Марс. Много ми е приятно да ви видя отново. Радвам се, че успяхме да уредим тази среща толкова бързо.

— Лорд Грени, тъй като ме отвлякохте, за да бъда доведен тук, едва ли можех да откажа срещата.

Двамата седяха в стая без прозорци, която приличаше на товарен контейнер — и това вероятно означаваше, че е именно преоборудван товарен контейнер. Марс почака десетина минути, след като двамата негодници го оставиха тук, преди да се появи Грени.

— Не ми допада думата „отвличане” — сподели Грени.

— При цялото ми уважение към вас, лорд Грени, в момента никак не ме засяга какво ви допада.

— Имате причини да сте недоволен — призна Грени, облегна се на стола и погледна преценяващо Марс. — Носят се слухове, че възнамерявате да напуснете Край.

— Дори да е така, не виждам защо това трябва да бъде и ваш проблем.

— Е, помислете. Води се война, а херцогът забеляза, че неколцина от местните благородници... или техните деца, пълнолетни или не, изведнъж се опитват да си осигурят превоз, за да заминат оттук.

— Да, случва се по време на война.

— Вярно е, може да се очаква — съгласи се Грени. — Херцогът обаче не смята това за проява на доверие към качествата му на водач и приканва тези хора да останат.

— Лорд Грени, не ми се вярва, че ме отвлякохте, за да ме осведомите за позицията на херцога.

— Не, това би било прекалено сложен начин да научите мнението му. Прав сте. Поканих ви тук по съвсем различна причина. Спомнете си как онзи ден помолих вашия баща да подпомогне херцога със средства, принадлежащи на имперската хазна.

— Спомням си и че неговият отговор гласеше „може би”.

— Но аз го тълкувам като „отказвам учтиво”. Искам да сме наясно — ако отговорът му

наистина е такъв, според мен е напълно основателен и по морални, и по юридически съображения. Изборът му е правилен.

— Ще му предам вашите думи.

— Не се съмнявам, но това ще се случи малко по-късно. Има обаче проблем с отговора на вашия баща, колкото и да заслужава възхищение от морална и правна гледна точка — херцогът наистина се нуждае от тези пари, и то веднага, защото наистина има нужда от онези оръжия. Дори отговорът да е „може би”, не можем да се задоволим с него, защото нямаме време. Щом убеждението не помага, може би ще помогне принудата.

— Значи съм отвлечен за откуп.

— Да. И ви поднасям извиненията си за това. Вашият баща не се оказа податлив на други... облаги, които аз или херцогът сме готови да му предложим. Явно е равнодушен към пари или власт, или други материални стимули. Нито е патриот на Край, нито е предан на херцога. Но няма съмнение, че обича и вас, и вашата сестра. Затова само трябваше да изберем кого от вас двамата да отвлечем. Обмислихме и варианта с вашата сестра...

Марс прихна и Грени се опита да покаже с изражението си, че разбира причината.

— ... но преценихме, че бихме се натъкнали на затруднения при залавянето ѝ.

— Искате да кажете, че тя би изкормила бандитите, които изпратите да я хванат, а после би подгонила и вас, след като изтръгне името ви от тях.

— Тъкмо това имах предвид. Вие бяхте по-лесната плячка и го казвам без неуважение към вас.

Марс кимна. Вярно си беше. Той беше учен, а Врена — войник, поне преди да оглави полицията в провинцията Клермон. Затова беше много по-вероятно да го сварят неподготвен и не особено вероятно да счупи нечий врат.

— Има още една разлика. Вие възнамерявахте да напуснете планетата, а тя — не.

— И какво значение има?

— Досега не се е случвало да пътувате. Дори не сте отивали в имперската станция по времето, когато сестра ви служеше в имперската гвардия. Решението ви да заминете сега е любопитно.

— Сам споменахте войната.

— Да, но не ми се вярва тя да е причината. Ако заминавахте заради войната, нямаше да сте само вие. Сестра ви и баща ви също биха заминали или поне биха се опитали да го направят. — Грени бръкна в джоба си, извади криптиран инфоносител и го сложи на масата. — Ако се съди по това, няма да вземете семейните пари със себе си.

Марс погледна инфоносителя. Отнеха му го при отвлечането заедно с другите лични вещи, които бяха в джобовете, а не във вече изгубената раница. Грени го побутна към него.

— Вземете си го.

Марс пхна инфоносителя в джоб и попита:

— Празен ли е?

— Не ми трябва вашата музика и снимки, опасявам се и че херцогът иска от вашето семейство много повече от тези сто хиляди марки. Вие бездруго няма да отидете никъде, докато вашият баща не ни помогне. Според мен той иска да заминете веднага, затова и ние ще получим от него каквото искаме.

— А ако не го получите?

— Няма да заминете. С това ще започнем.

— „С това ще започнем” ли?

— Херцогът иска непременно да получи тези пари.

— Толкова, че е готов да ме убие ли?

— Не би се наложило да ви убие лично. Но щом подхванахме тази тема, стотици и дори хиляди хора умират всеки ден заради тъпото въстание. Ако заложим един живот — вашия в този случай, за да спасим хиляди други, рискът не си ли струва?

— Просто си търсите оправдание за отвлечането ми.

Грени пак сви рамене.

— Поне херцогът навярно би прибегнал до този довод, за да успокои съвестта си. И едва ли ще се безпокои дали доводът е убедителен. Той има различни достойнства, но не може да се твърди, че е виден мислител.

— Нищо няма да постигнете.

— Ще видим. На война се прибегва до какви ли не методи, особено ако в резултат херцогът си получи оръжията и смаже въстанието. А сега, лорд Марс, ще научите колко ви ценя вашият баща. Ако не лично вас, поне причината, поради която ви отпраща от планетата. Не искате ли да споделите с мен тази причина?

— Не мисля, че ви интересува.

— Може би го казвате искрено, но нямате представа колко много неща ме интересуват.

— Вече научих за силния ви интерес към отвлеченията, затова не бих се изненадал от нищо, което правите.

— Пак сте прав. И съм готов да ви изслушам, ако пожелаете да ми кажете истинската причина за заминаването ви.

Марс мълчеше и го гледаше втренчено.

— Както желаете — каза Грени след минута. — Ако баща ви не побърза с решението си, ще се наложи да ви изтезваме малко, за да го мотивираме. С видеозапис и каквото още е необходимо. И докато се занимаваме с това, може да ви задам отново същия въпрос.

— Мъченията рядко изтръгват правдиви отговори.

— Така казват, но ще проверим дали е вярно. — Грени се изправи и посочи отсрещния край на контейнера. — Дотогава можете да ползвате тоалетната там, а ето тук е хладилникът с вода и малко храна. — Обърна се и посочи близкия край. — Ето я вратата. Ако я доближите на по-малко от пет стъпки, ще задействате електрическа верига в нея. Докоснете ли я, едва ли ще умрете, но ще ви се иска да сте умрял. Ако все пак успеете да я отворите, моите хора от другата ѝ страна ще ви накарат да съжалявате за това. Разбрахте ли?

Марс кимна.

— Добре. — Грени го изгледа. — Въпреки всичко моля да ме извините. Предпочитах да не стигаме дотук. Съзнавам и че занаятът ни ще се влошат значително.

— С това ще започнем — послужи си Марс с неговия израз.

Грени се усмихна и излезе.

Марс отиде при хладилника, извади бутилка вода и докато отпиваше, огледа обстановката. Лампа на масата, столове, тоалетна, хладилник. Нямаше дори нар. Студен метален под и студени метални стени. Отиде в предната част на помещението, без да доближава прекалено широката врата, и дочу от другата ѝ страна тихи мъжки гласове. Не успя да различи какво казват.

Направо прелестно. Единствената добра новина в цялата гадост беше, че си получи криптирания инфоносител, който беше много по-ценен, отколкото Грени можеше да си представи. Иначе затъна в страшна бъркотия. Грени Нахамаритин сигурно вече се бе свързал

с неговия баща. Марс не знаеше как ще постъпи баща му. Тъкмо такъв натиск би го подтикнал да се държи неговорчиво. Но и Грени бе отгатнал правилно, че за бащата на Марс единствено децата му имаха значение в целия свят.

Имаше още нещо — след около седмица, най-много месец марките на Взаимозависимостта щяха да струват по-малко от купчинка пръст със същото тегло. И баща му би могъл просто да даде парите, защото в дългосрочна перспектива това изобщо не беше важно, а и не само в дългосрочна.

Но пък въстанието, което май щеше да стигне скоро до някакъв край, и то не в полза на херцога, би могло да се разгори още по-силно заради тази допълнителна пратка оръжия. Още смърт, още разруха, още прогонени от домовете си хора — по време, когато животът на всеки от обитателите на Край и без това щеше да се преобърне с главата надолу, защото струята на Потока щеше да стане недостъпна от планетата.

Марс глътна още малко вода. Страхуваше се и си представяше своето близко бъдеще твърде мрачно — прецени, че Грени Нахамапитин е от онези самодоволни социопати, които прибягват до изтезания и ей така, за удоволствие. И все пак се чувстваше странно откъснат от това, което го сполетя. Не можеше да проумее дали е заради потреса от този неочакван обрат, или заради увереността, че краят на човешката цивилизация е съвсем близо и спрямо него личната му участ не означава нищо. Хем се плашеше, хем го налягаше умора. Поне за втория проблем можеше да се погрижи някак.

Така че Марс Клермон се настани на стола, метна крака върху масата, скръсти ръце на гърдите си, затвори очи и се опита да дремне.

Незнайно колко време мина, преди нечия ръка да разтърси рамото му.

— Я виж кой ти е дошъл на гости — каза познат глас.

Марс отвори очи, примигна и се помъчи да види ясно предмета пред очите си. Оказа се Джиджи, неговото плюшено прасенце. А човекът, който размахваше играчката пред лицето му, беше неговата сестра Врена.

— Намерила си ме — смънка Марс замаяно.

— Такава ми е работата — отговори тя и тикна Джиджи в ръката му.

— Защо не те друсна ток?

— Какво? — озадачи се тя.

— Няма значение. *Как* ме намери?

— Помогнаха ми. После ще ти обясня. Можеш ли да ходиш?

— Нищо ми няма.

— Тогава да се размърдаме, преди да се свестят двете камари от мускули, които зашеметих.

Врена го изведе от стаята, която наистина се оказа преоборудван товарен контейнер в занемарен склад. Имаше още два такива контейнера наблизо, може би празни в момента. От единия се извиваше дълга кървава следа, все едно бяха извлекли труп нанякъде. Пред контейнера на Марс двама мъже лежаха на пода — същите, които го напъхаха в онази кола. Още дишаха, което се разминаваше с желанията на Марс спрямо тях.

— Какво е това място? — попита той.

— Прилича на неофициален арест — отвърна Врена.

— Херцогът ли го е уредил?

— Може би.

Излязоха от склада и Врена го побутна към невзрачна наземна кола. Марс влезе и си

сложи колана, а сестра му превключи на ръчно управление.

— Къде са останалите? — попита той, след като се огледа.

— За кого говориш?

— Сама ли дойде да ме отървеш?

— Не ми стигна времето да превърна издирването ти в цяла спасителна операция.

Врена също се огледа и подкара колата.

— Ами ако бях ранен? Ами ако не можех да вървя? Ако тези тук не бяха само двама?

— Щях да измисля нещо.

— Имам забележки към спасяването си.

— Щом не си доволен, мога да те върна в контейнера.

Марс се изкиска и стисна по-силно плюшеното прасенце.

— Не ми обръщай внимание. Просто леко се побърквам след отвличането.

Врена потупа ръката му.

— Знам. Побърквай се още малко, докато ти мине. Не съм против.

След две-три минути сравнително съдържано побъркване Марс погледна Джиджи.

— Донесла си ми прасето.

— Така е. Надявах се да те разсее от излишни мисли, докато те измъквам.

— Свърши работа, но се питам как е попаднало в твоите ръце.

— Дадоха ми го. Заедно с останалите неща в раницата, която си носил при отвличането.

— Добре де, но кой ти даде всичко това?

— Хората, които са те наблюдавали.

— Някой ме е наблюдавал?

— Да.

— Кой?

Разговорът с Грени Нахамапитин, след като Марс Клермон му се изплъзна, беше един от най-приятните в живота на Кива.

— Марс Клермон го няма — заяви Грени.

— Кой? — отвърна тя.

— Не се бързай с мен, Кива. Искам да знам къде е той.

— Не мога да ти кажа къде е, защото не е моя работа да знам. Доколкото разбирам, моята работа беше да ти съобща, ако пожелае да пътува с моя кораб. Той го направи и аз ти съобщих. Ти уж щеше да чакаш, докато опита да се качи на кораба, и да го спипаш чак тогава, ако не ме подвежда паметта. Решил си да не чакаш. Явно издънката си е твоя.

— Хората, които пазеха Клермон, са били нападнати от жена.

— Но не от мен.

— Била е Врена Клермон.

— Да не говориш за сестрата, която години наред е била обучавана на държавни разноси да убива, а после е станала полицаи? И аз бих предположила, че е тя.

— Искам да знам как е научила, че сме хванали нейния брат.

— Попитай нея.

— Кива...

— *Не съм* й казала аз, ако това намекваш. Защо би ми хрумнало? Щях да взема от тебе три милиона марки за залавянето му.

— Някой от твоя екипаж им е казал.

— Нека ти предложи друга *теория* — когато си се опитал да изнудиш граф Клермон пред неговите пълнолетни деца и не си получил тутакси каквото си искал, може пък да са се досетили, че мръсник като тебе ще стигне до насилствени методи като отвличането, затова са се подготвили, особено онази от тях, която е шибана професионалистка в насилието и в момента е проклето *ченге*, Грени!

Той мълча няколко секунди, после каза:

— Бих искал да знам как си научила това.

— От шибания Марс Клермон, разбира се. Разказал на моя главен ковчежник, докато си плащал за пътуването, след това главният ковчежник ми преразказа историята, защото е длъжен да споделя с мен всичко, което засяга печалбите от пътуванията ни. Нима си толкова самонадеян задник, та дори не си очаквал децата на граф Клермон да се разприказват? Ако на планетата нямаше шибана война и ако законите тук не бяха на практика *отменени*, докато херцогът се мята като риба на сухо още някой и друг ден, ти вече щеше да се свиращ в килията по обвинение в изнудване, защото херцогът щеше да стовари цялата вина върху тебе. Мамка му, Грени. Опитал си се да изнудваш високопоставен имперски чиновник пред шибано ченге! Трябва да си изумително тъп, за да си позволиш такова изпълнение.

Този път Кива броеше весело секундите, преди Грени да каже нещо. Стигна до „шест”.

— Марс или Врена Клермон свързаха ли се с тебе?

Кива прихна.

— Как, да ти го начукам, ти хрумна, че ще ми се обаждат? Няма да се вземат с мен. Съмнявам се, че дори имат представа коя съм. Ако се свържат с някого, ще е с моя главен ковчежник. И преди да попиташ — не са го търсили след твоята тъпотия. Ако искаш да чуеш

моето мнение, ще потърсят друг кораб, който ще отлети от Край.

— И кои кораби отлитат горе-долу по същото време като вашия?

— Грени, приличам ли ти на шибана диспечерка? Нито знам, нито ми пука.

— Бих искал да отложите отпътуването си.

— И защо да го правя? Дори да исках, а не е така, нашият док в имперската станция ще бъде зает в определения ден от следващия кораб. Няма къде да останем.

— Нищо не пречи на кораба ви да изчака другаде в системата на Край.

— Както нищо не му пречи и да си отлети по шибания график, който не съставяш ти.

— Ще ти дължа услуга — обеща Грени.

Кива се разсмя гръмогласно.

— Грени, я повтори. Искам да проверя пак ли ще ми бъде толкова смешно.

— Някога бяхме приятели.

— Някога се чукахме. Не е същото. И тъкмо ти би трябвало да знаеш най-добре това.

Още секунди мълчание, а после:

— Искам да поговорим за трите милиона марки.

— Сигурна съм, че искаш.

— Клермон не е в ръцете ми. Не виждам причина да получиш моите три милиона марки.

— Ще си ги получа, защото се спазарихме да ти съобщя, когато той плати да пътува с кораба. И го направих. Останалото си зависеше от тебе. Не съм ти виновна аз, че наемаш некадърници.

— Кива, ако науча, че си му помогнала да се измъкне, последствията няма да ти харесат.

— Е, имам два отговора. Първо, я се шибай, нищожно лайняно подобие на човек. Второ, *дори* да съм му помогнала, какво ще ми направиш бе, шибаняк? Махам се от Край, мръсноко. След година ще се прибера у дома и ще се заема с корпоративното ръководство. Приключвам с корабите. А ти ще си седиш в тази пъпка по гъза на космоса. Заплашвай колкото си щещ, безнравствен извратеняко. Празни приказки.

Грени въздъхна.

— Кива... Въпреки всичко все още те харесвам мъничко.

— Трогната съм, Грени. Сериозно съм трогната.

— Затова сега ти казвам, че нямаш и смътна представа какво носи бъдещето и защо в края на краищата би имала полза да съм настроен добре към тебе.

— Много щастлива ще бъда, ако си настроен добре към мен. Но никак не съм щастлива от идеята да ти върна шибаните три милиона марки, защото не си обмислил докрай условията на сделката. Няма и да се преструвам на уплашена от твоите фукни, че съм щяла да съжалявам, ако те ядосвам. Порасни вече бе, Грени!

— Ще бъда доволен да ми събщиш, ако някой от семейство Клермон ви потърси. Имам предвид когото и да било от твоя екипаж.

— И аз ще бъда доволна да ти съобщя срещу още половин милион марки.

— Кива...

— Стига си ме кивосвал, Грени. Това е бизнес. Искаш информация. Предишния път беше готов да платиш за такава информация. Аз се съгласявам да ти я предоставя допълнително. При това със значително намаление на цената.

— Знаеш, че моите хора в имперската станция ще останат и ще дебнат, в случай че той опита да се качи на твоя кораб.

— Разбира се. И аз бих го направила на твое място. Но не ми се вярва да го намерите. Ако има някакъв мозък в главата си, ще си намери други да го откарат от тази шибана купчина камъни. И не ми дреме за това. Вече си получих половин милион марки от него за превоза, които не подлежат на връщане. И тъкмо тази сума избута най-сетне на зелено това абсолютно прецакано пътуване. Е, заедно с трите милиона марки от тебе.

— Честито.

— Благодаря ти.

— Къде си в момента? В станцията или на планетата?

— На планетата съм и се срещам с нашите хора тук, преди да отлетим. И предай на твоя шибан херцог, че си чакаме парите заедно с лихвите. Да де, ако си запази главата на раменете през следващата седмица, в което се съмнявам най-официално, и алтернативата хич не ме натъжава.

— Искаш ли да вечеряме заедно?

— Какво?!

— Искаш ли да вечеряме заедно, преди да заминеш?

— Тук има ли отворен ресторант в разгара на войната?

— Би могла да ми дойдеш на гости.

Кива се изсмя.

— Ти още се опитваш да ме изчукаш в най-буквалния смисъл.

— Няма да те лъжа — не бих пропуснал шанса. Правехме го доста добре, преди да започне всичко това.

— Така е — призна Кива. — Самото чукане си го биваше, Грени. Но изчукването в преносния смисъл не съм настроена да ти простя. Нито сега, нито когато и да е.

— Имаш достатъчно причини. Съобщи ми, ако някой Клермон се свърже с вас.

— Знаеш цената.

— Разбрахме се.

— Приятно ми беше да правя бизнес с тебе, Грени.

Той изпръхтя и прекъсна връзката.

— Знаеш, че би се опитал да те убие, ако отидеш да вечеряш с него — каза Врена Клермон.

Тя и Марс седяха срещу Кива в заседателна зала на местното представителство на Дома Лагос.

— Аз пък бих му счупила проклетия гръбнак — закани се Кива.

Врена се усмихна.

— Може ли да се върнем към момента, когато си казала на Грени Нахамаритин, че платих за пътуване с вашия кораб? — обади се Марс.

— И какво?

— Значи си му казала?

— Вече знаеш, че го направих.

— Защо?

— Защото се нуждаех от трите милиона марки, които той ми предложи за тази информация.

— Е, да, но той ме докопа, направи ме заложник и имаше намерение да ме изтезва, може би и да ме убие.

Кива вдигна рамене.

— Ние уведомихме сестра ти незабавно, след като те сграбчиха, защото мои хора те държаха под око. Обяснихме ѝ всичко необходимо, за да те намери и да те прибере. По дяволите, дори ѝ дадохме твоята раница с очарователното плюшено прасенце, за да е сигурна, че не се опитваме да я прекараме.

— Но аз можех да пострадам. Дори да умра.

— Не беше заплашен от това и не се случи.

— Но...

Кива вдигна ръка.

— Може ли да приключа този спор, като кажа, че хич не ми дреме дали се сърдиш? Ако беше пострадал или те бяха убили, щях да кажа, че съжалявам. Но ти си жив и здрав, затова преглътни го и стига толкова. Ето как аз си представях положението — Грени толкова искаше да те докопа, че ми даде шибани три милиона марки за това. Значи щеше да си опита късмета рано или късно, дори без да научи нищо от мен. Затова реших да измъкна парите от него. Тогава още бяхме на червено в тази обиколка, но вече не сме. А ние се *постарахме* да дадем на сестра ти необходимите сведения, за да ти отърве задника. Майната ти, стига си мрънкал.

— Аз... аз буквално не знам какво да кажа — призна си Марс.

— Кажи „благодаря“ — подсети го Кива и забеляза, че Врена пак се подхилва.

— Не ми се вярва да го направя — сопна се Марс.

— Ами добре. Но хайде стига сме предъвквали тази история, да се заемем с работата, става ли?

Марс млъкна до своята засмяна сестра, а Кива си отбеляза мислено, че и двамата са привлекателни — Марс леко го избиваше на зубрач, но сигурно беше мил и грижовен, а нещо в изражението на Врена подсказваше, че има шанс петдесет на петдесет леглото да се нацепи на трески до края на чукането. Колкото и да не ѝ се искаше, адски неискреното предложение за среща от Грени само ѝ напомни, че мина седмица от последния опит за оргазъм с онзи помощник-ковчежник, а оттогава все беше или твърде заета, или прекалено вбесена дори да се поотпусне сама.

А липсата на шибане си беше абсолютно шибана трагедия, без това изобщо да звучи като шега, и Кива трябваше някак да се погрижи за себе си. Чудеше се нехайно дали някой от близнаците Клермон би ѝ помогнал да се поразтуши. Марс — едва ли, поне засега, още се цупеше, че тя охотно е позволила да го спипат срещу три милиона марки, и имаше защо да е сърдит, честно казано. Но Врена... Кива съжали, че времето, неотложната работа и обстоятелствата просто зачеркваха това хрумване.

— Лейди Кива? — сепна я Врена.

— Извинете, улисах се в мисли за секс.

Врена се засмя, но поде сериозно:

— Още не сме измислили как да вмъкнем Марс в твоя кораб. Грени Нахамапитин ще държи докрай хората си в имперската станция с надеждата да го хванат.

— Грени наблюдава парадния вход — заяви Кива. — Не дебне на служебния.

— Какво означава това? — попита Марс.

Кива го погледна.

— Означава, че ще влезеш в „Да, сър“ не като Марс Клермон, а като члена на екипажа Кристиан Янсен.

— И как ще го направя?

— Предполагам, че когато си плащал пътуването, Гажон Магнут се е опитал да ти пробута фалшиви документи.

— Опитал се. Нямах нужда от тях.

— Е, сега вече имаш. По-точно, те бяха подготвени за теб.

— И не се съмнявам, че ще поискаш да ги платя.

— Ще платиш по нормалната тарифа, не нелепо раздутите цени, които натрапваме на всички останали.

— Не е достатъчно да има документи за пътуване — възрази Врена. — Биометричните данни на всички хора от екипажите са регистрирани. Не че се съмнявам в тебе, но щом Нахамапитин е готов да плати три милиона марки, за да хване Марс, ще проверява и служебния вход, така да се каже. Значи ще си осигури достъп и до базата с биометрични данни в имперската станция.

— Май си представяш, че ние за пръв път вкарваме някого нелегално като член на екипажа — подхвърли Кива и пак погледна Марс. — Обръсни си главата, ще получиш дермална перука с изкуствено отгледана коса. Както и брада. Ако някой откъсне косъм от главата ти, ще има съвпадение на ДНК с данните на Кристиан, не с твоите. Ще имаш контактни лещи с фалшиви шарки на ириса и структура на ретината, ще имаш и дермален калъф на палеца с правилния отпечатък и подходяща ДНК. Ще ти сложим и подплънки в обувките. Няма да приличаш на себе си. Всичко ще бъде наред, ако не ти вземат кръвна проба.

— А ако го направят? — попита той.

— Ами тогава ще си прецакан, но никой не прави такива неща.

— И никой няма да забележи, че си измислила нов човек от нищото? — усъмни се Врена.

— „Кристиан” и преди е работил при нас. Пазим си една-две такива самоличности за всяка система, в която имаме бизнес. Същото правят и останалите Домове.

— Защо? — учуди се Марс.

— Защото се случва някой тузар да се оплеска и трябва да офейка набързо, преди някой като нея — Кива посочи Врена — да го догони и да го прати в тъмницата. Нищо чудно Грени скоро да използва същия номер, както се е разпасал.

— Значи ще бъда „Кристиан” през целия полет.

— Да, това ще бъде името ти. Щом влезем в Потока, ще махнеш фалшивите добавки от себе си. Ще сменим данните в системата с твоите. И още нещо — ще бъдеш истински член на екипажа до края на полета.

— Защо се налага да прави това? — попита Врена.

— Защото „Кристиан” заема място в списъка на екипажа. И трябва да върши работа. Такава е сделката.

— Сигурно няма да ми плащате — предположи Марс.

— Напротив, ще получаваш заплата. Стандартна надница. Не че има къде да си харчиш парите, нали ще летим право към Средоточие.

— А ще ми върнете ли парите, които платих за превоза?

— Стига глупости.

Марс се подсмихна.

— Защо да не си опитам късмета?

— Впрочем ще ти взема пари и за новата самоличност. Цената е нормална. Но няма да е

евтино.

— А как ще се измъкнем сега оттук? — попита Врена. — Знаеш, че Нахамапитин ще се погрижи негови хора да наблюдават и тази сграда, ако вече не го е направил.

— И двамата няма да излизате засега. — Кива посочи Марс. — Той остава тук, ще изпратим хора, които да се заемат с него. После може да излезе в ролята на Кристиан. — Обърна се към Врена. — Ти трябва да почакаш, докато потеглим. Съжалявам.

Врена сви рамене.

— Не е най-лошото място, където съм се свирала по неволя.

Кива кимна и стана.

— Връщам се на кораба. — Взря се във Врена. — Повече няма да се видим и според мен това си е направо трагедия. — Врена се усмихна, Кива впи поглед в Марс. — С тебе ще се видим на кораба, но няма да сме първи дружки, ясно ти е. Радвам се, че се запознахме, добре дошъл в „Да, сър” и ти благодаря, че ми даде шанс да прецакам Грени Нахамапитин още веднъж, преди да се отърва от шибаняка завинаги.

Марс кимна ухилен и Кива излезе от заседателната зала. Местните ѝ подчинени вече знаеха какво да правят за близнаците Клермон и бяха предупредени, че ако ги издадат на когото и да било, Домът Лагос ще съсипва усърдно живота на всички в семействата им поне шест поколения. Това ѝ даваше достатъчна увереност, че никой няма да се разприказва.

Кива влезе в бронираната наземна кола, за да я откарат до космодрума по обиколни маршрути извън кварталите, където още стреляха или съсипията беше голяма. Улисваше се в мисли за две неща.

Първото беше гражданската война на Край, която хем вземаше, хем даваше — набута го на Дома Лагос с хаверите и монопола над цитрусовите плодове, но подгони мнозина богаташи към кораба ѝ и накрая в тази обиколка пак излезе на печалба. А когато към печалбата се добавеха лицензионните такси и другите приходи, които накрая щяха да си върнат на планетата, Домът Лагос щеше да бъде в много изгодна позиция спрямо другите Домове, за да налага влиянието си още по-успешно. Кива проведе същинска спасителна операция и можеше да се възползва от това у дома.

А второто... Тя позволи на близнаците Клермон да чуят разговора ѝ с Грени Нахамапитин, но за разлика от нея те нямаха важните сведения, с които Кива се сдоби чрез услугите на частни детективи, изкопчили направо кождерски суми от Магнут.

Херцогът на Край не бе заповядвал на Грени Нахамапитин да поиска имперски пари от граф Клермон. И изобщо не би му хрумвало да възложи на Грени *отвлечане* на едно от децата на графа, за да го държи като заложник. И двете начинания си бяха идеи на самия Грени.

„С какво си се захванал, шибаняко? — питаше се Кива, докато нейната кола доближаваше тронаво космодрума. — Какво си намислил? И като ще си задавам такива въпроси, какви са плановете на другите в твоето шибано семейство?”

— Ваше величество, събраните от криминалистите данни на местопрестъплението са противоречиви — докладва началникът на имперската служба за сигурност сър Хайбърт Лимбар. Той беше убеден, че скоро ще остане без работа. — Някои очевидци твърдят, че са видели нещо да излита от тълпата пред катедралата и да се удря в балкона, но нямаме запис, който да потвърждава това недвусмислено. Дори ако нещо е било изстреляно отдолу, балконът е конструиран така, че да издържи на всичко по-слабо от пряк артилерийски обстрел. Стигнахме до извода, че каквото и да се е взривило там, е било поставено по-рано. Но не знаем дали е така. Нуждаем се от още малко време, за да проверим всичко.

Кардения кимна. Седеше в личните си покои в двореца, ушите ѝ още звъняха и се намираше под медицинско наблюдение заради сътресението, но иначе беше невредима. Поне телесно. В душата ѝ имаше празнота със силуета на Нафа. При нея се събраха Лимбар, архиепископ Корбин и Гел Дън, който поне временно се бе нагърбил със задълженията на Нафа. Кардения още не знаеше защо в стаята е и Амит Нахамапитин, но предположи, че скоро ще научи.

— Разследването е затруднено допълнително и заради бомбите, избухнали сред тълпата почти едновременно с взрива на балкона. Те само засилиха хаоса — допълни Лимбар.

— Колко души загинаха в тълпата?

— Ваше величество, точно сега не бива да се тревожите за това...

— Защо не? — Кардения влезе в имперската си роля, за да се отдели поне мъничко емоционално от тези нахълтали хора, които ѝ говореха страшни неща. — Не сме ли емпери? Те не бяха ли наши поданици? Колко загинаха?

— Поне осемдесет, Ваше величество. И още стотина са ранени, мнозина от тях са в критично състояние.

— А в катедралата? Колко са загиналите там?

— Двама, Ваше величество. Нафа Долг и служител от охраната. Друг служител от охраната е в критично състояние.

— Кой е виновен за това?

— Не сме сигурни. Никой не е поел отговорността. — Лимбар кимна към Амит Нахамапитин. — Но лорд Нахамапитин има сведения, които може би ще сметнете за свързани с инцидента.

Кардения изви уморено глава към Амит.

— Какви сведения, лорд Нахамапитин?

— Ваше величество, може би знаете, че преди няколко години моят по-млад брат Грени замина за Край, за да представлява нашите интереси там. Оттогава е станал довереник и съветник на херцога на Край, който се бори с добре организирано и финансирано въстание. Вашият баща и парламентът одобриха допълнителни средства и оръжия за херцога и неговите войски, но не и пряката намеса на гвардейците от имперската станция. В поверителните си доклади от планетата моят брат съобщи, че когато новината за това стигнала до Край, въстаниците се заклели да отмъстят.

— Тоест твърдите, че покушението е извършено от въстаниците? — попита Кардения.

— Разбира се, информацията от моя брат винаги е остаряла — напомни Амит. — Това е един от проблемите на империята, разпростряла се в много звездни системи. Новините се

бавят, а често и не ги научаваме. Но... да, моят брат беше убеден, че са подготвяли нещо подобно.

— Кога получихте този доклад от вашия брат?

— Преди около три стандартни месеца, Ваше величество, което означава, че е изпратен девет месеца по-рано.

— И не ви хрумна да уведомите моя баща?

— Домът Нахамапитин прецени, че е неуместно да безпокоим вашия баща без позадълбочено проучване на въпроса, особено поради неговата влошаваща се болест. Ние получаваме поверителни доклади от всички наши представители в различните системи и в тях винаги се споменават някакви местни проблеми. Сами по себе си заканите на бунтовниците не са нищо необикновено. Нашите аналитици допускаха, че отмъщението, каквото и да е то, ще бъде насочено срещу имперските интереси на Край, а не тук. Смея да ви уверя, че моят брат Грени би уведомил веднага местните имперски власти, за да вземат необходимите предпазни мерки. След случилото се разбирам, че трябваше да споделим сведенията. Моля за прошка, Ваше величество.

— Никой не би очаквал, че могат да направят нещо тук — обади се архиепископ Корбин.

— Вие представлявате изпълнителния комитет. Кажете ни какво мислят членовете му за това — настоя Кардения.

— Разярени са, Ваше величество. Покушение в деня, когато бяхте коронясана. Посегателство срещу една от светините на църквата. И десетки жертви на подло нападение срещу невинни хора. Ваше величество, каквото и да предприемете, комитетът е готов да ви подкрепи. Както и гилдиите, парламентът и църквата, от чието име заявявам това категорично.

— Всички сме готови — потвърди Амит.

Кардения кимна.

— Благодарим ви. — Взря се в Лимбар. — Вашето мнение за тази версия с въстаниците от Край?

— Необходимо е по-нататъшно разследване, но сведенията, които лорд Нахамапитин ни предостави досега, са убедителни. Издирваме хора от Край тук — в Си'ан и Средоточие, проверяваме ги много внимателно. Ако има някаква връзка с покушението, ще я открием.

— Побързайте — натърти Кардения.

— Да, Ваше величество.

— Какви са намеренията ви, Ваше величество? — попита Корбин. — Може би се натрапвам, но хиляди хора все още чакат да чуят желанията ви за церемониите. И всички останали в нашата система чакат новини. Мина цял ден.

— Колко трябваше да продължи празнуването?

— Пет дни, Ваше величество — отговори Гел Дън.

— Значи ще има петдневен траур — реши Кардения. — От момента на коронясването. Погрижете се на жертвите да бъдат отдадени почести. — Обърна се към Корбин. — Тази вечер ще проведете възпоменателна служба за тях в катедралата. — Корбин кимна. — След края на траура ще направим изявление за всички в системата и цялата Взаимозависимост.

— В парламента не биха искали да чакат толкова, за да се заемат с проблема — напомни Корбин.

— Не сме казвали, че по време на траура трябва да спрат разследванията и останалата работа.

— Разбрах, Ваше величество.

— През това време ще се въздържа от публични прояви. — Кардения кимна към Дън. — Гел ще поддържа връзка с вас през следващите няколко дни. — Пак погледна Корбин. — Надяваме се, че изпълнителният комитет не възразява да се занимава с административните въпроси още малко.

— Разбира се.

— Ще ви изпращам доклади за всички нови разкрития и ще бъда на разположение, ако имате въпроси към мен — увери Лимбар.

— Благодарим ви.

Кардения стана. Всички се изправиха, защото знаеха, че ги отпраща. Само Дън остана на стола си — той пък знаеше, че трябва да остане.

— Ваше величество, няколко думи насаме, ако разрешите — помоли Амит Нахамапитин, докато другите излизаха.

— Слушам ви, лорд Нахамапитин.

Кардения нито седна, нито му посочи стол, надяваше се той да схване намека, че думите наистина трябва да бъдат само няколко.

Амит явно я разбра, очите му се извиха за миг към Дън — дори нямаше да говорят насаме. Пристъпи към Кардения, спря на почтително разстояние и подхвана приглушено:

— Искях да ви поднеса лично съболезнованията си за вашата тежка загуба. Знам, че бяхте близки с Нафа Долг. Загубата на близък винаги е непоносима, същото преживя и моята сестра със смъртта на вашия брат.

„О, това е страхотно“ — каза си Кардения. Дори в опита си да покаже съчувствие Амит Нахамапитин не можа да не ѝ напомни, че според неговото семейство още имат уговорка за брак. Огледа го — мижаво лице над мижаво тяло, зад които според мълвата се криеше мижав ум, стремящ се преди всичко към мижави удоволствия. Говореше се, че сестрата и помладият брат са интелектуалната сила на Дома Нахамапитин.

Този пред нея просто беше невзрачен. Появата му на тази среща очевидно трябваше да настрои Кардения добре към него чрез подхвърлените сведения и миговете на човещина след това. Кукичка, която очакваха тя да захапее.

Представи си какво би означавало да е омъжена за този тъпчо и да има деца от него, и едва потисна неучтивата тръпка на отвращение.

— Благодарим ви, лорд Нахамапитин, и сме ви признателни за съпричастието.

Дори ако Амит проумя защо Кардения продължаваше да му говори като емпоро, това не го възпря.

— Надявам се, че когато моментът е по-подходящ, бихме могли да се срещнем отново в по-ведра и дружеска обстановка.

— Можем да се надяваме — отвърна Кардения.

„По-ведра обстановка ще е онази, в която си на поне трийсет метра от мен.“

Амит обаче не четеше мисли и предпочете да тълкува уклончивите ѝ думи благоприятно — тъкмо както тя искаше, колкото и да мразеше принудата на обстоятелствата. Той се усмихна, поклони се и излезе. Кардения изчака да се махне от стаята и чак тогава позволи на раменете си да се превият.

— Добре ли сте, Ваше величество? — попита Дън.

— Не. Приятелката ми загина, а този плужек пак напират да си уреди брака с мен... — Тя млъкна стресната и се извъртя към Дън. — Моля те да ме извиниш, Тел. Не биваше да

говоря така. Аз... свикнах Нафа да е до мен. И да не си подбирам думите, когато няма други наоколо.

Старият секретар се усмихна на своята емперо.

— Ваше Величество, почти четиресет години служих вярно на вашия баща и знаех кога да си мълча. Такава ми е работата. Не се заблуждавам, че бих могъл да заема мястото на вашата приятелка. Но ви уверявам, че можете да говорите пред мен каквото искате. Сега съм предан на вас.

— Дори не ме познаваш.

— Най-почтително си позволявам да не се съглася. Познавам ви от години. Първо чрез вашия баща и неговата особена, но нежна привързаност към вас. А през последната година общувахме достатъчно често, за да ви опозная. И това ми стига, за да знам, че заслужавате моята преданост.

Очите ѝ овлажняха изведнъж.

— Е, поне ти го казваш. И това не е малко.

— Какво мога да направя за вас в момента?

— Можеш ли да ми върнеш Нафа?

— Не, Ваше величество.

Кардения посочи вратата през рамо.

— Можеш ли да кажеш на плужека да се разкара?

— Ако такова е желанието ви, Ваше величество.

— Но не би го препоръчал.

— Ваше величество, не мисля, че е уместно да предлагам съветите си на емперо.

— Тъкмо сега се нуждаем от съвет. И няма друг, когото да помоля за съвет.

— Вместо да ви предлагам съвет, позволете да ви кажа какво мислеше вашият баща за семейство Нахамапитин, за да ви помогна да стигнете сама до решение. Убеден съм, че той не би възразил да споделя това с вас сега.

— Моля те, кажи ми.

— Според него човек би могъл да се възхищава на тяхната амбициозност. Но не ги смяташе за кой знае колко мъдри хора. Той беше уверен, че ако им се даде пълна свобода, накрая би се наложило като емперо „да стигне до голяма съсипия, за да ги постави на място“, както той се изрази. Затова ги манипулираше така, че сами да предложат брака на Надаш Нахамапитин с вашия брат. Той се придържаше към мнението, че двамата бяха равностойни в амбициите си, а и така семейство Нахамапитин биха имали причина да не се държат прекалено глупаво. Подчертавам, че това беше неговото мнение, не моето.

— Значи според тебе моят баща би искал аз да се омъжа за Амит Нахамапитин. За да ги съдържам.

Дън изглеждаше леко притеснен.

— Какво има? — попита Кардения.

— Това няма да ви хареса...

— Нищо, кажи.

— Вашият баща разчиташе да има полза от брака на вашия брат и Надаш, защото двамата биха се съчетали добре. Но според него вие и Амит няма да се съчетаете добре. Смяташе вас за пасивна, а него — за лишен от ум. Такъв брак би оставил Надаш, която е силната личност сред младото поколение на семейство Нахамапитин, с неудовлетворени амбиции. И това би означавало сериозни проблеми за вас. И за империята.

— Може би е предпочитал да се ожения за Надаш?

— О, не. Тя просто би ви смазала. Тъж... според вашия баща — добави Дън припряно.

— Както се оказва, не представлявам нищо особено според моя баща.

— Напротив, Ваше величество, той ви ценеше. Само съжеляваше, че вашият брат не стана емперо.

— Е, Тел, аз също съжелявам. Но брат ми го няма. Това е положението.

— Да, Ваше величество. Какви са желанията на емперо?

— Кога е погребението на Нафа?

— След два дена.

— Ще присъствам. — Изражението на Дън пак стана напрегнато. — Сега пък какво?

— Получих писмо от представител на семейство Долг. Доставиха го преди малко и исках да го обсъдя с вас. В писмото се изтъква, че присъствието ви на погребението ще смути всички заради извънредните мерки за сигурност, които вече са наложителни. Освен това родителите на Нафа са републиканци, такива ще бъдат и мнозина от присъстващите и вашата поява там може да провокира някои от техните приятели за необмислени думи или постъпки.

— Не искат да има безредици заради мен.

— Опасявам се, че е точно така.

— Тогава искам да говоря с нейните родители.

— Писмото съдържа и предложение да отложите този разговор. Доколкото разбрах, родителите са казали, че не ви обвиняват. Но да им се напомня отново, че тяхната дъщеря е мъртва, защото работеше за вас, ще бъде... мъчително.

Дишането на Кардения стана тежко и тя поседя безмълвно.

— Съжелявам, Ваше величество — каза Дън след малко.

Кардения махна с ръка.

— Поне искам те да не плащат нищо.

— За родителите й ли говорите? — попита Дън и тя кимна. — Имате предвид разносните по погребението?

— Имам предвид каквото и да е, когато и да е. Дъщеря им е мъртва. Тя беше моя приятелка. Ако не мога да направя нищо друго в момента, поне това ми е по силите. Нали?

— Вие сте емперо. И можете да направите това.

— Значи ще се погрижиш. Моля те.

— Да, Ваше величество. Има ли друго?

Кардения поклати глава. Дън се поклони, взе си принадлежностите и понечи да излезе.

— Къде ще бъдеш, ако си ми нужен? — попита Кардения.

Дън се обърна с усмивка.

— Винаги съм наблизо, Ваше величество. Достатъчно е да ме повикате.

— Благодаря ти, Гел.

— Ваше величество.

Секретарят излезе. Кардения почака той да се отдалечи от вратата, преди да си поплаче дълго, може би за седми или осми път след смъртта на Нафа.

После си спомни последния път, когато видя Нафа, спомни си и думите й. Не наяве, а в съня.

Озърна се към вратата на Стаята на спомените и поседя умислена две-три минути. Накрая се надигна и отиде там.

Джии се появи още с влизането й.

— Здравейте, емперо Грейланд II. Как сте?

— Сама.

— Винаги сте сама в Стаята на спомените — отговори Джии. — Но в друг смисъл тук никога не сте сама.

— Ти ли го измисли?

— Аз не мисля. Това беше програмирано в мен отдавна.

— Защо?

— Защото рано или късно всеки емперо ми казва, че се чувства самотен.

— *Всеки* ли?

— Да.

— От това... ми олеква, колкото и да е чудато.

— Мнозина са го признавали.

— Пророчицата е тук, нали? Рашела I.

— Да.

— Искам да говоря с нея, моля те.

Джии кимна, изчезна и на неговото място се появи жена. Тя беше дребничка и наглед съвсем обикновена, на средна възраст. Този образ се различаваше напълно от обичайните изображения на Пророчицата — млада, с развяваща се коса и прекрасно оформени скули.

И изобщо не приличаше на Нафа. Кардения се поддаде за миг на пронизващото разочарование, после се сгълча сама. Нямахе никаква причина да очаква, че и извън нейния сън Пророчицата ще ѝ напомня за Нафа.

— Ти си Рашела I.

— Да, аз съм.

— Основателката на Взаимозависимостта и на църквата.

— Общо взето.

— „Общо взето” ли?

— И в двата случая е малко по-оплетено. Но ние решихме, че за митологията е най-добре аз да бъда основателката, налагахме тази версия.

— Наистина ли беше пророчица?

— Да.

— Тоест ти си знаела, че твоите пророчества за Взаимозависимостта и заложените в нея принципи ще се сбъднат.

— Разбира се, че не знаех.

— Но нали каза, че си била пророчица?

— Всеки може да бъде пророк. Достатъчно е да твърдиш, че говориш от името на Бог. Или на много богове. Или на някакъв висш дух. Както предпочиташ. Няма никакво значение дали нещо ще се сбъдне.

— Твоите слова обаче са се сбъднали. Проповядвала си принципа на взаимозависимостта и той е бил осъществен на практика.

— Да, всичко потръгна добре за мен.

— Но не си знаела предварително, че ще потръгне.

— Вече ти казах, че не знаех. Но няма съмнение, че ние се потрусихме усърдно, за да се случи, а и за да изглежда неизбежно. Разбира се, цялата тази мистика също помогна.

Кардения сви вежди.

— Ти си основателка на църква.

— Да.

— Но като те слушам, не ми изглеждаш голяма почитателка на религията.

— Не бих казала, че съм.

— Нито си много набожна.

— Всъщност не съм. Когато изграждахме църквата, нарочно направихме учението ѝ за божественото колкото може по-мъгляво. Хората не са против мистичната страна на каноните да остане неясна, стига самите правила на църквата да са недвусмислени. Възползвахме се от това. Заимствахме малко от конфуцианството, което не може да се нарече религия в строгия смисъл на думата, добавихме и полезни според нас части от други вероучения.

— Значи не вярваш в собствената си църква?

— Вярвам, разбира се — възрази Рашела. — Разработихме някакво подобие на морален кодекс, който да обединява човешките средища в различните системи. Направихме това, защото според нас беше желателно и донякъде необходимо. Аз вярвам в този кодекс, значи вярвам и в мисията на църквата. Или поне в мисията ѝ, каквато беше при нейното основаване. На човешките институции е присъщо с времето да се отклоняват от намеренията на своите създатели. А това е още една причина да налагаш ясни правила.

— Но божественият елемент в църквата е фалшив.

— Ние решихме, че не е по-фалшив от божествения елемент във всяка друга религия. Поне ако се опираме на историческите факти.

На Кардения малко ѝ се виеше свят. Едно е да си убедена, че господстващата църква на Взаимозависимостта е голяма глупотевина, а тъкмо така се отнасяше към нея още откакто се замисли за пръв път за това. Попадна в доста неудобно положение, защото сега именно тя оглавяваше формално същата църква, но поне можеше да не споделя с никого съмненията си. Съвсем друго е обаче основателката на тази църква или поне моделът на спомените ѝ да потвърди, че всичко наистина е глупотевина.

— Нафа беше права — промълви Кардения. — Взаимозависимостта е измама.

— Не знам коя е Нафа — отбеляза Рашела.

— Тя беше моя приятелка. Присъни ми се в твоя облик и ми каза, че Взаимозависимостта е измама.

— Ако аз разказвах тази история, щях да заявя, че съм имала мистично видение за Пророчицата.

— Съвсем обикновен сън.

— В нашата роля не можем да си позволим това. Никой емперо няма обикновени сънища. Имаме видения. Такава ни е работата. Или поне се очакваше да е такава, когато аз станах първата емперо.

— Е, аз пък сънувах сън, не получих видение.

— Но е бил сън, който те е подтикнал да се замислиш. Сън, който те е накарал да се стремиш към мъдростта. Сън, който е пробудил у тебе желанието да се посъветваш с мен — Пророчицата. Според мен прилича на видение.

Кардения се облепчи към образа на Рашела I.

— Ти си невероятна.

— Занимавах се с маркетинг — сподели Рашела. — Преди да стана пророчица. И след това също, но избягвахме да го наричаме със същия термин.

— Трудно ми е да повярвам на ушите си.

Рашела I кимна.

— Реакцията ти не е необичайна. Рано или късно всеки емперо ме активира и разговорът е подобен на нашия. Повечето от тях се отнасяха по същия начин към думите ми.

— Повечето ли? А останалите?

— Те пък бяха доволни, че догадките им са се потвърдили.

— Ти как се отнасяш към всичко това?

— Не се отнасям никак. Не съм жива. Строго погледнато, аз дори не съм тук.

— „Винаги си сама в Стаята на спомените и никога не си сама в Стаята на спомените.”

Рашела I кимна отново.

— Казах го. Или поне беше близо по смисъл.

— Взаимозависимостта измама ли е? — направо я попита Кардения.

— Отговорът е сложен.

— Нека чуя кратката версия.

— Кратката версия е „Да, но...”. Малко по-дългата версия е „Не, обаче...”. Коя предпочиташ?

Кардения се вторачи за миг-два в изображението. После отиде при скамейката и седна на нея.

— Разкажи ми всичко.

— Сърби ме — оплака се Марс Клермон на сестра си.

— Къде? — попита Врена.

— Цялата глава.

Както се искаше от него, Марс обръсна всяко косъмче по главата си освен веждите и ресниците, за да му сложат коса и брада, отгледани върху субстрат от истинска кожа с дебелината на епидермис. Закрепиха ги с лепило, направено от истински човешки колагени, или поне така твърдеше човекът, който свърши тази работа. След това се сдобиха с калъф за палеца, който усещаше като лепенка на ръката си, и трудно потискаше желанието да го човърка. Накрая му поставиха и контактните лещи, които промениха цвета на очите и шарките на ирисите, имаха и холографски имитации на роговици, създаващи илюзията за дълбочина във фалшивата ретина.

— И с тези лещи едва виждам — добави той.

— Но този цвят на очите ти подхожда доста добре — отбеляза Врена. — Защо не останеш с лещите и на кораба?

— Лесно ти е да се майтапиш.

Двамата чакаха асансьора, с който Марс щеше да слезе във фоайето. Наетите нови членове на екипажа в „Да, сър“ получиха нареждане да се съберат там, за да обработят документите им и да ги откарат заедно на космодрума, за да отидат на кораба. Така беше най-удобно за Марс, който щеше да се слее с групата.

И означаваше, че тези мигове бяха последните, които щеше да прекара със своята сестра, може би до края на живота си.

— Предай на татко, че съжалявам, задето не можахме да се сбогуваме.

— Ще му предам. Той ще разбере. Няма да е доволен, но ще разбере. Ще се справи.

— А ти? Ще се справиш ли?

Врена се усмихна.

— Аз съм майсторка в това. Ако не друго, умея да си намирам работа. Пък и ако се вярва на слуховете, скоро всеки на Край ще си има премного грижи. Аз поне си съставих списъче със задачи.

— И какво има в списъчето?

— Първата точка е да провеса Грени Нахамапитин от някоя сграда за отвличането на моя брат.

Марс се засмя, асансьорът звънна и вратата се отвори.

Врена го сграбчи в смазваща прегръдка, целуна го набързо по бузата и го побутна леко към кабината.

— Хайде, иди да разкажеш всичко на емпери. Спаси света, ако можеш. И се върни.

— Ще се опитам.

— Обичам те, Марс — каза му тя, когато вратата започна да се плъзга.

— Обичам те, Врена — отговори той миг преди вратата да се затвори.

Имаше двайсет етажа, за да укроти някак чувствата си.

Долу вратата се отвори и той видя повече от двайсет души, които се навъртаха из фоайето, и още трима с официалните униформи на Дома Лагос. Една жена се обърна към него.

— Какво, по дяволите, правиш в асансьора?

— Търсех тоалетна.

— Ами няма тоалетна в кабината. Излез оттам.

Марс я послуша, тя протегна ръка и получи документите му.

— Кристиан Янсен...

— Същият.

— Роднини ли сте с Кнуд Янсен?

— Не ми се вярва.

— Веднъж летяхме в един екипаж. И той беше от Край.

— Тук мнозина носят фамилията Янсен.

Жената кимна и поднесе таблета си към него.

— Палецът.

Марс притисна фалшивия си пръст към таблета, който сканира отпечатъците му. После жената доближи таблета към очите му.

— Не мигай.

Камерата сканира контактните му лещи.

— Е, наистина си Кристиан Янсен, нямаш висящи дългове, нито издадени заповеди за арест, платил си таксите на синдиката в гилдията, а служебният ти рейтинг е добър — изброи тя. — Добре дошъл в екипажа.

— Благодаря, тъ...

— Ндан. Старшина Гтан Ндан.

— Благодаря, госпожо.

— Няма за какво. — Тя погледна раницата му. — Пътуваш с малко багаж.

— Сака ми го забутаха някъде.

Ндан кимна.

— Гадно. Когато те настанят, иди при домакина, за да получиш нов личен комплект. Цените му са кождерски, но проблемът си е твой. Имаш ли марки?

— Малко.

— Ако не ти стигнат, потърси ме. Мога да ти дам назаем.

— Много мило.

— Напротив. Бизнес. И моите лихви са кождерски. — Ндан посочи спрелия пред фойето бус. — Качвай се. Тръгваме след около пет минути. Още ли те напъва?

Мина секунда, докато той се сети, че го пита за тоалетната.

— Няма страшно.

— Добре, размърдай се.

Тя се огледа за още някого, чиито документи трябва да обработи.

През петте секунди, за които Марс стигна от вратата до буса, се почувства много уязвим. Но се качи без произшествия, намери свободно място и седна да чака. Погледна нагоре през прозореца към сградата на Дома Лагос, питаше се дали Врена гледа надолу. За миг му дожаля за Грени Нахамапитин, с когото тя сигурно щеше да се разправи жестоко. В далечината се чу кратък грохот, звучеше като забил се в постройка снаряд и Марс си спомни, че Врена и баща му може би ще си имат предостатъчно други грижи.

От буса се прехвърли в космодрума, мина през още една проверка на документите и сканиране на палеца в имперската митница, а изкачването с космическия асансьор беше разочароващо, защото нямаше илюминатори, а на екрана в претъпканата кабина се редуваха

само съобщения от митницата и реклами.

По едно време усети, че неговата (тоест фалшивата) коса се притиска към черепа. Спомена това на съседа си, който кимна, но не се разсея от четенето на нещо на таблета си.

— Тласкащо поле.

Марс проумя. Тласкащите полета бяха най-доброто подобие на изкуствена гравитация, което човечеството бе успяло да постигне — то натискаше материалните обекти „отгоре” и тази посока можеше да бъде избирана произволно, вместо да ги притегля „отдолу”, както би трябвало да действа гравитацията. Физическите принципи на тези полета бяха открити случайно. Изследователи още през земната епоха се опитвали да решат проблемите с оформянето на малкия мехур от локално пространство-време около междувъздушен кораб, за да се възползват от наскоро открития Поток, и се наложило да навлизат в какви ли не математически дебри. Повечето от тези набези в теорията не донесли никаква полза, но един от тях бил същинско откритие — тъкмо то сега притискаше главата на Марс.

Той вдигна глава и видя тръбите на генератора за тласкащо поле, обрамчващи кабината подобно на флуоресцентно осветление. Разбира се, Марс бе изучавал физиката на тези полета, която се препокриваше значително с физиката на Потока. Но за пръв път напускаше Край. И досега не бе усещал въздействието на такова поле. Стори му се малко объркващо. Не хареса това усещане, сякаш великанска длан натискаше главата и раменете му, не му хареса и как полето променяше положението на фалшивия му скалп. Озърна се и чак сега схвана защо опитните хора от екипажа се подстригваха съвсем късо или стягаха косата си в плитки и опашки.

От космическия асансьор се прехвърлиха в имперската станция, която имаше въртящ се пръстен за гвардейците и чиновниците, оставащи дълго там, и отделен търговски сектор с тласкащи полета, където скачващи се кораби разтоварваха или товареха стоката си. Марс и останалите влязоха в търговския сектор и той разбра мигновено защо постоянните обитатели на станцията предпочитаха да живеят в пръстена. Тук тласкащите полета, настроени за стандартна земна гравитация, бяха почти непоносими.

Поведоха Марс и другите към сборния пункт за екипажа на „Да, сър” и той видя чакащите хора в товарната зона. Знаеше, че трябва да са пътниците на „Да, сър”, при които щеше да бъде сега, ако Грени Нахамапитин не бе го отвлякъл. Пътниците изобщо не приличаха на бежанци, а изглеждаха каквито бяха — богати хора. Размотаваха се около децата си и купчините багаж по хиляда марки за килограм, все едно потегляха на приключение, а не бягаха завинаги от планета.

Въпреки че щеше да бъде с тях при други обстоятелства, Марс почувства неприязън към тези хора, които можеха да загърбят проблемите, като просто си платят.

„Ама че си лицемер” — съобщи неговият мозък. Може и да беше. Но пък той не заминаваше, за да избяга. Заминаваше, защото някой трябваше да каже на емпери, а после да обяснява на парламента и всички останали как приближава свършекът на техния свят. И тази работа се падна на него.

„А, не, оставаш си лицемер” — заинати се мозъкът. Но вече влизаха от товарната зона в тунела към сборния пункт и совалката.

Последна проверка на документите, сканиране на палеца, совалката се отдели от имперската станция и пое към „Да, сър”. Тук също нямаше илюминатори, прекалено опасни бяха в космическия вакуум, но този път Марс намери в таблета си връзка с камера. И пред него се откри „Да, сър” — дълга тръба с два въртящи се пръстена, неугледно, но странно

красиво творение. Неговият дом през следващите девет месеца.

— Ама че шибана дупка — каза съседът му в совалката, щом погледна екрана на неговия таблет.

— Според мен е красиво — възрази Марс.

— Хубавичко е само отдалече. Но мои приятели вече са летели с кораби на Лагос. Винаги има проблеми. Големи скръндзи са тия от Дома Лагос. Изстискват всичко от корабите, докато малко остане да се разпаднат, и се заемат с ремонта чак когато другият вариант е да се пръснат на парчета. Плашат ме тия хора.

— Но и ти си тук, ей сега ще се качиш на кораб на Лагос.

— Щях да се включа в екипажа на „Разкажи ми още нещо“, ама го конфискуваха. Шашми на капитана, позволила на пирати да приберат стоката, така чух. Прехвърлих се на тоя кораб в последния момент. Струваше си усилията. На Край ще настане същински ад.

— Заради въстаниците.

Мъжът кимна.

— И заради другото — струите на Потока.

— Какво?!

Марс остави таблета и впи поглед в съседа си.

— Чух от мой приятел в екипажа на „Разкажи ми“, който ме уреждаше да летя с тях, че изпаднали от проклетата струя на Потока на половината път насам и на косъм се вмъкнали обратно, преди да закъсат завинаги наскроз космоса. Той пък има приятел, който разправя, че това не бил първият случай. Навсякъде проклетите струи на Потока стават ненадеждни. Само въпрос на време е купчината говна да ни се стовари на главите. И хич не ми се ще да остана на Край, когато се случи. Аз съм от Кеалакекуа. Прибирам се у дома.

— За пръв път чувам за подобно нещо — подхвърли Марс.

— Значи не си летял от няколко години. Който е бил в екипаж, чувал е слухове.

— Само слухове.

— То се знае, че са само слухове, но какво друго очакваш, по дяволите? — сприхаво отвърна мъжът. — Понякога минават пет години, докато някоя новина стигне от единия край на космоса до другия, пък и доста се променя. Затова не слушаш самите истории, търсиш какво се повтаря в тях. А засега се повтарят приказките за шибана смахната гадост в Потока.

— Значи и гилдиите трябва да са научили.

Погледът на мъжа обяви красноречиво Марс за идиот.

— Не искат да знаят. Кораб влиза в Потока и не излиза, а те казват — о, докопали са ги пирати, преди да успеят да съобщят. Или е имало някакъв проблем с оформянето на мехура в Потока и те просто са изчезнали. Винаги си намират обяснение, за да не признаят, че проблемът е в самия Поток. *Не искат* да повярват. А ако те не вярват, кой да каже на Взаимозависимостта? Ти ли? Или аз? Все едно шибанияците ще ни чуят.

— Може и да чуят.

— Ами *ти* опитай и после ми кажи дали си успял. *А аз* се връщам вкъщи. Имам деца. Искам да ги видя отново.

Раздрусаха се. Совалката кацна в товарния шлюз на „Да, сър“.

— Не се ли тревожиш, че нещо може да сполети и този кораб в полета от Край? — попита Марс, докато чакаха шлюзът пак да се напълни с въздух.

— Струва ми се, че този кораб не е застрашен. Но не исках да протакам повече.

— Защо?

— Моят приятел от „Разкажи ми” чул, че и тази струя откъм Край ставала халтава.

— Как по-точно?

— Че откъде да знам аз? Слухове, мой човек. Не прилагат научни обяснения към тях. Но моят приятел е напласен. Дори се чудеше дали да не офейка от кораба, за да отлети с нас. Но всички от екипажа на „Разкажи ми” са задържани на планетата, за да дават показания пред властите, а той не знаеше откъде да си набави свестни фалшиви документи. Трудно е да излъжеш биометричните скенери.

— И аз така съм чувал.

Мъжът кимна.

— Човекът закъса там долу. Страх го е, че ще остане завинаги на планетата.

— Има и по-лоши места от Край — напомни Марс.

— Живот под небето? — изсумтя мъжът. — Това не е за хора. Аз си предпочитам добре направените станции.

— И на Земята са живели на открито.

— Напуснали сме я, нали?

Люкът на совалката се отвори и новите членове на екипажа започнаха да се изнизват навън.

— Как се казва твойт приятел? — попита Марс. — Онзи от „Разкажи ми”.

— Защо? Ще му пратиш съболезнованията си ли?

— Нищо чудно.

Мъжът сви рамене.

— Съо Тинуин. Аз пък съм Яред Брен, ако си чак толкова любопитен.

— Кристиан.

— А, не съм християнин, аз съм от Църквата на Взаимозависимостта. Горедолу.

Брен се отдалечи, преди Марс да обясни недоразумението.

Час по-късно вече бе минал през претупания инструктаж и получи място — миниатюрна затваряща се койка в каюта с още петнайсет души. Всеки имаше койка и шкаф, тоалетната беше обща, а отделеният за дневна кът едва ли би побрал всички обитатели на каютата наведнъж. Като новак му посочиха най-лошата койка — най-високата от четири една над друга, и то до тоалетната, където миризмите от нея се събираха под тавана.

Марс се пхна в своята капсула, където мястото не стигаше дори да седи нормално, и свърза таблета си в системата на кораба. Вече имаше съобщение за него — къде да се яви при новия си началник след половин час.

Той отвори приложение за защитен анонимен чат и потърси Врена.

Пак е твоето приятелче Кристиан — набираще Марс.

Сбогувахме се, сега ми разваляш вкисването — отговори Врена.

Марс се подсмихна.

Моля те да намериш един човек. Името му е Съо Тинуин от екипажа на „Разкажи ми още нещо”. И трябва да го направиш преди „Да, сър” да влезе в плитчината на Потока.

Добре. Защо?

Защото е чул слух, който може би ме интересува.

Много ми допадат мъглявите ти приказки.

Особено заради онова, което ми предстои. Така достатъчно мъгляво ли е?

Идеално е.

Добре. Ще ми бъде от полза да знам къде е чул този слух. Защото темата на слуха е твърде чудато специфична.

Заемам се. Как е на кораба?

Имам койка колкото крило от гардероб.

Завиждам ти. Аз имам само огромното си легло в двореца наред стая колкото селще.

Мразя те.

И аз те мразя, Кристиан. Пази се. Ще ти пратя съобщение на кораба, когато имам новини.

Благодаря.

Марс се сдържа в последния миг да не набере името й. Изключи таблета, затвори койката и остана няколко минути в тъмната теснотия, обзет от първия пристъп на тъга по родината.

— Казахте, че искате да ви осведомяваме, ако се случи нещо необикновено, докато се отдалечаваме от Край — започна капитан Томи Блиника.

Излетяха от орбитата около Край преди две денонощия, оставаше им още едно до плитчината на Потока, през която щяха да влязат в струята към Средоточие. Кива седеше с Блиника в личната му каюта до мостика на „Да, сър”, с тях беше и началникът на охраната Нубт Пинтън. Тук можеха да се поберат удобно не повече от двама души, а Пинтън беше огромен. На Кива й се струваше, че различава отделните молекули на потта му.

— Какво се случи? — попита тя.

Блиника включи таблет и го обърна към нея. Показваше в реално време позицията на „Да, сър” в пространството заедно с логаритмични проекции за движението на други обекти и кораби на разстояние до една светлинна минута.

— Към нас се е насочил кораб.

— Към нас ли? Или към плитчината?

— Към нас. Изчислихме курса му — пресича се с нашия след четиринайсет часа. Когато го засякохме и проверихме курса, аз допуснах, че лети към плитчината и просто пренебрегва нашата позиция. Увеличих нашата скорост с половин процент, за да не се доближаваме прекалено. Не реагирах незабавно, но през последните два часа също промениха скоростта си. Няма съмнение, че сме набелязаната от тях цел.

— Значи са пирати.

— Да.

— *Тъпи* пирати.

Най-добрият момент за плякосване на кораб беше след излизането му от плитчината, а не преди влизането, защото инерцията на движението му би го вкарала в плитчината въпреки всичко. Пиратските кораби обикновено бяха сравнително малки, сравнително бързи и почти винаги предназначени за локални полети — нямаха оборудването за образуване на пространствено-времеви мехур около себе си. Ако влезеха в Потока, всички в кораба биха умрели мигновено. Пирати, решили да нападнат напускащ системата кораб, биха имали твърде малко време да проведат атаката успешно, да осъществят абордаж, да приберат плячката и да се махнат.

— Или са тъпи, или имат план, който не разбираме.

— Можем да им видим сметката, нали?

„Да, сър” разполагаше с всички възможни отбранителни оръжия, както и с малък комплект нападателни. Формално погледнато, не беше законно търговски кораб да носи нападателни оръжия, но майната му на закона, понякога си принудена първо да стреляш, а после да лъжеш по време на разследването на гилдията.

— Разстоянието е твърде голямо, за да сканираме какво имат, но ако сме анализирали правилно характеристиките на двигателя, това е товарен кораб от клас „Уинстън”. Вероятно е адски модифициран, но си остава малък, което ограничава възможностите им за атака. Може би ще се справим. *Ако* тяхното намерение е да ограбят нашия кораб.

— Какви други намерения могат да имат? Да ни поканят на чай ли?

— Не знаем. В момента най-разумно е да наблюдаваме и да дебнем.

— Можеш да стигнеш преди тях до плитчината. Включи двигателите.

Блиника завъртя глава.

— Щом ускорим малко повече, ще се издадем, че се досещаме какво правят. И те ще ускорят кораба, вероятно дори за да ни прехванат по-рано. Ако планът ни е да им се изплъзнем, ще го направим колкото е възможно по-късно, пък и когато са достатъчно близо, за да насочим към тях онези ракети, които не би трябвало да имаме. Но ще подчертая отново — ако опитват типично пиратско нападение.

Кива се усети, че раздразнението ѝ напират.

— Какво нетипично, да им го начукам, може да опитват?

— Не знаем и тъкмо в това е затруднението. Насочват се към нас по неподходящ вектор и не би им стигнало времето да вземат нещо от кораба, дори да не загубят още време в схватка с нас. Отгоре на това би трябвало да знаят, че точно сега не носим нищо, което си струва да откраднат. Пиратите си имат шпиони в станциите, от които получават сведения за корабите и товарите им. Така си набеязват жертвите. Но дори да не са толкова хитри, пак са научили, че този път превозваме само хора от Край, защото ние изобщо не се прикривахме. Нямаме нищо ценно за тях, освен ако не са големи любители на концентрат от хавери.

— Знаят, че нямаме нищо, което биха искали или могат да използват, но напират към нас?

— Да. Това ме безпокои най-много.

— Ясно — каза Кива. — Какъв е вторият проблем?

— Един от пътниците се държи странно — отговори Нубт Пинтън.

— Качихме на кораба само богати задници — напомни тя. — Да се държат странно е част от техния така наречен чар.

Пинтън си позволи усмивчица при тези думи.

— Вие сте по-компетентна от мен по въпроса — подхвърли той. — Този път обаче проблемът не е в чудати постъпки на пътника, а в неговото старателно проучване на кораба.

Той прехвърли видеозапис от своя таблет на този, който тя държеше. Виждаше се мъж, който вървеше по коридори в кораба и се оглеждаше.

— Олеле, този се шматка насам-натам, хайде да го убием — промърмори Кива.

— Не е важно, че обикаля. Важно е *къде* обикаля. Не се размотава наслуки. Отива в сектори, свързани с инженерното обслужване, двигателите и поддържането на жизнената среда.

— Само на такива места ли?

— Не, отива и другаде — призна Пинтън. — Но на посочените от мен се връща. Не навлиза прекалено и никога не се застоява излишно. Само че се връща.

— Ама защо не държиш шибаните пътници под ключ? — сопна се Кива и остави таблета. — Бездруго не искаме тези скапаняци да се шляят из кораба.

— Така го бяхме намислили и всъщност нашите пътници бяха запознати предварително със списък на местата, където им е абсолютно забранено да отиват.

— А този тип нарушава забраната.

— Не, но всеки път малко остава да го направи. Ала той не насочва вниманието си, да речем, пряко към инженерните системи. Броди из места, където е лесно да наруши работата им.

— Пинтън, това ме връща към първия шибан въпрос, който ти зададох.

Шефът на охраната разклати леко таблета си.

— Не ги затворихме в каютите им, защото човек от екипажа разпозна този тип и

искахме да научим какво може да си е наумил.

— И кой от богатите задници е той?

— Лошото е, че според нашия човек не е от богатите задници, а *работи* за богат задник.

— Кой от екипажа твърди това?

— Новият ковчезник, името му е Кристиан Янсен. Доколкото разбрах, вие го познавате.

— И за кого работи според него подозрителният тип?

— За Грени Нахамапитин.

— Доведи Янсен веднага! — заповяда Кива.

— Преди работех за семейството на граф Клермон... — подхвана Янсен.

— Ох, да ти го начукам — не сдържа досадата си Кива. — Лорд Марс, всички в тази стая сме наясно кой си.

— Не знаех — оправда се Марс.

— Сега знаеш, давай по същество.

Той кимна.

— Не съм срещал често лорд Грени, но го виждах понякога на дворцовите приеми на херцога и на други събития и сбирки, където се смята за подобаващо да поканиш благородници. Грени беше от онези, които пътуваха с цяла свита приятели и прислуга. — Марс посочи таблета на Пинтън. — Този беше от служителите. Бивш военен, който станал телохранител на Грени.

— Сигурен ли сте? — попита Блиника.

— Сигурен съм. Врена ми го показва веднъж. Попадали в една част за известно време. Тя каза, че си разбирал от работата като войник, но като човек бил калтак. За малко не му отрязала тестисите, за да ги натика в устата му, защото все опитвал да ѝ се натиска в казармата. И всеки път, когато го виждах, аз си го представях със собствените му тестиси в устата.

— Прелестна картинка — вметна Кива.

— И щом го зърнах в пръстена, където са пътниците, обадих се на охраната — кимна Марс към Пинтън.

— Правилно ли отгатвам, че гадината пътува с фалшиви документи? — попита Кива.

— Да — потвърди Пинтън. — При нас е регистриран като Тису Гоуко. Не забравяйте обаче, че ние му осигурихме тази самоличност и не можем да го обвиняваме за това. Той обаче се представи като лицензиант на Дома Сайкс, когато ни потърси. И твърдеше, че името му е Фрин Климта.

— Има ли истински Фрин Климта?

— Може би. Не проверихме. Не смятахме, че за вас е важно, госпожо, стига парите им да са истински, каквито бяха и неговите.

Кива погледна Марс.

— Какво е истинското име на мръсника?

— Името му е Чет. Фамилията... струва ми се, че е Убдал. Или Утал. Едно от двете.

— Имаш ли представа защо е тук?

— Нямам — призна Марс. — Но щом поначало ви се е представил с фалшиво име, според мен това е достатъчно, за да го подозирате.

— Кога е платил да пътува с нас? — пак се обърна Кива към Пинтън.

— Малко преди да отлетим. Един от последните желаещи. Затова Магнут качи цената за

него с четвърт милион марки.

Кива посочи Марс.

— Значи е дошъл при нас, след като ти беше отвлечен.

— Да.

— Не е ли един от онези, които те отмъкнаха?

— Не. Щях да го запомня твърде добре, разбира се.

— И не знае за кого се представяш в момента.

— Може би не знае. Засега не е реагирал, когато сме се срещали.

— Но би те познал, ако си без маскировката?

— Да.

Тя се пресегна, хвана косата на Марс и дръпна, а той изохка от болка и изненада.

— Престани! Не може да се свали така. Нужно е лепилото да бъде разтворено.

Кива погледна Пинтън.

— Къде е мръсникът сега?

— В пътническия сектор на пръстена. Какво искате да правим?

— Искам да науча какъв е планът му.

— „Да, сър” е в полет — напомни Блиника. — Каквото и да предприемете, аз трябва да го одобря предварително. Не искам този боклук да повреди кораба.

— Всичко ще бъде наред — обеща Кива и изви глава към Марс. — Значи мръсникът е гвардеец.

— Да, бил е в гвардията. Сега е телохранител.

— Как мислиш, можеш ли да се справиш с него?

— Какво?! Не.

— А мръсникът знае ли това?

— Ами да.

— Чудесно.

Почакаха Чет пак да започне разходката си и поставиха двама от охраната в края на коридор, който той бе оглеждал — стояха и се стараеха да изглежда, че просто си приказват. Чет ги видя, реши да провери нещо в таблета си и се върна към началото на коридора, където завари още двама от охраната. Спря и като че обмисляше шансовете си, но тогава Марс влезе в коридора без маскировката си като Кристиан Янсен и тръгна към него.

— Здравсти, Чет...

Не успя да каже друго, защото Чет извади като с магия някакво острие и се втурна към него. След половин секунда Чет се тресеше на пода, повален от три шокови заряда.

— Напишка ли се, а? — попита Кива десет секунди по-късно, когато й казаха, че е безопасно.

Двамата с Пинтън чакаха зад ъгъла и наблюдаваха ставащото на таблет, свързан с камерата на коридора.

— Малко оставаше — призна Марс, вторачен в проснатия Чет, когото охраната вече обездвижваше старателно.

— Няма нищо срамно да пикаеш като проклет противопожарен кран, когато опитен убиец се кани да те заколи.

— Може ли да говорим за друго? — измънка Марс.

— Защо не си вземеш почивка до края на вахтата си, за да се натрепериш на койката? —

предложи Кива. — Аз това щях да направя на твоето място.

Марс махна с ръка към Чет.

— Какво ще правите с него?

— Ще го подтикна към словоохотливост.

— Няма да стане.

— Нищо не знаеш за методите, които предпочитам.

— Обучен е да се инати.

— Обучен е и да убива, но виж го как се оплеска.

— Искам да присъствам на разпита.

— Напротив, не искаш.

— Наистина искам.

— Лорд Марс, ще го кажа с други думи — я се шибай и ми се махни от главата.

— Той едва не ме уби. Според мен имам право да знам причината.

— Може и да я споделя с тебе по-късно. Но в този момент, ако не се разкараш на секундата, аз ще те наръгам. И никой от охраната няма да ме спре с шокосен заряд, гарантирам.

Марк като че искаше да каже още нещо, но поклати глава и се отдалечи.

— Обаянието ви е възхитително — отбеляза Пинтън.

— Я се шибай и ти — сопна се Кива.

Пинтън се усмихна и посочи безпомощния Чет, когото бяха подготвили за пренасяне.

— Прав беше, да знаете. Този тук е обучен да се съпротивява и на агресивни методи на разпит.

— „Агресивни методи” ли?

— В имперските служби наричаме с този евфемизъм изтезанията.

— Ами наричайте си ги изтезания.

— Само изтъквах, че той е обучен да понася всичко, което могат да му направят хората.

— Ще се справим по-добре от хората — зарече се Кива.

— Опомня се — съобщи Пинтън след известно време.

— Включи високоговорителя — поиска Кива и шефът на охраната отвори комуникационен канал.

— Добро ти утро, скапана муцуно — каза тя на Чет.

Чет се оглеждаше.

— Къде съм?

— В служебен въздушен шлюз, носиш скафандър. Е, по-голямата част от скафандър. Може би вече си забелязал, че ти липсва шлемът.

— Забелязах.

— Добре. Чуй сега каква е сделката. Казваш ни всичко, за което те питаме, и не ни пробутваш лайнни хитрости, а аз не те изхвърлям от шлюза без шибан шлем.

Чет изглеждаше вбесен, объркан и уморен.

— Вижте какво, аз дори не знам какво ст...

Кива натисна командата „Аварийно изпразване на шлюза”. Външният люк се отвори мигновено и налягането изстреля Чет в космоса.

— Много скоро — подхвърли Пинтън.

— Казах ти, че няма да се бързам. — Кива натисна командата „Аварийно прибиране”. Макаратата с въжетото, закачено за скафандъра, се завъртя на максимални обороти и придърпа

Чет към шлюза с тройно ускорение. — Както и да е. Колко дълго би могъл да оцелее човек в пълен вакуум?

— Може би минута, ако не е задържал въздух в дробовете си.

— Говореше. Нямаше кога да вдиша — прецени Кива. След по-малко от минута Чет пак беше в шлюза, в който се възстанови нормалното налягане, а въздушната смес беше допълнително обогатена с кислород. Още една минута по-късно Чет беше в съзнание, кашляше и повръщаше. Гледаше нагоре към камерата с кървясали очи. Пинтън пак включи връзката.

— Чуй сега каква е сделката — поде отново Кива. — Казваш ни всичко, за което те питаме, и не ни пробутваш лайняни хитрости, а аз не те изхвърлям от шлюза без шибан шлем. Няма да повтарям повече. Опитай да се бъзикаш с мен и ще умреш. Схвана ли?

Чет изграчи и кимна.

— Можеш ли да говориш?

Той изпъна показалец в ръкавица като знак „Дай ми малко време”.

— А сега? — попита тя след десетина секунди. Погледът на кървясалите очи сякаш казваше: „А бе, ти шибани майтапи ли си правиш с мен?”. Но той кимна.

— Ти си Чет Убдал.

Кимане.

— Качил си се в кораба с фалшива самоличност.

Кимане.

— Работиш за Грени Нахамапитин.

Кимане.

— И той те е изпратил в кораба.

Кимане.

— За да убиеш Марс Клермон.

Чет вдигна ръка и размърда длан: „Нещо такова”.

— Какво означава това?

Чет се напъна да изрече думи, отказа се, преглътна и опита отново.

— Не беше основна задача — успя да изхрипти.

— А каква беше основната задача?

— Да го хвана жив.

— Как щеше да го хванеш жив, бе? Не можеш да излезеш от шибания кораб!

Чет се озърна към люка на въздушния шлюз и пак се вгорачи в камерата, все едно каза: „Стига си ме поднасяла”.

— Добре де, не можеш да излезеш жив, гнусен задник такъв.

— Пирати — изграчи Чет.

— Ама че гадост — каза Кива на Пинтън.

— Пиратите не ни гонят заради товара — заключи Пинтън. — Те трябва да го измъкнат.

— Но ние ще им се изплъзнем — натърти Кива. — Може би...

Чет врътна глава.

— Бомба.

— Бомба ли?! — сачиса се Кива. — Щеше да заложиш шибана бомба в кораба? И как взривяването на шибания кораб ще ти помогне да изпълниш задачата си?

Чет въртеше глава, напругаше се да говори, но думите му дойдоха в повече и той се задави.

— Нека опитам аз — предложи Пинтън и се постара Чет също да го чува. — Нямаше да взривиш кораба, нали? Просто щеше да нарушиш работата на системите, колкото корабът да не влезе в Потока.

Чет кимна и посочи камерата: „Позна”.

— Затова е обикалял в онези коридори — каза Пинтън на Кива. — Търсел е подходящото място да сложи устройството.

— И си е въобразявал, че ние няма да забележим? Блиника би го изритал във вакуума на секундата.

— Първо би трябвало да се занимаваме с експлозията и повредите, после щяха да ни се изтресат пиратите и щяхме да си имаме прекалено много грижи. Подозирам, че е намислил да си тръгне с пиратския кораб и да отведе Клермон.

— А как поначало е вмъкнал бомбата в шибания кораб? Нямаме ли шибани *проверки* при влизането?

— Едва ли е голяма бомба — съобрази Пинтън. — Вероятно е можел да я направи тук. — Той пак се наведе. — Ако преровим личните ти вещи, ще намерим съставките на бомбата, маскирани като тоалетни принадлежности и други дреболии, нали?

Чет кимна.

— Ето го обяснението — изтъкна Пинтън.

— Ама че извратен лайнар — отбеляза Кива. — Ще ми се тутакси да го пратя във вакуума.

— Микрофонът... — напомни Пинтън.

Кива си спомни, че стои до таблета с включената връзка и Чет също е чул тези думи. Погледна разтревоженото му лице на екрана. Изви очи и пак се наведе към таблета.

— Няма да те убия, жалка отрепко. Освен ако престанеш да говориш. Или да грачиш, или каквото можеш в момента. Само продължавай. — Чет кимна и тя каза на Пинтън: — Изключи това нещо за малко.

Пинтън тупна по таблета.

— Какво има?

— Нещо не е наред.

— Нищо не е наред — натърти Пинтън. — Затънали сме до гушата в лайна, госпожо.

— Не, говоря за... — Кива посочи Чет, който чакаше вторачен в камерата. — Искате да прибере Клермон и е готов да повреди нашия кораб, за да го постигне. Грени пък е готов да плаща на шибани *пирати*, за да хване отново Клермон.

— Нали казахте, че лорд Грени го държал като заложник, за да присвои онези имперски пари. Може би се нуждае отчаяно от тях.

— Да, може би, но този вмирисан задник — Кива пак посочи Чет — се опита да го убие, щом разбра, че сме го сгасили и разобличили. Ако не може да го върне на планетата, трябва да го убие. Но тогава вече е шибано безполезен като заложник, нали? Що за тъпотия е това? Защо Грени се престарават толкова? Каква е причината?

— Де да знам — призна Пинтън.

— И аз. Включи връзката. Важен въпрос, Чет. Ако не ти повярвам, белите ти дробове ще излязат през носа. Разбра ли?

Чет кимна.

— Защо твойт шеф толкова се напъва да докопа Марс Клермон?

— Не знам — изграчи Чет.

— Чет, шибаните ти *дробове*...

— Не знам — повтори той толкова напористо, че изхриптя втората дума. — Мислех, че за откуп. Не се връзва.

— Защото ти е заповядал да го убиеш, ако не можеш да му го доведеш жив.

Чет кимна.

— Е, поне шибана *догадка* не може ли да чуя? — настоя Кива. — Ти си пряко подчинен на Грени. Все трябва да си чул нещо. Можеш да *предположиш*.

Чет въртеше глава.

— Не дрънка. Ако не участвам, не чувам нищо.

— Но ти *участваш*.

— Знам *какво*. Не знам *защо*.

Кива пак кимна на Пинтън и той изключи връзката.

— Е?

— Мисля, че казва истината.

— *Знам*, че боклукът казва истината. Искам да чуя какво трябва да правим сега според тебе.

— Ами няма да го изхвърляме във вакуума — посочи той Чет. — Нали беше сговорчив.

— Да, заплахата с вакуум прави хората сговорчиви.

— Значи той вече не е проблем. Но пиратите летят към нас. И ако лорд Грени е бил готов да стигне до такива крайности, за да хване отново Клермон, няма как да не е подготвил нещо и в случай че Чет се провали.

— Тоест казваш, че пиратите или ще се върнат с Клермон в кораба, или ще се погрижат той да е мъртъв.

— Да.

— И ако ние случайно умрем заедно с него, какво да се прави...

— Да.

— Голяма гадост, а, Пинтън? — Кива се озърна към Чет. — Значи ще е най-добре да им дадем каквото искат.

Таблетът на Марс звънна — имаше нареждане да се яви при Нубт Пинтън, началника на охраната. За миг му хрумна да не се подчини, но скоро вървеше през кораба, който опознаваше и понасяше все по-добре. В момента ускоряваха и изкуствената гравитация се дължеше повече на тласкащите полета, а не на въртенето на пръстена. Той обаче забеляза, че полетата го дразнят по-малко, отколкото само преди два дена. Явно тялото свикваше с тях.

Нубт Пинтън го чакаше в ареста на „Да, сър” — малко и унило помещение с още по-малки и по-унили килии около него. В една от тях сега беше Чет Убдал, който отвърна на погледа му с несдържана злоба.

— Доста смачкан ми се вижда — сподели Марс.

— И си е вярно. Лейди Кива го изхвърли от въздушен шлюз — отвърна Пинтън.

— Изхвърлихте го в *космоса*?

— Аха.

— И той не умря?

— Държахме го навън съвсем малко.

Марс пак се взря в Чет, чиито очи червенееха.

— Почти съм готов да го съжаля.

— Не се разчувствайте толкова, лорд Марс. Той ще ви убие тутакси, ако има сгоден случай.

— Искате да говорите с мен, сър — напомни Марс и загърби Чет.

— Да. Трябва да ви огледам добре.

— Добре, но защо?

— Подгониха ни пирати. Вашият несполучил убиец твърди, че са намислили да ви отмъкнат от нашия кораб. Подозираме, че ако не могат да направят това, ще са готови да унищожат „Да, сър”, но да не допуснат да им избягат. Можем да окажем съпротива, но ако целта им е да ни пръснат на парчета, а не да превземат кораба, шансовете ни намаляват.

— Искате да ме натикате в ръцете им, така ли?

— Ако решението ни беше такова, нямаше да говоря с вас. Щях да уредя да ви зашеметят изневиделица и да ви подготвят за предаване на пиратите.

— Радвам се да го чуя.

Пинтън кимна.

— Искаме от вас готовност да ни помогнете, за да спасим и себе си, и вас, а покрай това и да причиним малко страдания на пиратите и на хората зад тях.

— Говорите за Грени Нахамапитин.

— Да, за него.

— Значи съм в играта.

— Но и за вас ще има известни рискове.

— Не ме интересува. Участвам.

— Добре.

— Как ще го направим?

Пинтън посочи Чет.

— Първо ги караме да повярват, че той е успял.

— Да ме убие ли?

— Да заложим бомба, която ще ни попречи да влезем в Потока. Щом направим този номер, сигурно е, че пиратите ще се свържат с нас, за да ни поставят условията си.

— А после?

— Забелязахте ли, че с Чет имате горе-долу еднакво телосложение и цвят на кожата и косата?

— Не съм обърнал внимание.

— Аз пък обърнах.

* Обработка: dave, The Predator *

Фалшивата бомба „избухна“ след половин час и „Да, сър“ излъчи некриптирано тревожно съобщение към имперската станция, за да я уведоми за аварията. То бе предназначено да информира станцията за инцидента, за да има готовност за спасителна операция, когато и ако „Да, сър“ изпрати второ съобщение за влошаване на положението. Но и най-бързите имперски катери можеха да пристигнат след повече от денонощие. „Да, сър“ трябваше да се справя както може, само един малък кораб беше наблизо и можеше да го прехване за броени часове.

И както се очакваше, този кораб направи опит за връзка скоро след изпращането на съобщението.

— Свободен товарен кораб „Червена роза“ до „Да, сър, тя е моята мацка“ — гласеше съобщението.

Марс го чу на мостика, където той и Кива стояха в един ъгъл, за да не се пречат, но да знаят какво се случва.

— Петица на Дома Лагос „Да, сър, тя е моята мацка“, слушахме ви — отговори Дрийн Музан, офицерът по комуникациите.

— Научихме, че имате аварийна ситуация на борда. Моля за разрешение да ви доближим за оказване на помощ.

— Капитанът ви благодари за желанието да ни съдействате, но заявява, че в момента това не е необходимо. Моля, останете на сегашното разстояние.

— Безпокоим се, че ако ситуацията се влоши, не бихме могли да ви окажем необходимото съдействие. Ще осъществим маневри по сближаване.

— „Червена роза“, капитанът ви благодари отново, но желае да ви уведоми, че поради нашата загриженост за безопасността на вашия кораб в случай на нов инцидент настояваме да останете на сегашното разстояние.

— Ние благодарим на вашия капитан за загрижеността, но преценяваме, че можем да поемем този риск. Ще се сближим с вашия кораб за оказване на съдействие.

— Стига сме се опипвали — каза Блиника на Музан.

— Да, сър — кимна тя и се обърна към конзолата си.

— „Червена роза“, капитанът настоява официално да приключваме с тъпотии и да говорим по същество.

Кратко мълчание.

— Разбрано — прозвуча отговорът. — Изчакайте, моля.

Блиника се обърна към Кива Лагос.

— Докъде сме с подготовката?

— Трудим се като шибани пчелички.

Блиника кимна, стрелна с поглед Марс и пак съсредоточи вниманието си в екрана на капитанския си пулт.

Въпреки всичко Марс се поддаваше на тръпката от преживяването. За пръв път попадеше в какъвто и да е команден център, а невъзмутимият професионализъм на екипажа на мостика на „Да, сър“ въпреки твърде голямата вероятност за сблъсък с враг си беше направо вдъхновяващ. Тези са свестни хора, каза си Марс. Е, може би с изключение на Кива Лагос. Още не знаеше как да се отнася към нея.

Озърна се към лейди Кива, чието изражение можеше да бъде наречено и напрегнато, и преливащо от снизходително самодоволство. Всичко, което Марс научи за нея досега, подсказваше колко неблагоприятно е човек да ѝ се изпречи на пътя. По това му напомняше за Врена, макар че едва ли беше обременена със същата чувствителна съвест.

— На какво се подхилваш? — попита Кива, която долови погледа му.

— Тъкмо си мислех как изхвърли Чет във вакуума — излъга той.

— Е, и?

— Чудех се дали щеше да го оставиш навън, ако не бе проговорил.

— Да, по дяволите. Гнусникът беше намислил да взриви бомба в моя кораб. Никой не може да се бъзика с моя кораб. Никой не може да се бъзика с моите хора.

— Сега и аз съм член на екипажа — изтъкна Марс. — Значи и аз съм от твоите хора.

— И ние няма да те предадем, нали?

— Да се надяваме.

— Ето, видя ли? — кимна Кива. — Не се бъзикай с мен на тази тема, Клермон.

Марк пак се ухили.

По комуникационния канал между корабите се чу шум.

— Тук е капитан Уимзън от „Червена роза“, желая да говоря лично с капитан Блиника от „Да, сър“.

Блиника докосна своя екран.

— Блиника слуша.

— Капитане, както чух, искате да си спестим тъпотииите.

— Ако нямате нищо против, капитане.

— Нямам, то се знае. Но защо да не се държим като цивилизовани хора. Вие вече сте се досетили какви сме.

— Пирати сте. Преследвате ни от почти цяло денонощие.

— Вярно. И трябва вече да сте наясно, че наш сътрудник ви е лишил от възможността да влезете в Потока.

— Така е.

— Но днес късметът е на ваша страна, капитане. Охотно ще ви оставим товара и няма да ви досаждаме повече, докато ремонтирате кораба си или се връщате към имперската станция. Искаме от вас само да прехвърлите двама души при нас.

— Кои са двамата?

— Първият е нашият сътрудник, който е заложил бомбата и предполагам, че сега е в ареста. Вторият е ваш пътник. Лорд Марс Клермон.

— Капитане, не можем да ви предадем вашия сътрудник.

— „Не можем“ са прекалено силни думи, капитане.

— Нека уточня. Можем да ви го предадем, но на съвсем малки парчета. Изглежда,

задействал е бомбата преждевременно. Взриви се заедно с нея.

— Колко жалко.

— Ако желаете, ще остържем стените и ще ви предадем в торбичка каквото остана от него.

— Благодаря, но не е необходимо. Неговото отвеждане беше само желателно. Случаят с лорд Марс обаче не е такъв.

— В списъка на нашите пътници няма Марс Клермон, независимо дали е лорд или не.

— Нали уж се разбрахме да си спестим тъпотииите, капитане. Марс Клермон се намира на вашия кораб под името Кристиан Янсен. Домът Лагос използва тази самоличност, когато иска да измъкне нелегално някого от някоя система. Може би си струва да обясните на своите работодатели, че е добре да сменят по-често тези самоличности. Имате Кристиан Янсен на кораба, нали?

— Да, имаме.

— Добре.

— Но има и проблем.

— Капитан Блиника, за съжаление се налага да ви уведомя, че ако „проблемът” с Клермон също е пръскането му на малки парчета, ще бъда принуден да направя същото с вашия кораб.

— Какво означава това?

— Означава, че или ще получа Клермон жив, или всички в „Да, сър” ще умрете. Това е изборът, който ви предлагам.

— Ще умрете заедно с нас — зарече се Блиника.

— Няма. Е, какъв е проблемът с Клермон?

— Не е мъртъв. Но в момента се намира в изкуствено предизвикана кома.

— Защо?

— Защото беше в коридора с вашия „сътрудник”, когато бомбата избухна. Той и още неколцина членове на екипажа се опитаха да попречат на вашия приятел. Клермон оцеля. Други двама — не.

— Моите съболезнования, капитане.

— Капитане, след заплахата да унищожите моя кораб и да убиете всички хора в него, съболезнованията ви звучат кухо.

— Разбирам ви. Състоянието на Клермон позволява ли да бъде пренесен?

— Можем да ви го предадем жив и в стабилно състояние. Останалото си е ваш проблем.

— Съгласен съм. Ще ви доближим след три часа и половина. Наша совалка ще бъде подготвена да го прехвърли.

— Не. Ние ще изпратим совалка при вас.

— Капитане...

— Никой от вас няма да стъпи в моя кораб. Щом го искате — ваша си работа. Ще ви го предам. Но ние ще го прехвърлим.

— В такъв случай искам и вие да присъствате при предаването. Като гаранция, че не ни прашате бомба колкото цяла совалка.

— Няма да присъствам аз — отказа Блиника. — Ще изпратя представителката на собственика. Това отговаря на поставеното от вас условие. С нея ще бъде и медик. Дватамата остават в совалката, вие изпращате свои хора да изнесат Клермон от нея. Всичко трябва да бъде направено най-много за десет минути. Ако се забавите, ще умрем заедно, независимо

дали вярвате, че можем да го направим.

— Уговорихме се. Ще ви уведомим, когато сме готови да приемем совалката. Край от „Червена роза”.

Връзката прекъсна.

— Благодаря, че предложи услугите ми вместо мен, мръсничко! — избълва Кива в следващата секунда.

— Корабът е в полет — напомни Блиника. — Сега аз командвам, лейди Кива. И искам от вас да направите това. Затова си затваряйте устата и изпълнявайте, госпожо.

— Щом казваш... — Тя посочи Марс. — Ти идваш с мен. Честито, току-що беше повишен в медик. — Озърна се към Блиника. — Така бива ли?

Капитанът кимна.

— Не мисля, че това е добра идея — запъна се Марс.

— Никой не те пита. Сам си казал на Пинтън, че искаш да помогнеш. Стига си мрънкал като шибано детенце.

— Можеше просто да кажеш: „Нуждая се от помощта ти”.

— Добре де. Нуждая се от помощта ти. И стига си мрънкал като шибано детенце.

— Така не ми харесва повече.

— Къде ти е маскировката като Кристиан?

— Изхвърлих я.

— Ами иди да я изровиш. После ела в лазарета. Имаме работа.

— Подай палец — нареди медицинският техник от „Червена роза”.

— Я си го начукай — сопна се Кива.

Жената въздъхна, погледна назад и подвижна. Друг от екипажа на „Червена роза” с лъчмет в ръцете стъпи на товарната рампа на совалката.

— Подай палец или Сакс ще ти пръсне главата — каза медицинският техник.

Кива изпъна единия си палец и другата жена притисна сензор към него, после сканира ретината на очите ѝ.

— Ти си лейди Кива Лагос — установи тя.

— Как бе, да ви шибам, се сдобихте с базата данни на екипажа ни? — попита Кива.

Жената не ѝ обърна повече внимание и отиде при Марс.

— Палец.

Той се подчини.

— Густийн Обрехт — каза жената.

Премести се при тялото на носилката. Не само провери палеца и ретината, а взе кръв от вена на дясната ръка. Марс не изпускаше от поглед последната проверка и чакаше резултата.

— Марс Клермон — потвърди жената, Сакс повика още някого, мъжът се качи в совалката и откара чевръсто носилката.

Медицинският техник кимна на Марс и Кива и им обърна гръб.

— Ей — спря я Кива.

Жената пак я погледна, Кива се пресегна, взе малка раница — същата, с която Марс се качи в „Да, сър” — и я подаде.

— Това какво е? — попита медицинският техник.

— Багажът му. Тоалетни принадлежности и лични вещи.

— Може би ще поиска да се обръсне, когато се събуди — добави Марс услужливо.

Жената взе раницата, кимна им повторно и излезе от совалката.

— Хайде да затворим и да се разкарваме — каза Кива.

— Съгласен съм — отвърна Марс.

Кива заблъска с юмрук по люка, за да даде знак на пилота, че са завършили прехвърлянето.

— Изнерви ли се? — попита я Марс, когато совалката отлетя обратно към „Да, сър”.

— От какво?

— Когато проверявах тялото на Чет за моите генетични данни.

— Не. Калъфът за палец и контактните лещи от твоите проби са със същото качество, което използваме за другите фалшиви самоличности. Медицинската ни апаратура е много усъвършенствана.

Марк се смръщи леко, когато си спомни за вземането на проби от роговицата на очите му, за да отгледат контактни лещи за Чет. При ускореното развитие, на което подлагаха тези тъкани, имаше риск от генетични аномалии, а това би ги издало. Провървя им.

— Говоря за вземането на кръвната проба.

— Кръвта беше от тебе. Изолирахме основните вени в ръцете му, изсмукахме неговата кръв и ги напълнихме с твоята. Нямахме нищо сложно.

— Не знаех дали преградите във вените му ще издържат.

— Ще се разтворят скоро и нормалното кръвообращение ще се възстанови. Ако е късметлия, ще се отърве без некроза на мускулите и ще си запази ръцете.

— А ако не е?

— Ако не е — майната му, той се опита да взриви бомба в моя кораб.

— И да ме убие — напомни Марс.

— Това също.

— Ами ако се бяхме издънили?

— Питаш какво щеше да стане, ако бяха разбрали, че на носилката е Чет, още преди ние да сме се махнали?

— Да.

— Имах и резервен план.

— Какъв? Да избягаме ли?

— Не. Щях да им дам тебе.

— Какво?! — стресна се Марс.

Кива не се извърна.

— Я не ме зяпай така. Според теб защо те взех? Защото много си падам по твоята компания ли?

— Мислех, че вече съм от твоите хора.

— Е, да, ама си *нов* — натърти Кива. — А трябваше да мисля за още мнозина.

Марс не й каза нито дума повече до края на полета.

Когато излязоха от совалката в „Да, сър”, който се отдалечаваше ускорено от Червена роза”, таблетът звънна за съобщение от Врена.

Проучих каквото искаше. Със Тинуин е чул слуха от свой приятел, който работи за Дома Нахамапитин. Човекът казва, че Нахамапитин са плащали за навигационните данни от кораби през последните две години.

Изглежда, че са видели някои от нещата, които и ние виждаме. Не знам какво

означава това за нас, но не вярвам да е нещо добро.

Внимавай. Вече ми липсваш.

В.

Кива го потупа по рамото и той вдигна глава.

— Ела с мен — подкани тя.

— Уморен съм — отвърна Марс и прибра таблета.

— Ти сериозно ли очакваш да спиш, докато не сме влезли в Потока, а шибаните пирати са зад нас? Хайде.

Тя тръгна към изхода от дока за совалките. Марс я изгледа и закрачи след нея.

Стигнаха до каютата на Кива и Марс веднага ѝ завидя.

— Имаш каюта колкото стая — подхвърли, когато тя влезе след него.

Той се зазяпа в огромната стена пред себе си, цялата изпъстрена с графици, бележки и снимки за спомен.

— Разбира се, че имам — каза Кива. — Моето семейство притежава кораба. Да не си мислиш, че ще се свирам на скапана койка?

— Не... всъщност не. Просто е смешно.

— Не чак толкова.

— Казва жената, която не е принудена да спи на койка колкото ковчег.

— Ами и ти няма да спиш на койка тази вечер.

— А?

Докато Марс се обърне, Кива вече беше свалила всички дрехи от себе си.

— Хайде да си лягаме — предложи тя.

— Ъъ... добре — смънка Марс и се сепна. — Почакай малко. Объркан съм.

— Няма да ти е първият секс, нали? — Марс кимна. — Правил си го с жени, нали? — Той кимна още веднъж. — И ти е *харесало*.

— Да...

— Тогава защо се объркваш? — попита тя и пристъпи към него.

— Не ми се вярва, че много си падаш по мен.

— Падам си колкото трябва.

Тя хвана колана му и натисна униформената тока.

— Беше готова да ме предадеш на пиратите, ако се наложи. Преди десетина минути.

— Да, и какво?

— И ми казваш да си трая при почти всеки разговор.

— Казвам го на всеки.

— Но...

— Виж какво, денят беше тежък и за двама ни — прекъсна го Кива и смънка униформения му панталон. — Можеш да стърчиш тук и да ми говориш за всичко, което *не се случи*, и в такъв случай ще те изритам оттук, за да отидеш на тясната си койка и да си надушваш пръдните, докато спиш, а можеш и да млъкнеш, да легнеш гол с мен и да се изчукаме, докато заспим от изтощение. Ти избираш, но аз знам какво бих направила на твое място. Ще се чукаме ли, или ще дрънкаме?

— Това е представата ти за романтичното, а? — попита Марс.

— Общо взето — отговори Кива и го замъкна на леглото.

След няколко часа Марс дремеше до сгушената в него Кива. Из кораба отекна

продължителен мелодичен звук.

— Хъм...

Кива отвори очи.

— Какво беше това? — попита Марс.

— Сигналът, че сме влезли в Потока.

— Значи сме в безопасност.

— Няма нищо безопасно в Потока. Ако мехурът изчезне, с него ще изчезнем и ние.

— Поне няма да се тревожим за пирати или за Грени Нахамапитин.

От усещането за долепеното до него тяло на Кива ерекцията му се върна почти мигновено. Кива веднага го яхна, нагласи го в себе си и се намести отгоре му.

— Вярно, няма да се тревожиш за пирати или за шибаняците Нахамапитин — съгласи се тя, докато се движеше енергично. — Но може би трябва да се тревожиш за мен.

Марс се усмихна.

— Ако поводът за безпокойство е това, което правим в момента, май ще мога някак да го понеса.

— Друго е.

— За какво говорим всъщност?

— Марс, говоря за онова, което толкова настърви Грени Нахамапитин, че беше готов да те убие.

— Я почакай... Това е сериозен разговор, нали? В момента?

Той опита да се подпре на лакти. Кива го натисна с длан да легне.

— Да, говорим сериозно в момента. — Движенията й се забързаха. — Мога да правя и двете неща едновременно. Сега ме чуй. Ще ми кажеш всичко, което премълчаваше. Ще ми кажеш защо пътуваш в този кораб. Ще ми кажеш защо отиваш в Средоточие. Ще ми кажеш защо Грени Нахамапитин иска да умреш. Или ще ми кажеш, или ще ти изтръгна шибаното сърце.

— Кога да започна?

— Дай ми още само минутка...

Интерлюдия

Денят на Грени Нахамапитин не беше много добър.

Първо. „Да, сър, тя е моята мацка” успя да влезе в Потока, въпреки че съобщи за повреда в инженерните си системи от бомбата, която според цялата налична информация Чет Убдал заложил успешно и уж се затрил при взрива. Грени леко изтръпна от новината за смъртта на Чет, който беше сред по-полезните му подчинени и затова възложи на него тази особено деликатна задача. От друга страна, вече не се налагаше да му плати обещаната премия, която си беше внушителна. Поне някаква дребна утеха в тази доста оплескана история.

Второ. Впрочем бездруго не би изплатил премията на Чет, защото не направи каквото се очакваше от него — да доведе или да убие Марс Клермон. Грени се заблуди, че е успял поне с втория вариант въпреки злополучния си край, когато от „Червена роза” докладваха, че са получили Клермон, макар и в твърде очукано състояние, и са потвърдили самоличността му с различни проверки.

Но след малко повече от час имаше още едно съобщение от „Червена роза“:

Клермон излезе от комата и крещи, че не е Клермон, а твоят помощник Чет Убдал. Има силни болки, особено в крайниците.

Малко по-късно:

Потвърдено — Клермон наистина е Убдал. Надхитрили са нашите скенери с контактни лещи, калъф за палец и замяна на кръвта в ръцете. Последното е със сериозни последствия, уврежданията може да са необратими.

И още:

Убдал бълнува повечето време, но казва, че не е заложил бомба, а „Да, сър“ е в пълна изправност. Насочваме се за прехващане и унищожение съгласно уговорката.

И още:

шибан ад тези гадове са взели шибаната ти бомба и са я вкарали в шибания ни кораб що за шибаниящина

Последвано значително по-късно от:

Бомбата, която Убдал трябваше да заложил в „Да, сър“, избухна в нашия кораб и повреди някои системи. Не можахме да осъществим прехващането и ликвидацията. Капитан Уимзън е бесен, че бомбата на Убдал попадна в нашия кораб. Изхвърли Убдал през въздушен шлюз заедно с носилката. Съобщение лично за тебе от капитана: „Дължиш ни двойно обезщетение за повредите, цената на оръжията се утроява. И първо ни плащаш за повредите“. И още казва: „Да ви го начукам и на тебе, и на некадърната ти прислуга“.

Трето. Сега Грени не разполагаше с оръжията, които искаше, и това го дразнеше.

Те бяха част от партия, чието изпращане бе одобрено и от парламента, и от емпери, за да подпомогнат херцога в борбата срещу това дребно въстание. Домът Нахамаритин имаше решаващ принос за прокарването на резолюцията в парламента, Грени пък имаше решаващ принос за отмятането на оръжията от пирати. Поне този план бе осъществен както трябва.

После обаче капитан Уимзън реши да задържи оръжията и поиска от Грени повече пари за доставката им. Това го наскърбяваше не само заради *непочтеността* на капитана, но и защото вече бе финансирал операцията от сметки на Дома Нахамаритин и стигна до злополучен недостиг на пари в момента. Замисълът му да плати за повторното получаване на оръжията с имперски пари се натъкна на пречка, когато граф Клермон реши да се прави на много морален, и се блъсна в ново препятствие, когато не постигна нищо с отвличането на Марс Клермон.

Новият му план беше да си върне Марс Клермон или да унищожи „Да, сър“. С първия вариант се надяваше да си осигури сговорчивостта на граф Клермон. Вторият беше твърде нежелателен, защото щеше да влоши и без това обтегнатите отношения между Домовете

Нахамапитин и Лагос, ако се разчуеше за неговата роля. Но Грени поне би могъл да убеди херцога да присвои внушителните суми, които местният клон на Дома Лагос би получил от местния клон на Дома Айело, владеещ монопола върху застраховането. Те биха стигнали за разходите по придобиването на оръжията.

Но сега и „Да, сър” му се изплъзна заедно с Марс Клермон, а покрай новата по-висока цена на оръжията му се стовари друг дълг, за който първо трябваше да направи нещо.

Четвърто. И докато можеше да остави „Червена роза” без парите за оръжията, ако опреше до това — в края на краищата те се отметнаха от първата сделка, да се оправят както знаят, — нямаше как да избегне обезщетението за повредите на пиратския кораб. Гадините просто биха го убили, и то бавно. Нито благородническата титла, нито покровителството на херцога, нито собствената му охрана биха ги възпрели да му се нахвърлят. Значи поне за това се налагаше да намери пари, и то скоро.

Хрумна му да издири Врена Клермон, за да използва нея като заложенница, но се отказа тутакси, защото...

Пето. Оказа се абсолютно невъзможно Врена Клермон да бъде намерена. Тя се укриваше, но преди това му изпрати съобщение от личния си виртуален адрес, което гласеше:

Не спи в едно и също легло два пъти.

Грени бе чел служебното й досие. И разбираше, че заплахата никак не е за пренебрегване. А имаше и друго...

Шесто. Потърси го и сър Онтейн Маунт, командващият имперската станция на Край, който започна без увъртания:

— Що за дивотии чувам, че сте отвлекли Марс Клермон?

— Сър, не разбирам за какво говорите.

— Нима?

— Точно така е. Обвинението е много тежко и бих искал да знам кой разпространява тези клевети за мен.

— Източници, които заслужават доверие, лорд Грени.

— Що за нелепост. Доколкото знам, Марс Клермон замина от Край. С кораба „Да, сър, тя е моята мацка”.

— А този кораб според моите гвардейци е бил преследван от бандити, които за малко не са го нападнали само преди няколко часа — каза Маунт.

— Няма как да знам — отвърна Грени. — Не съм получавал никакви сведения за такива събития. Тук си имаме предостатъчно неприятности, сър.

— На вашия херцог не му върви много в момента, нали?

— Имахме затруднения, но ще се справим с положението.

— Лорд Грени, не се справяте много убедително засега.

— Бихме приели с благодарност помощта на имперската гвардия — подхвърли Грени.

— Ще повторя същото, което ви казвам при всеки подобен намек — Взаимозависимостта смята това за изцяло вътрешен проблем.

— Ако пренебрегнем одобрението на парламента за изпращането на оръжия.

— Те са предназначени за войските на херцога, не за моите.

— Може би разликата не е толкова съществена.

— Според мен е съществена, а моето мнение е решаващо в случая. Или вашият херцог ще си реши проблемите, или скоро един или друг бунтовник ще отправи към мен искане да го призна за новия херцог, щом приключите с глупостите си там долу.

— И какво бихте направили?

— Зависи от това дали главата на сегашния херцог още ще стои на раменете му. А дотогава, лорд Грени, имам за вас доброжелателен съвет. Граф Клермон, неговото семейство и земите му са под закрилата на емперио. Тоест под *моя* закрила. Ако чуя още слухове за посегателства срещу тях, независимо дали го правите по заповед на херцога, или по собствена инициатива, обещавам ви да научите какво означава империята да се намеси. Няма да ви хареса. Изяснихме ли този въпрос?

Изясниха го.

Седмо. Получи и шифровано съобщение от генерал Ливи Онстен, предводителката на въстаниците:

Къде са онези оръжия? Според обещанията ти трябваше вече да си ги доставил. Започнахме последното настъпление, защото разчитахме да ги получим. Сега висим на косъм. Ако не ги получим скоро или ако войските на херцога ги получат, а не ние, ще загазим много зле.

Спомни си какво ти казах, когато започнахме всичко това заради тебе. И ти си вътре. Ако сме на върха — ти също си на върха. Ако пропаднем — ти също пропадаш.

А ако пропаднем заради тебе, ти ще се стовариш още по-тежко от нас.

Л.О.

„Защо всички ме заплашват днес?“ — питаше се Грени.

Е, знаеше отговора. Защото обвърза докрай и себе си, и Дома, и цялата им собственост на Край, за да свали от власт сегашния херцог и да заеме неговото място. Заложил всичко и сега неговите старателно обмислени и подредени във времето планове се клатушкаха на ръба и можеха да се сгромолясат.

„Какво друго да очакваш при крайни рискове — каза си Грени. — Нищо не протича гладко.“

Вярно си беше. Но защо трябваше да става *толкова* напечено? Защо тъкмо сега? Защо изведнъж?

Поне херцогът на Край още не му се беше разкрецял.

Таблетът звънна. Обаждане от херцога.

— Ти вече и благородници ли отвличаш? — разкреця се херцогът.

Грени неволно се озъби в мрачна усмивка.

— Случаят не е точно такъв, Ваша светлост.

— Грени, не ми се умилкавай. Сър Онтейн току-що ми проглуши ушите с тази история. Каза, че си отмъкнал младия лорд Марс Клермон направо от улицата пред апартамента му.

— Това е малко пресилено тълкуване на събитията. Помолих лорд Марс за среща, за да се опитам да го убедя, че трябва да склони баща си към по-дейно участие в защитата на Край от въстаниците.

— А той какво ти каза?

— Каза, че напуска планетата след няколко часа и не може да предаде нашите доводи на

баща си.

— И как сър Онтейн се е заблудил, че това е отвличане?

— Може и да съм се престарал, докато убеждавах лорд Марс да ни съдейства. Спорът доста се разгорещи. Всичко друго е инсинуация на нашите врагове, внушена на граф Клермон, а той вероятно се е оплакал на сър Онтейн, който се е свързал с вас по този повод. Преди малко той разговаря и с мен, сър.

— Ти какво му каза?

— Същото като на вас, без някои подробности и с не толкова категорични твърдения.

— Грени, не можем да си позволим да настроим благородниците срещу себе си. Не и в този момент. И в никакъв случай *Клермон*. Онтейн и неговите гвардейци на практика са телохранители на графа. И ако се разчуе сред останалите благородници, че се опитваме да притискаме графа или заплашваме децата му... Само напомням, че сега се нуждаем от тяхната подкрепа.

— Съзнавам това, сър. Но вече подчертах, че всичко се дължи на недоразумение и слухове.

— Значи не би имал нищо против да се извиниш лично на граф Клермон.

— Не ви разбирам, сър.

— Тази сутрин поканих графа на неофициална среща. По-скоро да пийнем и да си побъбрим в Уедърфеър. — Там се намираше неговият дворец за „отдых“, не беше далеч от града. — Ти, аз и той. Там ще му обясниш всичко и ще се извиниш.

— За какво, сър? Както вече казах, това не е нищо повече от недоразумение.

— Значи ще му се извиниш за недоразумението. Грени, все едно е дали наистина има за какво да се извиняваш. Важно е самото извинение. Трябваше вече да си го проумял. Основно правило на дипломатията.

— Само тримата ли ще бъдем на тази среща?

— Да. Според мен така е най-добре. Няма смисъл да го превръщаме в зрелище. И без това мълвата ще плъзне.

— Лейди Врена няма ли да присъства?

— Дъщерята на графа ли? Не. Защо питаш?

— Само исках да знам.

— Ако желаеш, можем да я поканим.

— Бих предпочел да не е там.

— В такъв случай ще се видим след няколко часа. Облечи се неофициално. И се упражнявай в подмазване.

Това беше **осмото**.

Обобщение: разни хора искаха Грени да е мъртъв или поне да пострада зле, плановите му да докопа херцогство чрез подстрекателство към въстание се проваляха все по-бързо, а след няколко часа щеше по неволя да се преструва, че съжалява за произшествие, което уж никога не се е случвало, макар да не беше вярно и Грени не изпитваше никакво съжаление освен за несполуката. Ако не дочакаше някакво чудо съвсем скоро, щеше да умре или да се озове в затвора, а Домът Нахамаритин — да понесе отговорността за стореното от него.

А най-лошото беше, че не той измисли всичко това.

Когато навлязоха в юношеските си години, за по-проницателен човек беше ясно, че

всеки от потомците на семейство Нахамапитин си има отличителна черта. Амит беше обикновеният — нито оригинален, нито заплашителен, но винаги готов да представя семейството и Дома, послушен фигурант, който поне за пред хората щеше да поеме някой ден властта в Дома Нахамапитин. Грени беше полезният, майсторът в общуването, търговецът или мошеникът според гледната точка, който ви увлича с поредната си идея и вие вече подписвате, независимо дали сте проумели какво купувате всъщност.

Но сестрата Надаш беше мозъкът. Тя казваше на представителя какво да говори и посочваше на търговеца поредния будала, подхващаше планове, за чието осъществяване бяха необходими години или дори десетилетия.

Както направи и през онази първа вечер, когато тримата се събраха в Си'ан за рождения ден на кронпринца Ренеред Ву, с когото Надаш бе подхванала наскоро пазарлъците, предшестващи брак.

— Той е скапаняк — каза Грени на сестра си, когато си тръгнаха от празненството и се прибраха в покоите на Дома Нахамапитин, разположени близо до имперския дворец.

— На мен ми е някак симпатичен — обади се Амит.

Той седеше полуизлегнат на кресло с чаша шира, произведена от Дома. Виното беше контрабандно, или поне щеше да бъде, ако го пиеше друг освен тях. Домът Патрик притежаваше монопола върху гроздето и всички продукти от него. При основаването на Взаимозависимостта и разпределянето на монополите за този принадлежащ на Нахамапитин сорт бе направено изключение, но само за семейни нужди. Прочутата шира, призната за едно от най-изисканите вина след загубата на Земята, вече беше достъпна единствено на принадлежащите към Дома. Или за техни гости на малки сбирки или още по-интимни срещи. Случваше се особено страстни ценители на виното да се предлагат на някого от семейството единствено заради надеждата, че покрай връзката ще опитат шира от по-стара реколта.

— От тебе може да се очаква — отбеляза Грени.

В неговите очи Ренеред Ву и брат му не се различаваха особено в склонността си към скучни развлечения. Грени не беше настроен зле към Амит, нито Амит — към него, но щом пораснаха, не отделяха прекалено много време един за друг. И двамата имаха приятели, които бяха по-подходящи и интересни за тях.

Грени не прекарваше много време и със сестра си, но не защото му беше безразлична. Просто Надаш винаги имаше *планове*. Когато засягаха Грени, срещаха се. Ако не — не се виждаха. Щом ги бе довела в своите покои и бе отпратила свитата до края на вечерта, значи пак бе включила и двамата в някакъв план.

Но още не споделяше нищо и Грени реши да я подразни ей така, за забавление.

— Нада, а какво е твоето оправдание да се забъркваш с онзи досадник Ренеред?

Застанала зад креслото на Амит, Надаш протегна ръка, взе чашата му и отпи. Амит възрази лениво, но млъкна, когато чашата му беше върната.

— Питаш за друга причина освен факта, че някой ден ще бъде емперо и съюзът с имперския род би дал на нашето семейство непоклатима позиция в гилдиите, а някое от моите деца ще бъде следващият емперо и завинаги ще заложи защитата на нашите интереси в самата основа на империята?

— Да — потвърди Грени. — Питам за друга причина.

— Той е поносим танцър.

— Е — прихна Грени и се озърна към брат си, който изви очи към тавана, — това вече е

сериозно.

— Има и още една причина, заради която двамата сте тук в момента.

Надаш пак взе чашата на Амит.

— Стига де — оплака се той.

— Напротив — отвърна Надаш и остави чашата на бара. — Искам те трезвен за този разговор. Ще си получиш чашата, когато приключим.

— Вече имам лоши предчувствия — промърмори Амит.

— За какво говориш, Нада? — попита Грени.

— Ами за бъдещето — заяви Надаш и нареди на домашния компютър да намали осветлението и да покаже презентация на монитора.

В появилата се карта на Взаимозависимостта основните струи на Потока бяха открити и се събираха при Средоточие.

— Това ли е бъдещето? — попита Амит.

— Това е настоящето.

Надаш шракна с пръсти и картата се промени — не звездните системи на Взаимозависимостта, а струите на Потока, които бяха неузнаваеми на много места. Набиваше се на очи пустотата около Средоточие — вече имаше само три струи, две навътре и една навън. Повечето струи се съсредоточаваха нагъсто в друга система.

Системата на Край.

— Ето го *бъдещето* — натърти Надаш.

Грени стана и доближи монитора, за да огледа добре новата карта.

— Откъде взе това?

— Имам приятелка от университета, която задълба във физиката на Потока. Търсела тема за докторската си дисертация и попаднала на монография за потенциалните дългосрочни изменения в Потока. Авторът на монографията изобщо не продължил изследванията си. Потърсила сведения за него — станал данъчен инспектор на Взаимозависимостта. Затова тя се захванала с темата, обработила данните и стигнала до извода, че след повече от хилядолетие относителна стабилност струите на Потока ще се разместят, и то най-вероятно както е показано на тази карта.

— Кога? — попита Амит.

— Тя казва, че според наличните данни процесът вече започва. Отначало бавно, но ще се ускорява все повече. Вероятно през следващите десет години. — Надаш посочи монитора. — Тя казва, че на картата е представено вероятното състояние на Взаимозависимостта след трийсет години.

Грени се мръщеше.

— „Вероятното“? Какво означава това?

— Тя моделира най-вероятната според нея структура на изчезващи и пренасочващи се струи въз основа на събраните досега данни. Твърди, че вероятността за такава структура е осемдесет и пет процента, след като се стигне до ново устойчиво състояние. А щом се стабилизира, вероятно ще остане такава още хиляда години.

Грени също насочи пръст към екрана.

— И е сигурна, че Край ще бъде новият център, където ще се събират всички тези струи.

Надаш кимна.

— Според нея това дори е най-лесната за прогнозиране част от промяната. Изглежда, се е случвало и преди. Говори за разместванията в Потока. Според нейните данни центърът на

локалната активност в Потока се мести между Средоточие и Край на всеки една-две хиляди години. Шансът друга система да стане център на струите е по-малък от едно към сто хиляди.

— Добре де, и какво от това? — обади се Амит.

— Който владее системата, където се събират струите на Потока, владее и Взаимозависимостта — обясни му Грени.

— Поне един от братята ми е внимавал — засмя се Надаш.

— Но ние не владеем тази система — махна с ръка Амит. — Ние сме в системата Терхатум.

— Това е в настоящето — каза Надаш и пак изпъна ръка към монитора. — А това е бъдещето.

— Край вече си има херцог — изтъкна Грени.

— Да, има — съгласи се Надаш. — Но историята показва, че тези владетели не се задържат дълго. Свалят ги от власт толкова често, че при поредното въстание Взаимозависимостта ги оставя да се бият и дава титлата на последния оцелял.

— Искаш да свалиш от власт сегашния херцог?

— Не, Грени, искам *ти* да го свалиш от власт.

— Какво? Защо пък аз?

— Защото Амит се подготвя да оглави семейния бизнес, а аз съм заета с усилията да слея нашето родословие с имперския род. Само ти не правиш нищо в момента.

— Напротив.

Грени каза истината. Той беше вицепрезидент по маркетинг в Дома и работата подходеше за възрастта и опита му. По някое време щеше да влезе в съвета на директорите и да получи възможност за избор и смяна на длъжностите, както се случваше с всички трети деца в големите Домове.

— Не си чак *толкова* ангажиран. Пък и ако те назначим за наш представител на Край, това ще бъде повишение. Ще бъде добре за тебе и като престиж, и като естествено продължение на твоята кариера.

— Но това е Край.

— И?

— Там няма нищо. Затова са я *нарекли* Край.

— Грени, Край е бъдещето. Нужен си ни там, за да сме подготвени, когато то настъпи.

— Нада, ти вече си намислила да се омъжиш за престолонаследника — намеси се Амит. — Ако успееш, защо да прашае Грени на Край?

— Искаш ли ти да отговориш? — подхвърли Надаш на по-малкия си брат.

— Защото владетелят на Край ще бъде в изгодно положение да оспори властта на емперо — каза Грени на брат си. — Домът Ву е имперски род просто защото контролира пространството около Средоточие. Не можеш да припариш в системата, без да платиш данъци, мита и такси. Ако всичко това се прехвърли към Край, ще пресъхне един от най-големите източници на доходи за хазната на емперо.

— Ще се свържем чрез брак с Дома Ву, за да придобием власт сега — продължи Надаш. — А завладеем ли Край, ще останем на власт и когато всичко се промени. Ако нашите семейства държат и Средоточие, и Край, няма да допуснем разпадането на Взаимозависимостта в гражданска война.

— Такава война би съсипала бизнеса на всички — отсъди Амит. — Включително и

нашия.

Грени се взираше в монитора.

— Сестричке, готова си да поемеш страхотни рискове заради една докторска дисертация.

Надаш вдигна рамене.

— В най-лошия случай ще се окаже, че сме сбъркали за промените в Потока. Но ти ще бъдеш херцог на Край, а аз — имперската съпруга.

— Всъщност в най-лошия случай ти няма да се омъжиш за Ренеред, Грени ще бъде арестуван за държавна измяна, а промените ще се случат въпреки всичко — поправи я Амит.

— Не ни помагаш с това отношение — укори го Грени.

— Само се старая да изясня колко можем да се издъним — настоя Амит. — Знам, че според вас двамата не съм ви равен по ум. Прави сте — не съм. Но умът ми стига, Надаш, да видя колко рискован е този твой план, а вероятността за провал никак не е малка. Ако искаме да успеем, ще се нуждаете от мен да уталожвам страстите в съвета на директорите на Дома.

— Само ако им кажем — изтъкна Надаш.

Амит изсумтя.

— Искаш да осъществиш планетарен преврат, но да го запазиш в тайна от Дома Нахамапитин?

— Защо не? Ще използваме парите на местния ни клон. Това е Край, не забравяй — ако се наложи, години наред можем да правим разходи, без да се появяват в счетоводните документи. Изпипаме ли всичко достатъчно хитро, не е нужно да споделяме със съвета на директорите, докато не постигнем целите си.

— Олеле... — въздъхна Амит и се надигна от креслото. — *Наистина* се нуждае от тази чаша.

Отиде при бара.

— Ще си мълчим — упорстваше Надаш. — Ще знаем само ние.

— Дори само с парите на местния клон няма как да не се разчуе — възрази Грени. — Особено ако организираме въстание.

— Там една или друга група се бунтува срещу херцога поне веднъж на десет години — напомни Надаш. — Не е задължително *ти* да вдигаш въстание. Ще се възползваш от текущото.

— И очакваш, че сегашният херцог незначайно защо ще понася това безропотно?

— Зависи дали ще научи, че и ти си замесен. Ако му бъдеш полезен, може да не те заподозре.

— С твърде много неизвестни си имаме работа — вметна Амит откъм бара.

— Той не греши в случая — съгласи се Грени и показа отново картата, която още беше на монитора. — И няма гаранции, че твоята приятелка физичката не е шарлатанка. Надаш, а защо всичко това още не е новина? Не смяташ ли, че е нещо, от което всички ще се разтревожат? Аз обаче го чувам за пръв път, затова си мисля, че може и да е далеч от истината.

— Тя сподели само с мен — обясни Надаш.

— И защо ѝ е хрумнало да постъпи така?

— Не ѝ стигали парите и си помислила, че може да поиска да ѝ се плати за такава информация. Аз я издържах, за да си довърши дисертацията, но на друга тема, а по тези

данни вече работеше само за мен.

— Коя е тази жена?

— Моя приятелка от следването, вече ти казах.

— Няма ли си име?

— Хатиде Ройнолд.

— Срещали ли сме се?

Надаш прихна.

— Не. Грени, колкото и да е непоносима тази мисъл за тебе, не успя да се запознаеш и да изчукаш *всички* мои приятелки от университета.

— И тези данни не са проверени от други физици? — попита Амит, чиято чаша пак беше пълна с шира.

— Не. Очевидно е, че не искахме никакво изтичане на информация. Доколкото знам, тя май е опитала по някое време да пише на данъчния инспектор, чиято работа е продължила, но май е нямало отговор.

— Значи, с изключение на дребен имперски бюрократ, който може да знае нещо по въпроса, а може и да не знае, буквално никой не е научил нищо досега? — Надаш кимна. — Е, ако не друго, поне никой не подозира какво ще го сполети — обобщи Амит.

— Вече искаш да се захванем с това, така ли? — попита Грени.

— Не съм казвал, че *искам* — натърти Амит. — Това е инвестиция с големи рискове и големи потенциални печалби. Не се сещам за по-учтив начин да опиша такива налудничави кроежи. Не ми допадат рисковете. Ние си имаме монопола, тоест вече *имаме* и печалби. — Той се обърна към монитора. — Но ако съществува някакъв шанс *това* да се окаже вярно, значи има и шанс Взаимозависимостта да рухне, ако не направим нищо. И стигаме до сценарий с големи рискове и големи загуби. Трябва да реша кой вариант искам по-малко.

— Можем да се справим — увери го Надаш.

— Тоест казваш, че *аз* мога да се справя — уточни Грени. — Защото ще бъда на много месеци от вас.

— Ще планираме всичко подробно, преди да заминеш.

— И всички тези планове няма да струват нищо, когато се сблъскат с действителността.

— Тогава ще импровизираш. Ще печелиш доверието на хората. Ще ги заблуждаваш за истинските си намерения. В това те бива.

— Да, но не е достатъчно.

— Ще измислиш как да направиш останалото. — Надаш приближи брат си и го потупа по бузата. — А когато не знаеш каква да е следващата ти стъпка, просто се развилней. Няма да навреди.

— Всъщност може да навреди, и то много — възрази Амит и си наля още шира.

— Бъди дързък — продължи Надаш, без да го слуша.

— Бъди дързък, Грени. И накрая стани херцог на Край.

Онази вечер тя не можа да убеди нито Амит, нито Грени. Имаше твърде много въпроси и твърде много начини и тримата да бъдат натикани в тесни килии до края на живота си за държавна измяна, мошеничество и тероризъм. Надаш обаче знаеше, че се нуждае само от време, за да им вгълпи своите замисли. След месец склони братята си да приемат идеята по принцип. След още месец Грени, който не можеше да повярва, че се е оставил да бъде въвлечен в тази щуротия, отлетя с петицата на Нахамапитин „Ама че безочие!“ към Край.

Сега можеше да признае, че поне с неговата част от плановете им потръгна неочаквано

добре. Наистина имаше група от разгневени и оскърбени, готови да се опълчат срещу херцога на Край, които той можеше да подкрепи с пари и оръжия, а в замяна те свършиха цялата работа с въстанието. Успя скоро да се вмъкне с ласкателства сред приближените на херцога, който въпреки титлата си беше провинциален хапльо, а баща му бе отнел насила властта от предишния херцог. Херцогът изпитваше благоговение към потеклото на Грени, чийто род можеше да проследи благородническите си корени до времената отпреди основаването на Взаимозависимостта.

За броени месеци въстанието се развихри, а той вече беше довереникът и момчето за мръсни политически поръчки на херцога и се закрепил в позиция, от която можеше да подкопава тихомълком опората под краката на покровителя си, за да се възкачи неизбежно на поста му, когато главата на херцога се търкулне в прахоляка. Поне нямаше спор, че Грени вършеше своята работа по-добре от Надаш, макар че вината за това не беше само нейна. Доколкото знаеше, тя не беше замесена в сблъсъка на Ренеред с онази стена. А дори тя да бе уредила катастрофата, не сподели нищо със своя брат.

Но сега всичко се сгромолясваше и Грени предчувстваше, че остават дни, ако не и часове до опозоряването и разобличаването му, което застрашаваше не само него, а и целия Дом Нахамапитин. Едно беше да се издъниш за своя сметка, съвсем друго — да забиеш лакът в ребрата на Дома, докато падаш.

„Бъди дързък — бе му казала Надаш. — И стани херцог на Край.” Грени се усмихна при спомена и опита да си представи какво би сторила сестра му на негово място. А после, помалко от два часа преди да се яви пред херцога на Край и граф Клермон, той се зае да го направи.

Херцогът, графът и Грени седяха един час и пиха чай в източната външна галерия на Уедърфеър, където имаше прекрасен изглед към града, и си приказваха за съвсем незначителни неща. Грени долавяше какви усилия струва това на графа, защото той явно беше убеден, че Грени е отвлякъл сина му и е имал намерение да го изтезава. После тримата влязоха в личния кабинет на херцога, за да обсъдят насаме значими неща, които *не бяха* свързани с отвличането и намерението на Грени да изтезава сина на графа, и това им отне още около час.

Тогава херцогът даде знак, че е време за извинението. Грени кимна, изправи се и застана между графа на креслото и херцога зад бюрото. Пое си дъх, което сякаш подсказваше, че ще му бъде тежко да изрече следващите думи. След това бръкна в десния вътрешен джоб на самото си, където бе скрил малък лъчемет, и простреля с него графа, който се свлече в несвяст.

— По дяволите, Грени, какво... — започна херцогът и млъкна, защото в единия му бял дроб имаше дупка от малкия пистолет, който Грени извади от левия вътрешен джоб на самото, след като пусна лъчемета на пода, за да освободи ръцете си за новото оръжие.

Херцогът едва имаше време да погледне раната и пак да зяпне объркано Грени, преди да умре от куршума, изстрелян в лицето му. Куршумът влезе точно под дясното око на херцога, проби мозъка и спря с изчерпана енергия при задната кост на черепа.

Грени извади много припряно кърпичка, изтри отпечатыците си от пистолета и го сложи в безчувствената ръка на графа. Постара се по дръжката и спусъка да останат отпечатыци на графа. Взе от пода лъчемета, избърса и него, остави по оръжието отпечатыци на херцога и го пусна там, където би паднал естествено от ръката му. Отвори чекмедже на бюрото, където

би било логично един благородник да е сложил лъчемет за самозащита.

Накрая се втурна към вратата на кабинета и я отвори рязко, тъкмо когато чулите изстрелите прислужници и телохранители на графа напиха към нея.

— Простреляха се взаимно! — успя да каже, преди те да нахълтат.

Тупна на пода в престорен шок и задъхване. Нямаше значение, никой не му обръщаше внимание, защото имаха несравнимо по-сериозен проблем — мъртъв херцог в стаята.

А Грени беше доволен от това, защото не искаше да му обръщат внимание. Държеше цялото им внимание да е насочено към херцога и графа. Желаше всеки тук да се убеди в очевидното — графът е извадил малък пистолет, херцогът е извадил малък лъчемет, настроен за зашеметяване, някой от двамата е натиснал спусъка пръв и е настанал ад, а сега единият беше мъртъв, другият в безсъзнание. Колкото повече хора видеха това, а стаята вече се претъпка със служители, толкова по-лесно очите им биха накарали мозъците да повярват на версията, която Грени възнамеряваше да им представи.

— Херцогът ме повика, за да се извиня на графа — каза Грени на сър Онтейн Маунт по-късно.

Имперският бюрократ се намеси, защото убийството на херцог от граф беше проблем на империята, дори ако жертвата беше херцогът на Край, когото сър Онтейн доскоро нямаше нищо против да види увиснал на въжето, ако въстаниците го докопат. Двамата стояха в моргата на болницата до масата с трупа на херцога.

— Да се извините за отвличането на сина му ли? — уточни Маунт.

— В което бях несправедливо обвинен. И аз се извиних, но не за това, че съм отвлякъл Марс Клермон, защото не съм извършвал нищо подобно. Извиних се за твърде разгорещения си спор със сина на графа, заради който се стигна до това недоразумение.

— Графът как прие думите ви?

Грени махна с ръка към масата за аутопсии.

— Не ми повярва.

— Лорд Грени, а защо графът не застреля *вас*?

— Моля, сър?

— Той е подозирал вас за отвличането на неговия син. *Вие* би трябвало да сте онзи, върху когото да излее гнева си. И буквално сте стояли като мишена пред него.

— Графът смяташе, че съм го направил по заповед на херцога. Поне това каза преди стрелбата.

— И защо е бил на това мнение?

— Защото херцогът ме изпрати при него преди няколко дни с поръчение да го убедя, че трябва да отклони незаконно за негова изгода пари от имперската хазна. С тях херцогът искаше да плати за оръжията, които пирати откраднаха и искаха откуп за тях. Графът отказа, както подобаваше в тази ситуация, затова беше естествено да предположи, че херцогът ми е възложил и отвличането с цел да бъде поставен под натиск.

— Но вие *все пак* сте говорили с младия Клермон от името на херцога.

— Да. — Грени забеляза, че Маунт явно приема неговите увъртания за отвличането, но не спомена за това, разбира се. — Херцогът знаеше, че не одобрявам неговия план да „вземе назаем“ парите, но въпреки това разговарях от негово име, защото беше мой херцог.

— Въпреки всичко е странно, че не се е опитал да застреля и вас.

— Може би е искал. Но херцогът извади лъчемета. Не мисля, че графът очакваше това от херцога.

— Нито аз — отбеляза Маунт. — Началникът на охраната на херцога също беше изненадан. Той ми съобщи, че херцогът не харесвал и не носел оръжия. Оставял това на телохранителите си.

— Може би е решил да бъде предпазлив. Знаеше, че графът е много недоволен от него.

— Да, но откъде се е сдобил с лъчемета? Хората от охраната му твърдят, че не са виждали оръжието.

Грени си придаде смутено изражение.

— Слушам ви, лорд Грени — настоя Маунт.

— Лъчеметът е мой, дадох му го временно — призна Грени. — Купих го, когато въстанието се превърна в много лош проблем.

— И вие имате охрана.

— Те не ме придружават през цялото време. Херцогът знаеше за оръжието, макар че не го носех в негово присъствие по очевидни причини, затова ме помоли да го донеса на срещата. За да се чувства в безопасност.

— Можел е просто да повика и телохранителите си на срещата. Или да им заповяда да претърсят графа.

— Според мен е преценил, че и двете действия могат да вбесят графа още повече. Тази среща уж трябваше да подобри отношенията им. Затова реши да дойдем в Уедърфеър. В частната резиденция, не в представителния дворец. Дружеска, а не официална среща.

Маунт се озърна към масата.

— Както изглежда, херцогът е сбъркал.

— Как ще постъпите с граф Клермон? — попита Грени.

— Засега е горе в отделна стая и около него са шестима от моите гвардейци. Все още не се е опомнил. Не очаквам да чуя от него същата версия, когато се събуди, а вие как мислите?

— Няма как да предвидя — измъкна се Грени. — Знам, че още ми е ядосан. Не бих се изненадал, ако се опита да ме замеси по някакъв начин. Тоест освен факта, че дадох лъчемета на херцога. Графът няма как да знае за това. Има ли записи от кабинета?

Маунт завъртя глава.

— От охраната научих, че херцогът не е искал да има такива устройства в Уедърфеър. Наричал резиденцията свое убежище, каквото и да означава това.

Грени кимна, сякаш чуваше за пръв път, че в Уедърфеър на практика не се прилагаха никакви мерки за сигурност.

— Следващият херцог ще бъде по-благоразумен — предположи той.

— Който и да е той — подхвърли Маунт и махна с ръка към масата. — Този няма наследници и близки роднини, а според брачния му договор с херцогинята тя не може да го наследи. Явно не са преливали от взаимно доверие.

— Няма ли утвърдена процедура за това? Като представител на емперо тук, вие би трябвало да одобрите претенциите за титлата на следващия херцог, нали?

— Така е, при липсата на пряк наследник аз трябва да назнача временен херцог. Разбира се, моята препоръка също подлежи на одобрение от емперо. Поначало съм склонен да прехвърля тези задължения върху следващия по старшинство благородник. В случая това е граф Клермон.

— Едва ли е най-добрата идея при тези обстоятелства — възрази Грени.

— Прав сте. Има още неколцина графове и барони, които бих сметнал за подходящи, но някои вече напуснаха планетата, а останалите или се крият, или са минали на страната на

въстаниците, значи отпадат. Поне засега.

— Как ще реагирате, ако водачката на въстаниците предяви претенции? Говоря за генерал Ливи Онстен.

Маунт изсумтя.

— Няма да я назнача просто защото херцогът е мъртъв и вече не се налага *да го свали от власт*. Онези все още са въстаници. Въстание не се печели поради неявяване на противника.

Грени се постара да изглежда умислен и млъкна, чакаше Маунт да забележи.

— Какво има? — попита той накрая.

— Не би трябвало да говоря за това, но... — запъна се Грени. — През последните месеци херцогът ми възложи да преговарям тайно с въстаниците, за да потърсим някакво решение в тази безизходица. И техните сили са на изчерпване, и нашите. И двете страни се мъчеха да намерят приемлив компромис. Но херцогът вече е мъртъв. Въстаниците ще искат трона му. Ако не побързаме, ще се разделят на враждуващи фракции, чиито водачи ще претендират за титлата, а така за всички на Край ще стане още по-зле.

— Какво предлагате? *Все пак* да направя онази Онстен херцогиня ли?

Грени тръсна глава.

— Новината за смъртта на херцога разпространи ли се?

— Не. Засега е всеизвестно, че графът е в болнична стая горе. Още не се знае — Маунт посочи херцога, — че *той* е долу. Но няма да е така още дълго.

— Мога да се свържа с Онстен веднага щом нашият разговор приключи. Нека ѝ предложи незабавно сключване на примирие, съгласие с няколко от политическите условия на въстаниците и титла за нея.

— Каква титла?

— Графиня.

— Графиня Клермон ли? — ехидно попита Маунт.

— Защо не, ако титлата стане вакантна след съдебен процес. Но вие казахте, че неколцина от графовете са избягали. Дайте ѝ някоя от техните титли. Също обща амнистия за нейните бойци. Можем да прекратим това мъчение с едно-единствено обаждане.

— Твърде много очаквате от този разговор — възрази Маунт.

— Разговор, предшестван от месеци упорит труд. Уговорил съм с нейните хора почти всичко. Просто ще осъществим постигнатото досега.

— А ако Онстен не се съгласи?

— Тогава ще ѝ кажа, че ще има намеса на имперската гвардия.

Маунт вирна глава.

— Лорд Грени, нямаме никакво намерение да се намесваме.

— Разбира се! Но тя няма как да знае, а заплахата е чудесно средство за принуда. Ще ѝ кажа: „Или получаваш каквото искаш, или Взаимозависимостта ще те смачка”. Така ще я подтикна към правилния избор.

— Убеден ли сте, че ще успеете?

— Според мен това е най-добрият ни шанс в момента. Както и в обзримото бъдеще.

Маунт кимна.

— Направете го.

— Лошото е, сър Онтейн, че нямам никакви официални пълномощия. Засега.

Грени чакаше Маунт да проумее какво му е казал, и това се случи скоро, защото

имперският чиновник не беше глупак. След това чакаше Маунт да претегли в ума си случилото се. Следеше бързата смяна на едва доловими изразения по лицето на Маунт — прозрението, че Грени всъщност го побутна към капан и ще бъде принуден да му даде каквото иска; раздражение, че се остави толкова лесно да го разиграват; подозрение, че Грени може да е скалпил убийството тъкмо с тази цел; неохотно възхищение, ако се окаже, че е точно така; преценка, че въстанието е отвратителна тъпа бъркотия и за всички ще е по-добре да го прекратят по-скоро с каквито и да е средства; примирение с факта, че лукавият недорасляк Нахампитин вероятно е най-добрият шанс Маунт да се отърве от цялата тази гнусотия.

Грени знаеше, че Маунт ще му предложи херцогството няколко стотни от секундата, преди думите да бъдат изречени.

— Добре, лорд Грени — започна Маунт. — Осигурете прекратяване на огъня през следващия час и сключване на примирие през следващото денонощие и ставате временен херцог. Аз ще се заема с оформянето на документите, за да утвърдя назначението ви. Но искам да ме разберете добре, млади приятелю. Ако разкрия, че истината за убийството на херцога се различава по нещо от вашата история, вашето херцогство ще бъде килия три на три метра до естествения край на живота ви. А аз ще си поставя като лична цел да удължавам живота ви колкото може повече. Това ясно ли ви е?

— Разбира се, сър Онтейн.

— В такъв случай ви поздравявам, лорд Грени, временен херцог на Край. Вършете си работата.

Маунт излезе от моргата. Грени потисна желанието да размаха ликуващо стиснатите си юмруци.

Час по-късно бе уговорил прекратяването на огъня и изпрати хора за обсъждане на договора. Не се наложи да заплашва генерал Онстен с имперските гвардейци — нали поначало работеше за него?

След два часа бе уведомил капитан Уимзън от „Червена роза“, че обезщетенията за повредите на кораба и надценката за оръжията ще бъдат изплатени след официалното му утвърждаване като временен херцог, затова да потърпи и да не се опитва да го убие.

След три часа на новия временен херцог на Край бе съобщено, че граф Клермон е буден и с ясно съзнание. Грени реши да го навести и заповяда на всички, включително шестимата имперски гвардейци, да почакаят от другата страна на вратата. Гвардейците също се подчиниха, колкото и да бяха недоволни. Грени взе стол от ъгъла на болничната стая и го сложи до леглото, за да говори съвсем тихо с графа.

— Сега аз съм херцог на Край.

— Честито — промърмори графът след две-три секунди.

Гласът му не прозвуча приветливо. Грени обаче кимна.

— Благодаря. Ето какво трябва да направим — да съгласуваме историите си. Версията е, че вие убихте херцога, защото ми е заповядал да отвлека вашия син. Стигнахте до спор, вие извадихте пистолет, той извади лъчамет и след това не помните нищо, защото зашеметяващият заряд е повлиял на паметта ви.

— Искате да призная убийство.

— Да. Точно така.

— Не сте го измислили добре, лорд Грени.

Грени пренебрегна нежеланието на графа да споменава новата му титла.

— А ето какво ще получите в замяна. Ще бъдете осъден за убийството, но ще ви позволя да останете под домашен арест в Клермон. Ще се откажете от своята титла, а аз ще се погрижа да бъде прехвърлена на вашата дъщеря, вместо да ви бъде отнета позорно. Ще подадете оставка като имперски инспектор и аз ще назнача на тази длъжност избран от мен човек. Но аз ще направя необходимото да запазите пенсията си и ще добавя субсидия за разходите на имението ви. Вие ще си затваряте устата за всичко пред всички, включително пред вашата дъщеря. О, да — освен това ще я убедите да не се опитва да ме убие, докато спя в леглото си.

Графът прихна, но Грени продължи невъзмутимо:

— Ако се съгласите с всички условия, след пет години ще ви помилвам. Ще заявя, че покойният херцог е отправял безогледни заплахи към вас и вашето семейство и не ви е оставил друг изход. Вие не сте издържали на напрежението. И тъй като аз съм очевидец на всичко това, моята версия ще бъде приета. Това е. Признавате, оставате си у дома пет години и ви помилвам.

Графът се засмя отпаднало.

— Защо се смеете? — сопна се Грени.

— Лорд Грени, нямате никаква представа какво ще се случи през тези пет години.

— Напротив, Клермон — имам. Ще настъпят големи промени. Край ще се превърне в сърцето на Взаимозависимостта. Всички пътища ще водят насам.

— О, не. Никакви пътища няма да водят насам. След пет години ще останем сами тук. И това е неизбежно според обективните данни.

Грени почувства как тревогата му избуява от последните думи на графа.

— За какво говорите?

— Лорд Грени, защо според вас отпратих сина си точно сега?

— За да е далеч от войната и за да се оплаче на емпери, че съм го отвлъкъл.

Тъкмо заради втората причина Грени искаше да премахне Марс, ако не успее да го залови. Не знаеше точно какво влияние има граф Клермон в имперския двор, но поне бе наясно, че Надаш и Амит няма да се зарадват на новини за направеното от него на Край, които ще им тровят живота.

Графът въртеше глава.

— Накарах го да замине, защото ако не го бе направил сега, щеше да стане невъзможно.

Грени се озадачи.

— За струята на Потока ли говорите?

Какво би могъл да знае имперският главен инспектор за струите на Потока? Нали се занимаваше с данъци, а не с физ...

— О, господи — ахна Грени и се вторачи неприкрито в графа. — Вие сте *онзи* физик!

И граф Клермон го гледаше озадачено, но му беше забавно.

— Кой физик по-точно, лорд Грени?

— Вие сте! Онзи, който е изследвал Потока! И чиито данни Хатиде Ройнолд е използвала.

Граф Клермон още недоумяваше, но Грени забеляза как осмисля постепенно чутото.

— Помня това име. Тя ми изпрати преди години част от своите резултати и списък с въпроси.

— А вие не й отговорихте.

— Не отговорих. Емпери ми заповяда да не обсъждам работата си с никого. — Друго

изражение завладя лицето на Клермон. Загриженост. — Вие си мислите, че нейните резултати са правилни, нали? И очаквате струите на Потока да се пренасочат към Край. Познах, нали?

Грени зяпна, а Клермон тупна с длан отстрани по леглото.

— *Това* ли било! Наистина!

Графът се разсмя гръмогласно, едва ли не трескаво. Гвардеец отвори вратата и надникна. Грени го отпъди с гневен жест.

Клермон се овладя най-последно, изтри сълза от ъгълчето на едното си око и впери поглед в Грени.

— Ама че жалък амбициозен глупак сте...

— Какво знаете? — попита Грени.

— Знам, че Хатиде Ройнолд е била много небрежна в изчисленията си. Знам, че ако не е проверила отново някои от основните си предположения, вероятно е преповтаряла грешките си неограничено в посока, която няма нищо общо с действителността. Някаква част от работата ѝ била ли е проверена от други учени?

— Не — призна Грени.

Клермон кимна.

— Разбира се. Тя е като мен — взета под покровителство, за да работи самостоятелно. А проверката от други учени е важна, лорд Грени. Докато Марс не порасна достатъчно, за да започне да проверява моите резултати, аз напредвах слепешком. И допуснах някои тъпи грешки, които просто не забелязвах. Ройнолд също ги е правила. Знам, защото ги видях. Предполагам, че така и не ги е поправила. — Клермон се приведе напред и немощно мушна с пръст Грени в гърдите. — И е повлякла и тебе, невеж властолюбив страхливецо. Нямало е как да знаеш това.

Грени чак трепна от докосването.

— Какви ги приказвате?!

Клермон се отпусна усмихнат на възглавницата.

— Няма значение какво говоря, лорд Грени. Не и докато не решите да изпратите отчет в своя Дом, за да съобщите за внезапното си издигане до херцогска титла. А вие *имате* намерение да направите това, нали?

— Имам.

Докладът щеше да бъде изпратен с пощенска сонда — малък безпилотен апарат, който се рееше в пространството точно пред плитчина на Потока и приемаше електронни съобщения — писма, видеозаписи, делова кореспонденция, отчети, дигитализирани продукти на интелектуална собственост. Всеки ден такъв апарат влизаше в Потока с натрупаната информация. Всеки ден друг апарат излизаше от Потока с подобна информация, за да я предаде на Край. Пощата винаги закъсняваше, защото Край беше далеч от всички останали. Но винаги се получаваше.

Клермон кимна за пореден път.

— Напишете доклада си. Изпратете го. И когато *това* се случи, върнете се при мен, за да ви съобща *моите* условия.

— *Какво* трябва да се случи?

— Ще научите.

— И какви условия можете да ми натрапите според вас?

— За начало не желая да бъда обявен за убиец. Ще видим какви ще бъдат другите

условия. Но ще ви кажа отсега, лорд Грени — много сте заблуден. Аз не се нуждая от вас. Но вие може и да се нуждаете от мен. И то повече, отколкото сте способен да си представите. Хайде, идете да напишете доклада си. Ще си мълча, докато се върнете.

Клермон дори го подкани с жест да се махне. Грени беше толкова зашеметен, че излезе покорно.

Грени отиде в кабинета си в сградата на Дома Нахамапитин — щеше да мине време, докато прехвърли всичко необходимо в херцогския дворец, но и представата за това стигна, за да усети тръпката на възбудата. Подробният доклад за Надаш беше и шифрован, и криптиран. Изпрати го по защитена връзка до пощенската сонда и зачака потвърждение за получаването. Получи го след няколко минути заедно с времето за отлитането на сондата, което трябваше да се случи след по-малко от половин час. Грени прочете потвърждението и се залиса с друга работа, преди всичко да прегледа съобщенията от своите хора, които уговаряха примирieto с въстаниците.

Така се увлече, че едва след три часа забеляза допълнителното уведомление от пощенската служба — неговата информация нямало да бъде изпратена навреме. Като причина посочваха повреда на сондата. Цялата информация щяла да бъде прехвърлена в друга сонда (край плитчината на Потока винаги имаше десетки от тях).

Грени се канеше да мине на друга страница в таблета, но откри още две уведомления за забавяне поради повреди. Тъкмо дочиташе третото и получи четвърто.

Обади се на своя помощник.

— Какво им става на пощенските сонди?

— Не знам, сър. Всички се оплакват. Пощата само се прехвърля от една сонда в друга.

Преди Грени да каже нещо, таблетът му подсказа, че с него иска да говори сър Онтейн Маунт. Той прекъсна разговора с помощника и отговори на Маунт.

— Изглежда, имаме проблем — започна командирът на гвардейците.

— С обсъждането на договора ли? — попита Грени.

— Не, друг. Петицата „Защото аз го казвам“ се свързва току-що с имперската станция. Трябвало е да влезе в Потока.

— Проблемът кораба ли засяга?

— На кораба му няма нищо. Проблемът е с плитчината на Потока.

— Е?

— Няма я, лорд Грени. Изчезнала е безследно.

След няколко часа, прекарани в почти панически срещи и обсъждания, Грени се върна в болницата и влезе в стаята на граф Клермон.

— А, добре, ето ви и вас — каза графът и кимна към имперските гвардейци. — Съобщиха ми, че съм добре и ме изписват. Ще ме предадат на местните власти, които вече са ваши хора, доколкото разбрах. Явно ще бъда пратен в затвора.

— Опръзнете стаята — заповяда Грени. Всички други излязоха и той се вторачи в Клермон. — Вие знаехте. За Потока.

— Имаше вероятност плитчината още да не е изчезнала, когато изпратите доклада си, а в такъв случай разговорът щеше да бъде друг. Поне засега. Но все щеше да се случи утре или след още ден-два. Най-късно след седмица. И тогава пак щяхме да стигнем до този разговор.

— Ако струята на Потока се е свила, вие сте изпратили сина си на сигурна смърт.

— Не. Предвидих, че тази струя ще започне да се свива откъм входната плитчина.

Изходната ѝ плитчина ще бъде отворена още много месеци. Няма значение. Вече нищо не може да влезе в струята оттук и когато се опразни от намиращите се в нея кораби, все едно я няма. Всички на Край ще останат тук.

— Докога?

— Що за въпрос, лорд Грени. *Завинаги*, разбира се.

Грени не знаеше какво да каже.

— Има още нещо — продължи Клермон.

— Какво?

— Струята на Потока от Край се затвори. Но аз предвиждам, че струята *към* Край ще остане отворена още няколко години. Тя вече проявява някои признаци, предшестващи разпадането. Но засега ще остане устойчива. Може би дори ще изчезне последна от всички струи на Потока, свързващи Взаимозависимостта.

— Какво означава това?

— Означава, че трябва да се подготвим за посетители.

— Посетители...

— Да.

— Колко?

— Колкото успеят да се доберат живи до планетата, струва ми се. — Клермон потри ръце. — Така... Лорд Грени, вие сте убиец и узурпатор, опитахте се да сторите зло и на моя син. В един съвършен свят щяхте да умрете или да изгниете в затвора за извършеното от вас през последните години. Аз щях да се задоволя и с едното, и с другото. Но за добро или за зло сега вие сте херцог на Край. Правилно ли се досещам, че изведнъж открихте вълшебно средство да прекратите въстанието?

Грени кимна.

— Значи вие сте *участвали* дейно в това въстание по някакъв гнусно двуличен начин?

Цялото тяло на Грени се раздвижи от енергичното свиване на раменете.

— Точно каквото очаквах. Както и да е, сега имаме мир и ще се нуждаем от него за това, което предстои, а вие — уви! — сте необходим за запазването на мира. И ако се отървем от вас в този момент, ще си навлечем още повече проблеми. Бих могъл да ви разоблича, да се свържа със сър Онтейн и да вдигна голям шум. Но вие вече знаете за изчезването на струите в Потока и разбирате, че се натъкнахме на по-сериозни затруднения от въстания и преврати. Затова ви предлагам подкрепата си.

— Нима? — Грени примигна. — При цялото ми уважение към вас аз мисля, че не можете да прецените кой от чия подкрепа се нуждае.

— Напротив. Предстоят ви решения, от които ще зависи дали човечеството — онази част, която е на планетата сега, и другите, които ще успеят да дойдат тук — ще оцелее в това бедствие. Вие сте амбициозен, алчен и несъмнено сте част от по-всеобхватен заговор на вашия Дом да наложи контрола си над Взаимозависимостта. Добре.

— „Добре“ ли?

— Да, говоря за заговора. Това означава, че вашите амбиции и алчност са подчинени на нещо по-голямо от вашата себичност. Означава, че може би не сте само властолюбив социопат. И може би сте искрено загрижен за Взаимозависимостта, за хората в нея и за съдбата им. Ако е така или ако поне сте способен да се научите да проявявате загриженост, аз съм на разположение, за да ви помагам. Ако не, все ми е едно дали ще повикате онези гвардейци зад вратата и ще им заповядате да ме застрелят. Но ако *решите* да се възползвате

от услугите ми, както би трябвало да постъпите, имам свои условия и искания. Някои неща, които ще се наложи да направите, за да знам, че не сте само простоват самовлюбен мошеник, какъвто бяхте досега. Трябва да повярвам, че наистина сте способен да спасите света.

Дори ако животът на Грени зависеше от това, не би могъл да изрече нито дума. Струваше му се, че езикът и мозъкът, неговите две предимства, буквално са се спаружили и изпаднали някъде.

Клермон се взираше изпитателно в него.

— Не си представяхте, че ще бъде така, нали? След като осъществите плановете си и станете херцог?

Грени отвори уста да отговори и се чу само хриптене. Преглътна засрамено и опита отново.

— Да.

— Е, животът е пълен с изненади, лорд Грени. А сега ми кажете какво решавате. Ще се възползвате ли от услугите ми, или не?

По-малко от десет минути след като „Да, сър, тя е моята мацка” излезе от Потока в системата на Средоточие и се насочи през реалния космос към имперската станция, където трябваше да пристигне след трийсет и седем часа, бомба се взриви наред развлекателния сектор в град Чадуик на планетата. Бомбата бе заложена в ресторант и избухна малко след наплива на клиенти по обяд, като уби десет души в помещението и още двама отвън. Самият ресторант беше като изтърбушен.

Последва бърза реакция. Автоматични модули изскочиха от скриващите ги ниши, за да сведат до минимум опасността от пожар. Комуналните системи за пречистване на въздуха превключиха на режим за филтриране на едри частици, за да поддържат атмосферната смес годна за дишане в околността. Яките херметични врати към тази част от Чадуик, които се задействаха толкова рядко, се плъзнаха тежко по местата си, за да не се разпространи възможен пожар с ужасяващи последствия в това затворено подземно пространство. Транспортните тунели от и към Чадуик бяха затворени с прегради, от града вече можеше да се излезе само с наземен транспорт във вакуума на повърхността. Но дори тези тунели бяха блокирани и охранявани.

Не че това имаше значение.

— Прегледани са записите на охранителните камери от една седмица преди взрива, както в ресторанта, така и по околните улици — обясняваше Дживен Лобланд, имперският следовател на местопрестъплението, по видеовръзката със заседателната зала на изпълнителния комитет три часа след произшествието. — Няма нищо. Никакви съмнителни пратки, нищо оставено от клиенти или подозрителни действия. Идентифицирахме всички клиенти и служители, които са се хранили там или са били на смяна през това време, и ги проучваме, като приоритет са онези с криминални досиета. Засега нямаме улики срещу никого.

— А как бомбата е попаднала там? — попита представляващата парламента Упекша Ранатунга.

— Още търсим отговора. На записа се вижда, че взривът е в задната част на ресторанта, в складовите помещения. Криминалисти извършват оглед на мястото.

— Ако е избухнала в склада, може да е попаднала там с доставени продукти — предположи архиепископ Корбин. — Значи бомбата може да е била там от няколко дни или дори седмици.

— Така е, Ваша светлост — съгласи се Лобланд. — Следователи проучват дневника за доставките. Ще научим как бомбата е попаднала в ресторанта.

— Някой пое ли отговорност? — попита Кардения.

— Не, Ваше величество. Засега никой. Следим всички комуникации на цялата планета. Щом научим нещо, ще ви докладваме.

Кардения кимна и даде знак връзката да бъде прекъсната.

— Според мен вече знаем кои са виновниците — чу се друг глас от отсрещния край на масата.

Кардения погледна Надаш Нахамапитин, включена наскоро в изпълнителния комитет. Тя замени Саман Темаменан, който за зла участ умря и освободи мястото. Кардения съжаляваше за тази смърт по не една причина.

— Ще обвините сепаратистите от Край — каза тя.

— Това е четвъртият бомбен атентат през последните два месеца на Средоточие — напомни Надаш. — Всички са извършени по подобен начин. Вече имаме съобщения от други три системи за такива инциденти, започнали, след като там са получили новините за вашето възкачване на престола и бомбения атентат срещу вас.

— Може да са подражатели — възрази Ранатунга. — А и ние заловихме атентаторите в деня на коронясването.

— Убихме атентаторите — уточни Корбин.

— Предполагаемите извършители на атентата — натърти и Кардения.

Двамата заподозрени бомбаджии наистина бяха пристигнали от Край, но за тях не се знаеше почти нищо друго, освен факта, че се самоубиха с малко взривно устройство минути преди имперски отряд да избие вратата, а в апартамента им бяха открити улики, свързващи ги с атентата в деня на коронясването.

— Убихме двама — подчерта Надаш. — Не знаем дали сме се отървали от цялата група или организация.

— Какво предлагате, лейди Надаш? — попита Корбин. — Освен това, което вече се прави, а то не е малко?

— Архиепископ Корбин, съгласна съм, че местните и имперските следователи правят всичко по силите си. Проблемът не е тук, а на Край. Време е Взаимозависимостта да се намеси, да поеме контрола над планетата и да потуши въстанието там.

— Както вече настоявахте неведнъж и както предлагат вашите членове на парламента — добави Ранатунга.

— Не само представителите на Терхатум са на това мнение.

— Лейди Надаш, в изрази „вашият членове на парламента” включвам не само онези, които представят вашата система, а и онези от други системи, на които сте платили за участието в този ваш кръстоносен поход.

Надаш като че се наежи.

— Възразявам срещу инсинуациите, че Домът Нахамапитин извършва нещо нередно или дори различно от онова, което прави всеки друг Дом или гилдия по въпроси, които засягат интересите им.

— И какъв е вашият интерес в случая, лейди Надаш? — попита Кардения.

— Ние се стремим да предотвратим затрудненията в търговията и в живота на гражданите на Взаимозависимостта. В наш интерес е и да направим необходимото, за да се знае навсякъде, че който се опълчи срещу емперо, ще бъде наказан. Защото, ако хората смятат емперо за слаба или уязвима, ще настъпи хаос.

— Значи искате от нас да използваме репресии срещу система от Взаимозависимостта, за да покажем силата си.

— Не само заради показната проява на сила — отвърна Надаш. — И не това е главното. Но и показността е важна.

Кардения се обърна към Ранатунга.

— Какви са настроенията в парламента?

Ранатунга се озърна към Надаш, преди да отговори.

— Ваше величество, парламентаристите бяха разярени от първото покушение, насочено лично срещу вас. Според мен смъртта на заподозрените ги обезсърчи. Но с тези нови атентати подкрепата за по-решителни мерки нараства.

— Какво казват представителите на Край?

— Когато разговарях с тях, не бяха получили никакви нови сведения или указания от техния херцог. Изразиха съмнение, че въстаниците на планетата имат влиянието или средствата за извършване на нападения другаде във Взаимозависимостта...

— Разбира се, че биха казали това — намеси се Надаш.

— ... нито пък полза от такива действия — продължи Ранатунга. — На Край вече е имало безброй въстания. Такова е мястото — нали Взаимозависимостта прогонва там размирниците си. Но тези въстания винаги са оставали само местен проблем. Затова представителите на Край са настроени скептично.

— Това е слаба утеха за семействата на жертвите — изтъкна Надаш.

— Въпреки скептичното им отношение, ако бъде внесена резолюция за пряко имперско управление на Край, можем да очакваме, че ще бъде подкрепена. Особено сега, защото атаките явно се засилват.

— Гилдиите също ще я подкрепят — заяви Надаш.

— Но ще попречи на търговията — възрази Кардения.

— Временно ще попречи на търговията с Край. Този вариант е по-добър, отколкото атентатите да пречат на търговията в цялата Взаимозависимост незнайно докога. А и Край не е значителен източник на доходи за повечето Домове и гилдии. Моят Дом получава оттам само един процент от брутните си приходи. Мисля, че този дял е подобен за повечето други Домове.

Кардения се взря в Корбин.

— Какво е отношението на църквата?

— Църквата би проявила загриженост за хуманитарните последствия както при всеки конфликт — отговори Корбин. — Но не забравяйте, Ваше величество, че покушението в деня на коронясването беше посегателство не само срещу вас. Те нападнаха църквата и нашата катедрала. В по-общ смисъл църквата се грижи за безопасността на всяка душа във Взаимозависимостта. Ако атентатите наистина са свързани с въстанието на Край, трябва да помислим за съответни действия заради всички тези души.

Кардения я гледаше замислено и накрая каза:

— Благодаря ви.

— Каква е вашата позиция, Ваше величество? — попита Надаш.

— Нашата позиция е, че докато не знаем без какво съмнение кой стои зад тези бомбени атентати и какви са целите му, не бива да предприемаме действия спрямо Край. — Кардения възпря с жест Надаш, която явно се канеше да възрази. — Не оспорваме предположенията, че засега тези атаки изглеждат организирани от терористи, свързани с Край. Но да се обвържем с толкова мащабна акция без доказателства е твърде необмислено. Ще изчакаме резултатите от разследването.

— Ваше величество, парламентът може да стигне до решение преди вас — предупреди я Ранатунга. — Особено ако има нови атентати.

— Ще има натиск и от гилдиите — добави Надаш.

— Разбираме настойчивостта им — каза Кардения. — Десантният кораб „Пророчествата на Рашела“ е над Средоточие. Ако е необходимо, можем да изпратим веднага десет хиляди гвардейци към Край. Надяваме се обаче комитетът да напомни на парламента и на гилдиите, че първата от тези атаки бе извършена срещу нас. Ние първи загубихме близки хора. Ние първи пострадахме. И още страдаме. Затова приканваме към търпение. Ако

отнемем независимостта на жителите на Край, те също ще пострадат по един или друг начин. Нека първо научим истината.

— Да, Ваше величество — отговори Ранатунга.

Надаш си мълчеше. Кардения кимна на всички в знак, че е време да си вървят, и докато останалите се разотиваха, каза:

— Лейди Надаш, искаме да поговорим с вас насаме.

— Да, Ваше величество.

— Получих писмо с възражения срещу вашето назначаване в изпълнителния комитет.

Щом другите излязоха, Кардения се отказа от имперското „ние“, за да знае Надаш, че разговорът е неофициален.

— Нека опитам да позная — изпратил го е Домът Лагос.

— Домът Лагос наистина е сред подписалите писмото, но не е единствен.

— И какъв е проблемът според тях?

— Безпокоят се, че Домът Нахамапитин има твърде пряк достъп до мен заради вашето присъствие в комитета, вашата предишна връзка с Ренеред и усилените опити на вашия брат Амит да ме склони към брак.

Надаш се усмихна със стиснати устни.

— При цялото ми уважение, госпожо, аз не бих нарекла тези опити „усилени“. По-точно Амит би се опитвал усилено да ви склони към брак, ако вие му позволявахте.

— Обясних недвусмислено на Амит, че ще бъда в траур за Нафа Долг една година.

— Да, знам. Това е значителен период на траур.

— Тя ми беше като сестра, лейди Нахамапитин. Траурът е и за другите жертви от бомбените атентати в деня на коронасването. Да се опитам да съкратя този период би било непочтително към паметта им. — Третата причина беше да спечели време, преди да мисли за брак с Амит Нахамапитин, и не я спомена, но се подразбираще и от нея, и от Надаш. — Както и да е, много Домове смятат, че вашият има прекалено голямо влияние.

— Аз бих им напомнила, че бях назначена след гласуване в гилдиите. И тъй като Домовете контролират съответните си гилдии, мнозинството Домове спря избора си на мен.

— Така е. Но в писмото се изтъква, че съгласно традицията емперо приема избраните от църквата, гилдиите и парламента кандидати за изпълнителния комитет, ала има правомощията да отхвърли кандидат, ако прецени, че е неподходящ. Освен това в писмото са цитирани услужливо няколко примера за такъв отказ в миналото.

— Имате ли намерение да ме отхвърлите, госпожо? — попита Надаш и Кардения долови напрежението в гласа ѝ.

— Не бих проявила подобно неуважение към гилдиите без сериозни основания. Но след такова напомняне се налага да призная, че Домът Нахамапитин присъства неизменно и очевидно в моя живот, а дори привидността за прекомерно влияние се превръща в проблем. Може би е благоразумно вашият Дом да реши какво предпочита: място в изпълнителния комитет или шанс за брак с емперо.

— Госпожо, позволявате ли да говоря откровенно? — попита Надаш след кратко колебание.

— Да, моля ви.

— Всъщност не ми давате свобода на избор, нали? Ако остана в изпълнителния комитет, ще имате повод да отхвърлите моя брат, но ще си запазите възможността да ме отстраните от комитета, ако се превърна в пречка за вас. Ако напусна комитета, запазвате възможността да

се откажете от брака с моя брат, който — за да бъде откровена докрай — не вярвам да сте обмисляли сериозно досега и едва ли ще обмислите сериозно в бъдеще. Ако желаете да отхвърлите мен или моя брат, направете го. Това е ваше право и привилегия като емперо. Но не прибъгвайте до тези увъртания.

Кардения се усмихна и изпита съвсем леко и мимолетно съжаление, че толкова силно предпочиташе сексуални и романтични партньори от противоположния пол. За разлика от своя брат Надаш не беше скучна.

„И тя ще те схруска жива” — обади се някаква част от мозъка ѝ. Е, да, вероятно това беше самата истина. Надаш изобщо не би се задоволила с ролята на кротка имперска съпруга, тя би искала да властва. Което, призна си Кардения съвсем откровено, нямаше да е чак толкова зле. Нали поначало не копнееше да стане емперо? Желаше само да бъде покровителка на мъничка спретната благотворителност за творци или нещо подобно. Имаше нещо привлекателно в представата за амбициозна партньорка, която с удоволствие ще поеме всекидневните тегоби в управлението на империята.

„Стига тази партньорка да изпълнява твоите цели”, изтъкна мозъкът ѝ. А това би се превърнало в непреодолим проблем с Надаш Нахамапитин. Каквито и да бяха плановите ѝ, тя ги бе изградила много време преди възкачването на Кардения на трона. Значи просто не беше подходяща за тази роля. Нежеланието на Кардения да се стига и до сексуална връзка помежду им също би изострило отношенията им. Впрочем въпреки траура нямаше как да не си спомни, че адски отдавна не е лягала с никого.

„Но не искаш секс и с Амит” — пак се обади мозъкът ѝ. И това също беше вярно. Полът му беше подходящ, личността — не, а и толкова явно си личеше, че е марионетка в ръцете на сестра си, че в негово присъствие Кардения само се питаше „Кога мога да си тръгна?”. Тя нямаше как да не долови, че е привлекателна за Амит, или поне достатъчно привлекателна, за да поиска той секс с нея.

„Щом не искаш секс и с двамата, какво пречи да сключиш брак с онази от тях, която също няма да иска секс с тебе” — отсъди мозъкът ѝ. Чудесен довод, обаче не знаеше нищо за сексуалните предпочитания на Надаш, освен че и в тях непременно присъства думата „амбициозна”. Надаш непременно би се оженила за Кардения, ако получи такова предложение. Дали би поискала и всичко останало, което се подразбира в брака? Може би. Но Кардения не го желаше.

„А и можеш да си осигуриш секс винаги когато ти хрумне.” Нямаше как да си затвори очите и за този факт. Всеизвестно беше какво представляват политическите бракове, а Домът Мурн с гилдията си на сексуалните труженици имаше процъфтяващ бизнес и в Си'ан. Кардения би могла с лекота да ползва услугите им колкото си поиска. И далеч нямаше да е първата емперо, която го е правила. Научи това в Стаята на спомените, когато необмислено разпита симулацията на своя баща за брака му и Атавио VI сподели колко извънбрачни връзки е имал.

Кардения се почувства неловко не заради самия секс, а защото като повечето хора не искаше да си представя тези занимания на своите родители. Нито беше противничка на сексуалните услуги, нито се отвращаваше от идеята за такъв секс, ако човек се нуждае от него и няма по-лесен начин да си го осигури. Но не желаше да стига постоянно дотам. Или да си намира любовници, които да заместват съпруга в леглото. Ако поискаше да се омъжи, желаше да си намери съпруг, който я привлича. Дори това да означаваше, че е старомодна.

Можеше да загърби всички тези щуротии за секса, но нямаше как да избегне проблема с

децата: лесен за решаване с Амит Нахамапитин, имаше как да бъде решен и с Надаш, но въпросът дали иска деца от тях оставаше без отговор. И двамата Нахамапитин не й допадаха кой знае колко. Не се съмняваше, че ще обича децата си, но се тревожеше, че няма да ги харесва, ако нравът на Нахамапитин надделее в тях.

И цялото това умуване не можеше да преодолее факта, че когато опреше до решение, Кардения просто не искаше нито да се омъжи за Амит, нито да се ожени за Надаш. Нахамапитин, не само защото не откриваше нищо привлекателно в тях, а защото се противеше на принудата да сключи политически брак. Настрои се зле към Нахамапитин заради настойчивото им искане тя да изпълни обещание, което не е давала. Настрои се зле и към изпълнителния комитет, който и заобиколно, и пряко ги подкрепяше. Настрои се зле и към политическата ситуация с гилдиите, която превръщаше брака с Нахамапитин в благоразумно решение, за да запази и да налага властта си като емперио. Настрои се зле и към своя брат заради смъртта му, и към баща си заради думите му, че в края на краищата не е длъжна да избере някой Нахамапитин, макар че всички наоколо, всяка групировка и самата действителност я тласкаха тъкмо към такова решение.

„Що за гаден живот е моят — умуваше Кардения. — Аз съм емперио на цялото човечество, а животът ми е гадост.” Позасмя се на тази мисъл.

— Госпожо? — изтръгна я Надаш от унеса.

— Извинете — каза Кардения. — Мислех за нашите затруднения.

— Мога ли да предложа нещо?

— Можете.

— Заради своя Дом и заради своя брат готова съм да се откажа от мястото си в съвета, но само ако вие дадете съгласието си за този брак. Затова ви предлагам, докато сте в траур, да прекарвате достатъчно време с Амит. Не само формално, а и в обстановка, когато можете да се държите естествено един с друг. За да прецените възприемате ли го като партньор. И като имперски съпруг. В деня на първата годишнина от коронясването си му кажете дали сте съгласна да се омъжите за него. Ако се съгласите, ще подам оставка от изпълнителния комитет. Ако не — ще остана, а Амит и моят Дом поне ще знаят окончателния отговор. Но бих искала да чуя от вас обещание, че в такъв случай не бихте правили опити да ме отстраните от комитета. Това приемливо ли е за вас?

Кардения помисли и каза:

— Да, струва ми се.

— Добре. В такъв случай ви предавам покана от Амит. Вашите корабостроителници току-що завършиха най-новата десетка на Дома Нахамапитин „Пей си, щом ти се иска”. Той ви кани да разгледате кораба с него.

— Кога?

— След два дена.

— А кога ме е поканил вашият брат?

— Поканата е от вчера. Щеше да ви я изпрати, но знае, че участвам в работата на комитета и ще се срещна с вас.

— Надаш, очаквахте ли и този разговор?

— Не, госпожо — усмихна се Надаш. — Нямах как да подозирам, че Домът Лагос е убедил и други Домове да поискат отстраняването ми, но след като научих, не съм изненадана. Не можех да предвидя и че ще стигнем до споразумение по този повод. Важното е, госпожо, че Амит наистина ви харесва. Затова ме помоли да му посреднича.

— Вие сте добра сестра.

— Аз съм поносима сестра. Нали и без това щях да се видя с вас. От мен не се изискваха особени усилия.

И двете се засмяха.

Малко след това Кардения беше в частните си покои с Гел Дън.

— Искам да ми съобщавате получените сведения за днешния бомбен атентат — каза му тя. — Не само от новинарските канали.

— Разбира се, Ваше величество.

— Освен това дадох съгласие да разгледам нов кораб с Амит Нахамапитин след два дена. Моля ви да се свържете с неговите хора и да уговорите всичко. Отделете за разходката два часа и необходимото време за пътуване дотам и обратно. В късния следобед.

Веждите на Дън помръднаха от чутото, но той реши да не коментира.

— Имперската служба за сигурност ще поиска чертежите на кораба и предложение за маршрут на обиколката.

— Едва ли има предвиден маршрут. Предполага се, че обиколката е неофициална.

— В службата за сигурност ще бъдат много недоволни от това.

— Тогава нека уведомят служителите на Нахамапитин, че трябва да има маршрут, но не ми го казвайте. Искам да бъда изненадана.

— Да, Ваше величество. Вие наредихте да ви уведомя и ако има новини от граф Клермон, който е на Край.

— Какви са новините?

През първата си седмица като емпери Кардения изпрати писмо на графа, за да му съобщи за смъртта на Атавио VI и да поиска последните резултати от неговите изследвания. Но беше прекалено рано той да отговори.

— Не са за самия граф Клермон, а за неговия син лорд Марс Клермон. Пристигнал е преди малко с петица на Дома Лагос и ще бъде в имперската станция след около трийсет часа. Моли за аудиенция.

— Неговият син, значи?

— Да, Ваше величество.

— Сигурно ли е, че е негов син?

— Съобщението беше кодирано със същия шифър, който граф Клермон използва в цялата си кореспонденция с нас. Потвърдено е.

— Да не се е случило нещо с графа?

— Не се споменава за това в съобщението. Да го включи ли във вашия график, или да го препратя към някого?

Канцеларията на емпери имаше четиресетина служители, които се срещаха с по-незначителните чиновници, бюрократи и придворни. Ако някой от тях се окажеше по-важен, Дън получаваше доклад и решаваше дали да привлече вниманието на владетелката към случая.

— Включи го в графика.

— Мога да отделя за него петнайсет минути преди вашата разходка с Амит Нахамапитин, по което и време да се състои тя. Така лорд Клермон ще има достатъчно време да слезе от кораба и да се качи в совалка до Си'ан.

— Уреди някой да го посрещне. Вероятно идва за пръв път на Средоточие. Не искам да се залута някъде.

— Добре, Ваше величество.

— Имам ли други задължения до края на деня?

— Само дреболии. Нищо, което не може да бъде отложено.

Кардения кимна.

— Значи ще си поприказвам с моите предшественици. По темата за политическите бракове.

— Те са знаели всичко по въпроса, Ваше величество.

— Как да бъде иначе.

Кардения тръгна към Стаята на спомените.

— Имаме два твърде сериозни проблема — каза Кива на графиня Хума Лагос, нейна майка и матриарх на Дома Лагос. — И единият е по-голям от другия.

— Да започнем с по-малкия — предложи Хума.

— Шибаните Нахамапитин.

Хума се разсмя.

Седяха в офисите на Дома Лагос, разположени в Дома на гилдиите, най-внушителното частно здание на Средоточие. Домът на гилдиите съществуваше от седем столетия и в него бяха настанени някои от най-старите и най-влиятелните Домове на Взаимозависимостта, а по-малки сгради на по-незначителни Домове се скупчваха наоколо като молителни. Близостта на централата на някой Дом до Дома на гилдиите очертаваше приблизителна карта на политическото влияние. Лагос се помещаваха в самия Дом на гилдиите и заемаха три етажа от него. Домът Нахамапитин беше няколко етажа над тях, но разполагаше само с един етаж и половината от следващия. За Дома Ву на имперския род бяха отредени последните дванайсет етажа и покривът — толкова нависоко, че човек на практика можеше да се протегне и да докосне купола в Първа стъпка, където бе построен Домът на гилдиите.

Графиня Лагос обикновено не се застояваше в Дома на гилдиите. Управляваше бизнеса си от системата Икойи, откъдето произхождаше Домът Лагос, а неин братовчед бе назначен за директор в Средоточие и Си'ан. Пристигна обаче преди седмица, за да участва в последните преговори за взаимно лицензиране с Дома Джеμισин. Граф Джеμισин трябваше да дойде след два дена, но дотогава Кива се възползва от шанса да сподели затрудненията си направо със своята майка, а не с лорд Претар, старшият директор на Дома в Средоточие, когото бездруго смяташе за самодоволен смотаняк.

— И какви проблеми имаме с Нахамапитин освен обичайните? — попита Хума.

— Първо, убедена съм, че Нахамапитин са уредили саботажа на нашите продукти на Край, като са разпространили вирус и с това са дали повод на херцога на планетата да ни наложи ембарго и да блокира нашите сметки. Второ, убедена съм, че Грени Нахамапитин, техният директор на Край, е убедил херцога да блокира парите ни и след това да се възползва от тях, за да финансира продължаващата гражданска война с въстаниците. Трето, на практика съм сигурна, че Нахамапитин и конкретно Грени са подстрекателите на това въстание, но не мога да го докажа. Четвърто и най-важно, извратеният Грени Нахамапитин се опита да заложи бомба в нашия кораб и насъска шибани пирати да ни подгонят.

Хума Лагос обмисли мълчаливо чутото от дъщеря си. Накрая попита:

— Любопитна съм — ако това е по-малкият ни проблем, какъв е по-големият?

— Пълното разпадане на Потока, краят на Взаимозависимостта и вероятната гибел на човечеството.

Хума примигна след думите на Кива.

— Кога?

— През следващите няколко години.

— Откъде получи тази информация?

— От пътник в „Да, сър“, който се оказа и физик, изследващ Потока.

— И защо ти каза тези неща?

— Убедих го с чукане.

— Вярваш ли му?

— Ами да. Не че разбирам всичко. Но не се съмнявам, че поне отчасти е вярно. Зверски сме прецакани, мамо.

— Къде е този пътник сега?

— На път за среща с емперо, за да обсъди това с нея.

— Хъм... — Хума пак се смълча. — А можем ли да направим нещо по въпроса с тази гадост около „края на Взаимозависимостта”, преди подписването на договора с Джемисин вдругиден?

— Всъщност не.

Хума кимна.

— Тогава да се съсредоточим върху Нахамапитин засега. Хайде, да чуя всичко.

Кива се впусна в подробен и гръмогласен разказ за цялото пътуване на „Да, сър” до Край, като добавяше изобилни коментари. По едно време ги прекъсна лорд Претар, защото седяха в неговия кабинет. Графиня Лагос го отпрати, без дори да го погледне, а той побърза да излезе и седна в собствената си приемна. След един час чакане стана да си вземе кафе.

— Значи си готова да се явиш пред Вътрешния съд на гилдиите и да дадеш показания, че Грени Нахамапитин е заповядал да бъде заложена бомба в „Да, сър” и е организирал пиратското нападение — каза Хума, след като изслуша Кива.

— Разбира се.

— И според тебе Домът Нахамапитин стои зад всичко това. Грени Нахамапитин не е действал на своя глава за собствена изгода, а е изпълнявал заповеди на Дома.

— Мамо, познавам Грени Нахамапитин. Въргаляхме се няколко пъти, когато бях в университета и той навестяваше Надаш. Не е най-амбициозният в семейството. Не знам каква е официалната позиция на Дома Нахамапитин за всички негови лайнарщини на Край, но знам, че той не е мозъкът на тази операция.

— Тоест говориш за Надаш.

— С нея бяхме състудентки — напомни Кива.

— Приятелки ли сте?

— Би било преувеличено. Тя ме понасяше, докато се чуках с нейния брат, иначе имяхме мълчаливо взаимно съгласие, че е най-добре за всички да не се пречкаме една на друга. Но я уважавам. Тя е страхотно хитроумна и ако те бутне в някоя дупка, ще се погрижи да изглежда, че сама си скочила. Ако са се захванали с нещо, тя е двигателят.

След поредното мълчание Хума каза:

— Знаеш ли, че през последните месеци въстаници от Край пръскат на парчета с бомби какво ли не и тук, и в други системи?

— Не. Мамо, как да знам, като ме нямаше повече от две години?

— Започнаха — или поне така се твърди — с бомби по време на церемонията за коронясването на новата ни емперо. Гръмнаха най-добрата й приятелка, за малко не очистиха и самата Грейланд. И оттогава след всяко ново нападение тъкмо Надаш агитира гилдиите и парламента за военни действия срещу тях. И постига своето. Тук имат десантен кораб, готов да влезе в Потока към Край. Само чакат повод да го изпратят.

— Пасва на останалото — отбеляза Кива. — Щом тя иска да бъде изпратен, вече има планове как ще бъде използван там.

— Ако изпратят тези войници, ще им възложат да подкрепят херцога, а ти каза, че Грени Нахамапитин се е съюзил тайно с въстаниците.

— Е, да. И какво от това? Или е измислил как да се възползва от допълнителните войски, или се мъти още нещо, което пропускаме. Вероятно е и едното, и другото.

Хума кимна, стана и плесна с ръце.

— Хайде да научим, какво ще кажеш?

Излезе от кабинета и тръгна към общите асансьори на сградата. Кива вървеше след нея.

След две минути бяха във фоайето на Дома Нахамапитин.

— Трябва да говоря с Амит Нахамапитин — заяви Хума на администраторката.

— Имате ли уговорена среща?

Кива се подсмихна и веднага ѝ дожаля за момичето.

— Скъпа, аз съм графиня Хума Лагос. Не са ми нужни уговорки.

— Съжалявам, но ако нямате уго...

— Дете, сега ще си изясним нещо. — Хума посочи стъклената врата, която несъмнено имаше магнитна ключалка и през нея се влизаше в приемната и останалата част от етаж. — Ще се опитам да вляза през тази врата, след това ще отида пред кабинета на Амит Нахамапитин и ще се опитам да отворя и неговата врата. Ако и двете врати не се отворят, ще направя две неща. Първо, ще внеса във Вътрешния съд на гилдиите иск срещу Дома Нахамапитин за възпрепятстване на разследване, а ти вероятно знаеш колко сериозно е това обвинение и защитата срещу него ще струва на Дома Нахамапитин стотици хиляди марки. Но после ще загубят делото и тогава милиони марки ще бъдат прехвърлени от техните сметки в моите, а ти ще бъдеш уволнена, защото си станала причина за раздор между Домове, който лесно е можел да бъде избегнат. Второ, ще съдя и тебе, като уведомя Дома Нахамапитин, че с удоволствие ще оттегля иска си срещу тях, ако те уволнят. След това нашите два Дома ще се погрижат заедно да не си намериш никаква работа и през остатъка от живота си да не получаващ повече от жизнения минимум във Взаимозависимостта, а ако припечелиш още нещо, то ще бъде иззето и изпратено на мен. А аз ще харча тези пари за шампанско, за да вдигам наздравници за мъките ти. Е, напълно ли си изяснихме положението?

Администраторката се опули, натисна бутон и вратата избръмча.

— Благодаря ти — каза Хума и нахълта.

Кива вървеше по петите ѝ.

Кабинетът на Амит се намираше в далечен ъгъл на етаж и беше просторен, с безупречно обзавеждане и широки прозорци с изглед към деловия квартал на Първа стъпка. Той и още двама седяха на разкошни удобни кресла около маса и всички изглеждаха изненадани, че Хума и Кива се изтърсиха при тях.

Хума посочи другите двама.

— Ти и ти. Разкарайте се веднага.

Онези се обърнаха към Амит, който кимна. И те се разкараха. Хума и Кива се настаниха на освободените места.

Амит ги погледна, протегна ръка и взе от масата таблет, на който мигаше ново съобщение. Прочете го.

— Графиньо Лагос, както научих, заплашвали сте моята администраторка. А и в случая обвиненията за възпрепятстване на разследване са неуместни и вие знаете добре това. — Остави небрежно таблета на масата и се взря в двете си гостенки. — Сега ще ми обясните ли на какво дължа наистина неочакваното удоволствие от вашето присъствие?

— Първо, вашето семейство е саботирало наш продукт на Край — започна Хума.

— Нищо не знам за това — сви рамене Амит.

— Но аз знам и нашите адвокати ще го обсъдят с вашите. Второ, вашето семейство е създавало пречки за деловата активност на моята дъщеря на Край, като е убедило херцога там да конфискува незаконно наши печалби и да се възползва от тези пари.

Амит стрелна с поглед Кива.

— А, да, вие сте лейди Кива. Веднага ми се сторихте позната. Доколкото знам, поддържахте дружески отношения с моите сестра и брат по едно време.

— Не бих ги нарекла „дружески“ — възрази Кива.

— Може и да съм се заблудил — сговорчиво отговори Амит и пак се вторачи в Хума. — Госпожо, създаването на пречки за търговска дейност е сериозно обвинение, затова очаквам, че и нашите адвокати ще имат какво да кажат по въпроса. Едва ли е нужно да ви напомням, че Вътрешният съд се отнася крайно отрицателно към опитите да бъде използван като средство някой Дом да оказва натиск върху друг. Затова, ако внесете иск и загубите делото, на Дома Нахамапитин ще бъдат присъдени всички съдебни разноси и обезщетение в троен размер. А нашите адвокати са много способни и затова услугите им са много скъпи.

— Няма да загубим. Освен това ще предявим обвинения към вашия брат Грени за опит за убийство, опит за отвлечане, заговор за извършване и на двете деяния, саботаж на регистриран кораб на гилдия, пиратство и изнудване.

— Какво? — изрече Амит не толкова благо.

— Малкият шибаняк заложи бомба в моя кораб и насъска пирати да отвлечат един от моите пътници — обади се Кива.

— Да, Амит, имаме всички необходими доказателства, за да постигнем присъда по тези обвинения — натърти Хума. — И Кива, и жертвата на опита за отвлечане и убийство, и целият екипаж на „Да, сър“ са готови да дадат показания.

— Имаме записите от системите за сигурност, потвърждаващи опита за убийство, самопризнанията на извършителя и записи от разговорите между „Да, сър“ и пиратския кораб — услужливо добави Кива.

Хума кимна.

— Съществува леко затрудняващото обстоятелство, че за довеждането на Грени пред съда са необходими поне година и половина. Но с уликите, които ще представим, според мен ще убедим и гилдиите, и парламента да произнесат присъда.

— И тъй като дребното лайнарче беше упълномощен представител на Дома Нахамапитин на Край, ще се погрижим присъдата да бъде произнесена и срещу Дома.

Кива импровизираше върху думите на своята майка, но не се съмняваше, че знае каква игра е подхванала Хума. Защо да не се развихри, мътните го взели?

— Мога да ви гарантирам, че Домът Нахамапитин не е участвал в никакви планове за унищожаване на ваш кораб — заяви Амит.

— Дори не опитвайте тези номера, лорд Амит — предупреди го Хума. — Всички знаем, че вашият брат не е чак толкова самостоятелен. Впрочем вие също. Ако Грени прави нещо, значи изпълнява указания. Ако не от Дома Нахамапитин като цяло, то от някого в Дома, което е едно и също от наша гледна точка. За нас не е никакъв проблем да поискаме от съдилищата на гилдиите и на Взаимозависимостта да разширят обхвата на обвиненията в заговор, за да включат в тях вас, вашата сестра и дори целия ви шибан Дом.

— Това може да се окаже по-трудно, отколкото очаквате — възрази Амит.

Хума изпръхтя.

— Лорд Амит, напънните да станете съпруг на емперо не правят вашия Дом недосегаем за правосъдието. Как върви ухаждането, между другото? Според слуховете тя се оказала твърде неподатлива на вашето обаяние. Може би дори ще си отдъхне, когато започне разследване срещу вас и шибаното ви семейство.

— Жертвата на опита за убийство е син на много близък приятел на покойния емперо, нейния баща — пак вметна услужливо Кива.

— Виж ти, още една причина тя да не иска край нея да се мярка престъпен задник като вас — каза Хума на Амит.

— Всъщност аз ще се срещна с нея по-късно днес. — Раздразнението на Амит пролича леко. — Ще разгледаме заедно новата ни десетка.

— Трогателно! — плесна с ръце Хума. — Може би ще възложи на някого от нашите служители в Си'ан да й връчи резюме на нашия иск. Нали разбирате, за да дадем тема за разговор на двете влюбени гълъбчета, докато зяпате хубавичкото ново корабче.

Кива вече гледаше майка си с нескрито възхищение. Открай време се знаеше, че е по-добре да не се бъркаш с Хума Лагос, а Кива можеше да я наблюдава години наред в преговори и спорове, за да се поучи от нея. Но за нея си оставаше наслада да гледа как майка ѝ ловко и сквернословно притиска до стената мръсници като Амит Нахамапитин, после посяга надолу и стиска (или бърка и завърта според случая). Толкова приятно беше да обожаваш родител, дори когато съзрееш, и да си казваш: „Ей такава искам да бъда, когато порасна”.

Амит въздъхна, вдигна ръка и потърка лицето си.

— Добре, графиньо Лагос. Какво искате?

— Какво искате да кажете, лорд Амит?

— Искам да кажа, че ако имайте намерение да внесете иск във Вътрешния съд или в съдилищата на Взаимозависимостта, просто щяхте да го направите и да ни изненадате. Щом сте в моя кабинет, искате да решим проблема по друг начин. Така да бъде. Кажете ми какво искате.

— Искам да поокастрия Дома Нахамапитин.

— Дори не разбирам какво означава това.

— Означава, че ще поискам три неща от вас и от всичките ще ви заболи.

— И какви са те?

— Първо, съсипахте нашия бизнес. Можем да се борим срещу това в съда, но крайният резултат няма да ви хареса. — Хума изви глава към Кива. — Какви печалби очаквахме от твоето пътуване?

— Сто милиона марки.

— Значи искате сто милиона марки от нас — предположи Амит.

— Искам двеста милиона марки.

— Това е нелепо.

— Прецакахте наш продукт, което и само по себе си е твърде лошо. Но освен това омърсихте и доброто ни име. Това е цената за бърка с нашата репутация. Значи двеста милиона марки трябва да бъдат преведени по наши сметки в срок от три дена.

Амит май се канеше да каже нещо, но размисли.

— Второто — подкани той.

— Може би знаете, че подписахме писмо с възражения срещу назначаването на вашата сестра в изпълнителния комитет.

- Тя спомена нещо подобно.
- Значи за вас няма да е изненада, че искаме тя да подаде оставка.
- За да заеме някой Лагос мястото ѝ, без съмнение.

Хума завъртя глава.

- Не. Но предпочитаме буквално всеки друг пред нея.
- Ще ѝ предам думите ви.
- Да, моля ви. Трето, ще кажете на емпери Грейланд, че вече не настоявате за брак.
- Стига де — възмути се Амит. — Вече поискахте да вземете главата на моята сестра.

Поне моята оставете на раменете ми.

— Не се пазарим! — изрекоха Хума и Кива в един глас и се спогледаха ухилени. Хума пак се вторачи в Амит. — Хайде да не се преструваме, че когато станете имперски съпруг, вече няма да бъдете марионетка на своята сестра.

— Разбира се — ехидно отвърна Амит, — нали съм лишен от собствена воля.

— Именно — потвърди Хума без дори намек за присмех. — Ако желаете, споделете проблема си с психотерапевт. Но дотогава се откажете от свързването с имперския род чрез брак.

— Ами ако Грейланд поиска да се омъжи за мен?

Хума се засмя.

— Ох, горкичкят. Това няма да го бъде.

Раменете на Амит като че се превиха леко.

— Ние какво ще получим, ако изпълним тези искания?

— Нищо — отсече Хума. — Тоест ние няма да споменаваме нищо за стореното от вас на Край. Както и за плановете ви на Край.

— Така ли било — промърмори Амит и Кива усети как кръвта нахлу в главата ѝ.

Дори у нея да бяха останали някакви съмнения, че Нахамаритин не вършат нищо добро на онази планета, те се изпариха в този миг. Усети пръсти на китката си и осъзна, че майка ѝ я възпира да не избухне. Овладея се.

— Да, така — натърти Хума.

— И какви гаранции имаме за това?

— Амит, да не искате шибан договор? Толкова ли сте тъп? Искам да проумеете нещо. Нямаме никакви козове в ръцете си. Благодарете на своя смайващо нехаен брат, че имаме повече от достатъчно улики, за да погребем вас, сестра ви и целия ви шибан Дом. В най-добрия за вас случай ще прекарате следващото десетилетие в опити да се измъкнете от съдебни иски и разследвания. В най-лошия — ще се озовете в затвора, а монополът на вашия Дом ще бъде продаден на търг. Каквото и да се случи, Амит, няма да ви помогне в бизнеса. Сестра ви ще загуби мястото си в комитета, а вие няма да се ожените за емпери. Но така губите само пари и се примирявате с изтърбушването на самочувствието си. Ще преживеете и едното, и другото, убедена съм в това.

Амит се замисли.

— Ще знаете моя отговор утре.

— Можете да ми отговорите и веднага — настоя Хума.

— Графиньо Лагос, моля ви. Както ми напомнихте унизително неведнъж в този разговор, решението не зависи само от мен. И все пак имам уговорена среща с емпери по-късно днес. Няма как да я отменя.

— Тогава да се разберем — след точно двама и четири часа и една минута от този миг,

ако не съм получила никакъв отговор от вас, клетвена декларация ще бъде внесена при секретаря на изпълнителния комитет и подадена лично до емперо. И ще оставя вас и сестра ви да се оправяте както знаете нататък. Така справедливо ли е?

— Графиньо, „справедливо“ не е думата, която бих избрал в случая.

— Да бяхте помислили за това, лорд Амит, преди да се захванете с всички тези дивотии — каза Хума Лагос и се надигна от креслото. Кива също стана. — И преди да решите, че можете да натопите и нашия Дом в тях.

Кимна и излезе, без да се сбогува. Кива я последва. Последната гледка от кабинета беше протегнатата ръка на Амит Нахамапитин към таблета, за да се обади припряно на някого.

— Обичам те, мама ти! — призна Кива на майка си, когато минаваха покрай администраторката.

Момичето се извърна много старателно, за да не ги погледне.

— Аха.

Хума не каза нищо друго, докато чакаха асансьора.

— Според тебе Надаш ще се съгласи ли? — попита Кива, когато влязоха в кабината.

— Няма значение.

— Струва ми се, че двеста милиона марки имат значение.

— Целта на този разговор не беше да изнудим Нахамапитин. Това е само приятна дреболия. Целта беше да научим какво са намислили и да объркаме плановете им. Сега знаем какво правят. Решили са да завладеят Край.

— Вярно — съгласи се Кива. — Но защо?

Вратата на асансьора се отвори.

— Защото знаят нещо, което според тях никой друг не знае — каза Хума на излизане от кабината.

Кива умуваше, докато вървяха по коридора.

— Значи смяташ, че и те знаят? — попита накрая. — За случващото се с Потока.

— Или това, или са уверени, че знаят нещо друго, което ще има не по-малки последствия. Рискуват твърде много, за да наложат властта си в онази затънтена дупка, и си мисля, че са готови и да дадат много, за да не се разчуе.

— Значи очакваш да ни дадат парите.

Хума кимна. Стигнаха до кабинета на лорд Претар. Щом влязоха, той стана и се опита да каже нещо.

— Махай се — изгони го Хума.

Той преглътна думите си и побърза да излезе. Кива затвори вратата.

— Парите ще бъдат поредното доказателство — каза Хума на дъщеря си.

— А ако откажат да ни платят?

— Тогава ще е най-добре ние двете да не се мяркаме на място, което се обстрелва лесно от съседните покриви. Но каквото и да стане, току-що се намесихме грубо в техните планове и графика за изпълнението им. Ще бъде интересно да наблюдаваме действията им през следващите дни. — Хума седна зад бюрото на Претар. — Този твой приятел... Физикът, изследващ Потока.

— Марс Клермон — подсказа Кива.

— Още ли се понасяте добре?

— Може да се каже — отвърна Кива с усмивка, защото си спомни скорошното дълго чукане.

— Искам да се срещна с него. Знам, че ти му вярваш, но искам и аз да му повярвам. Ако му повярвам, искам да знам и колко време ни остава, преди всички да затънем в лайната. След това трябва да научим точно как Нахамапитин са намислили да се облагодетелстват от това и да ни го начукат на всички останали. И искам да науча това преди всеки друг.

Кива завъртя глава.

— Той ще разговаря с емпери днес. И не ми се вярва тя да си мълчи за чутото.

— Проблемът не е дали ще разкаже на всички — отвърна Хума. — Проблемът е дали ще ѝ повярват.

— Но тя ще каже истината.

— Ох, дъще моя — засмя се Хума. — Само не ми разправяй, че не знаеш колко маловажно е това.

Марс Клермон не подозираше какъв провинциалист е, докато не пристигна в Средоточие.

Едно беше да съзнава с ума си, че Средоточие, включващо едноименната планета, гигантската имперска станция, не по-малкия автономен хабитат Си'ан и още десетки свързани с тях космически средища, е най-напредналата и многолюдна система в цялата Взаимозависимост. Съвсем друго беше да мине от „Да, сър” в имперската станция, няколко пъти по-голяма от съответствието си над Край, и да съзре гъмжилото от бързащи хора, които заминават, пристигат или са се запътили нанякъде по работа. И да знае, че на планетата долу има още повече хора в още по-претъпкани подземни куполи или в усъвършенствани въртящи се цилиндри, дълги по няколко километра, които не обръщат внимание или просто не се притесняват колко близо са до пустотата на вакуума, ледените скали или унищожителната радиация, които могат да ги убият за броени минути.

„Тези хора са побъркани” — каза си Марс, но неволно се ухили. От мисълта в какво положение се поставя човечеството доброволно, но успява да благоденства, му спираше дъхът. Във Взаимозависимостта с нейните религиозни и социални догми за връзките между всички, съчетани с опираща се на гилдии и монополи икономика, хората бяха създали възможно най-смехотворно сложния метод да осигурят оцеляването на своя вид. Всичко ставаше още по-заплетено с добавянето на официална кастова система, смесваща благородници с търговско съсловие над масата обикновени труженици.

И все пак вършеше работа. Защото на равнището на обществото явно достатъчно хора искаха да върши работа и защото всъщност милиардите в крехка изкуствена среда, податлива на механични и екологични повреди и упадък, и с ограничени природни ресурси, можеха да се справят по-добре, като разчитат един на друг, а не вършат всичко на своя глава. Дори без Взаимозависимостта човечеството оцеляваше най-успешно чрез взаимната зависимост.

„Само че сега всички ще бъдем принудени да измислим нов начин за оцеляване” — сети се Марс. Докато гледаше нагоре и на всички страни в имперската станция и наблюдаваше неспирното движение наоколо, той си спомни, че след по-малко от десетилетие всички те може да са мъртви или да им предстои гибел. Отнасяше се и за него.

— Лорд Марс?

Млад мъж с тъмнозелена имперска униформа го гледаше, държеше табела с надпис „Лорд Марс Клермон”.

— Да, аз съм — потвърди Марс.

— Възложено ми е да ви заведа в Си'ан. — Младежът се озърна. — Имате ли багаж? Доколкото знам, слезли сте от петица на Лагос. Имате ли къде да отседнете?

— Изпратиха багажа ми в хотел „Морланд” тук, в станцията.

— Чудесен избор сте направили, сър — похвали го пажът.

— Благодаря.

Кива му препоръча „Морланд” — „ако можеш да си го позволиш”. Марс имаше в момента осемдесет милиона марки в криптирания си носител и отвърна, че все някак ще понесе сметката за хотела.

Младежът посочи.

— Оттук, сър.

Марс последва водача си, чието име беше Верзон Зоне, към онази част от станцията, където беше терминалът за полети до Си'ан. Провериха документите му, после още веднъж, сканираха го целия два пъти, двама отделни служители му зададоха въпроси с каква цел отива в Си'ан. Марс отговаряше, че ще бъде приет от емперо, и показваше таблета си с официалното уведомление и кода за сигурност. Олекна му, че не го попитаха по какъв въпрос ще разговаря с емперо. Досецаше се, че отговор като „за края на Взаимозависимостта и вероятната гибел на човечеството” може да предизвика суматоха.

Верзон се оправда за строгите мерки за сигурност.

— Затегнаха ги, откакто онези ужасни въстаници от Край извършиха бомбен атентат в деня на коронясването... — Запъна се внезапно, защото и повереният му гост също пристигаше от Край. — Не съм искал да намека нищо лично за вас, милорд.

Марс се усмихна. Едва през последните часове научи за смъртта на Атавио VI, наследяването му от неговата дъщеря Кардения, вече емперо Грейланд II, и опита за покушение срещу нея по време на церемонията за коронясването ѝ. Таеше сериозни съмнения, че е замесен който и да било от Край.

— Няма нищо — каза на Верзон и пролича, че младежът си отдъхна.

В полета със совалката до Си'ан нямаше нищо необикновено, но Марс не отделяше поглед от таблета си. Взираше се в повърхността на Средоточие, докато совалката напредваше устремно над линията на терминатора от имперската станция над екватора към Си'ан, намиращ се десет градуса северно от него. Гледаше все по-големия Си'ан на екрана и различаваше същинска река от точки — апаратите, които доближаваха този хабитат или отлитаха от него. Напред и назад по линията на терминатора имаше по-малки хабитати, обитавани от работниците, които строяха междувъздушни кораби в орбиталните докове наблизо. Марс не видя никого от тях на таблета си.

Совалката кацна, Марс и Верзон се качиха на влака, минаващ през целия Си'ан. Марс пак беше омаян от гледките, взираше се в извивката на пейзажа, който минаваше и над него в цилиндъра, а от другата страна вътрешната повърхност се връщаше към линията на влака.

— За пръв път ли сте в Си'ан, сър? — попита Верзон.

— За пръв път съм в такъв хабитат. Досега живях само на Край. На повърхността на планета. Съвсем различно е.

— Как изглежда, сър?

— Плоско. — Марс още се вглеждаше в извиващата се местност около него. — Дори подножията на планините изглеждат плоски в сравнение с това. Не мога да си представя как някой тук поглежда нагоре, без да се чуди защо не пада към отсрещната страна на станцията.

— Ами защото Си'ан се върти... — започна Верзон.

Марс се засмя.

— Разбирам физическите закономерности. Не за тях говоря. Не е едно и също да разбираш с ума си и животинската част от мозъка да ти внушава, че веднага трябва да се хванеш за нещо. — Той забеляза учтивата усмивка на Верзон. — Сигурно сте израснали в такъв хабитат?

Младежът кимна.

— Аз съм от Анкона. Един от присъдружните народи в системата на Средоточие.

— Ясно. Значи сте свикнали с това. — Марс пак погледна през прозореца. — А аз... не съм.

— Очаквате ли да свикнете някога, сър?

— Надявам се. Но се надявам и да не свикна.

Слязоха от влака на спирката пред двореца и Верзон го поведе към площадката за хората, които чакаха да влязат. Марс имаше уговорена среща със самата емперо и Верзон подмина всички останали, които замърмориха сърдито. Марс смънка някакво извинение, но Верзон му посочи да мине отпред. Пак представи документите си, пак го сканираха, пак го разпитаха набързо, влязоха и Верзон го повери на млада жена — Обилийс Атек, която работеше в самия дворец. Тя даде на Марс пропуск, който трябваше да закачи на блузата си, и го покани да я последва. Марс помахаше за сбогом на Верзон и тръгна с нея.

Десет минути по-късно седеше в приемната пред кабинета на емперо Грейланд II, след като мина през няколко публично достъпни зали с по-разкошно обзавеждане и декорации от всичко, което бе виждал досега. Допреди малко си въобразяваше, че херцогският дворец на Край е образец за противна пищност, но пред имперския дворец изглеждаше като мансарда на начинаещ кариерист, а собственият му дом — уж внушително имение, приличаше на колиба. Тук бе претъпкано с трупани цяло хилядолетие лъскави дрънкулки, свидетелство за себичното самодоволство на един род и политическата система, която го крепеше. И приемната беше пълна с грижливо подбрани съкровища, сред които и статуя на Пророчица-емперо Рашела I, изваяна от скулптора Мейс Фуджиморо. Творбата беше прочута в цялата Взаимозависимост и вероятно струваше повече от доходите на цели човешки средища.

Марс се озърташе и се питаше как една емперо, за която запазването на система като Взаимозависимостта е жизненоважно, би могла да направи нещо, щом научи носените от него новини.

„И ти си лорд — напомни мозъкът му. — И ти си обвързан със системата. Но ето те тук.”

Да, ама не съм емперо, каза си. Аз само се облагодетелствам от системата. Тя е нейно въплъщение.

„Друг емперо изпрати баща ти на Край да изследва.”

Онзи емперо вече е покойник.

— Лорд Марс.

Той вдигна глава. Обилийс сочеше вратата. Време беше да се срещне с емперо. Марс стана и влезе в кабинета.

„В началото на срещата с емперо е достатъчно да се поклоните — наставляваше го Обилийс, докато идваха насам. — Някои предпочитат да коленичат, вие също можете да го направите, ако желаете. Но времето ви с емперо е ограничено, а така ще загубите част от това време. След като бъдете представен, очаква се емперо да започне и да води разговора. Говорете, след като тя ви говори, отговаряйте на всички въпроси. Когато определеното време за срещата изтече или ако емперо ви отпрати, поклонете се и излезте от стаята. Във всеки момент проявявайте почтителност и сдържаност, както подобава пред вашата емперо.”

Марс влезе в кабинета на емперо, огледа обстановката за миг-два и се разсмя. Обилийс Атек се вторачи намръщено в него.

— Нещо смешно ли има, лорд Марс? — попита млада жена, застанала пред бюро.

Носеше премяна в имперското зелено. Очевидно тя беше емперо и също толкова очевидно той се изложи още с влизането си.

Марс се поклони.

— Съжалявам, Ваше величество. Бях изненадан от вашия кабинет.

— Какво ви изненада?

— Аз... ами... Ваше величество, кабинетът изглежда сякаш в него се е взривил музей.

Обилийс Атек вдиша рязко и като че чакаше емперо да заповяда тутакси обезглавяването му.

Но емперо също се разсмя неудържимо.

— Благодаря ви — изрече от сърце. — Тъкмо това си мислех през последните девет месеца. Понякога ме е страх да направя дори крачка тук. Безпокоя се да не бутна нещо и да не счупя безценна реликва. Плаша се от собственото си работно помещение, лорд Марс. Събирам смелост да го обзаведа наново.

— Вие сте емперо, Ваше величество. Убеден съм, че ще ви позволят.

— Въпросът не е дали мога, а дали трябва да го направя.

Емперо кимна на Обилийс, която се поклони и преди да излезе, предупреди Марс с поглед да се държи прилично. Марс откри, че е останал насаме с емперо, тук нямаше помощници, министри или секретари.

— Кажете ми какво си помислихте току-що, лорд Марс — настоя тя и му посочи кресло пред бюрото.

— Помислих, че имате по-малко придворни, отколкото очаквах.

Марс седна, тя само се подпря на бюрото.

— Имам дори повече служители, отколкото можете да си представите. И те обикновено присъстват на моите срещи. А аз провеждам много срещи, лорд Марс. Може би дори няма да повярвате колко много. Не бих могла да се справя с всичко без помощ. Затова те са с мен — емперо посочи бюрото, — аз седя зад това, използвам имперското „ние” в разговора, всеки се държи много почтително и любезно и никой не се смее на този абсолютно нелеп кабинет, когато влезе в него. Но вие се засмяхте.

— Да, Ваше величество. Съжалявам.

— Аз не съжалявам. Напротив — доволна съм, че реагирахте така. Но ако нямате нещо против, лорд Марс, бих искала да науча защо.

— Сигурно защото съм прекалено развълнуван, Ваше величество.

— Говорите като осемгодишно хлапе, получило твърде много сладкиши — усмихна се емперо.

Марс отвърна на усмивката ѝ.

— Сравнението си го бива — призна той. — Ваше величество, целия си досегашен живот прекарах на Край. Не е чак затънтеното изостанало място, както всички го описват, но не е и... това. Не е като Средоточие. Не е като Си'ан. Не е като този дворец.

Емперо сбърчи нос и Марс проумя изведнъж, че каквото и да е очаквал от тази среща, то не се случваше.

— Ужасно е, нали? — подхвърли тя.

— Ъ-ъ... — запъна се той.

Емперо се засмя отново.

— Съжалявам, лорд Марс. Не исках да имате чувството, че ви подмамвам да допуснете гаф. Моля ви да ме разберете — аз не бях предназначена за ролята на емперо. Не съм израснала с всичко... това, както вие се изразихте. За мен е не по-малко чуждо, отколкото и за вас, струва ми се.

— Аз съм благородник, ваше величество. Не ми е чуждо. Само ми изглежда прекалено.

— Да. Да... Благодаря ви още веднъж. Изразихте съвсем точно преживяванията ми през последната година.

— Радвам се, ако съм помогнал, Ваше величество.

— Помогнахте ми — увери го емперио. — Досега това е може би най-приятната за мен среща на четири очи. — Тя се засмя и леко наклони глава. — Затова ме натъжава необходимостта да я вгорчим с разговор за края на цивилизацията.

Марс кимна.

— Значи знаете.

— Лорд Марс, нали не сте се заблудили, че се съгласих да ви приема, защото имам навика да приветствам нисшестоящи благородници в Си'ан? Не се опитвам да ви уязвя, разбира се.

— Не съм се засегнал — отрече Марс. — Просто не знаех какво сте научили и колко ще се наложи да ви обяснявам.

— Тогава да смятаме, че знам каквото знаеше и моят баща за заниманията на вашия баща на Край, защо е бил изпратен там и какво могат да означават неговите изследвания.

— Разбрах.

— Щом това е ясно, първият ми въпрос е: струите на Потока ще изчезнат ли?

— Да.

Тя въздъхна тежко.

— Кога?

— Вече започнаха. Според нашите прогнози струята откъм Край би трябвало вече да е недостъпна. „Да, сър“ — корабът, с който пристигнах, вероятно е бил последният, който е успял да влезе в нея.

— Как бихме могли да потвърдим това?

— Ще научите, когато очакваните по график кораби от Край не се появят.

— Корабите често отлитат със закъснение, затова се забавя и пристигането им.

Марс кимна.

— Ще минат поне две седмици, докато хората обърнат внимание, че корабите не се връщат. Но и тогава може би ще търсят други причини.

— Например онази ваша гражданска война.

— Не е моя гражданска война — изсумтя Марс и се опомни веднага. — Извинете, Ваше величество.

Емперио не обърна внимание на думите му.

— Има ли някакъв начин да използваме изчезването на струята от Потока? Онази от Край до тук?

— Мога да представя нашите резултати и да обясня математическия апарат за получаването им. Но трябва да ви предупредя отсега, че всеки, който не се занимава с физика на Потока, няма как да вникне в обясненията, а дори да разбере нещо, ще оспорва значението му. Ще мине време, докато други физици проучат направеното от моя баща и неговия прогностичен модел. Но дотогава вече ще е все едно.

— Защото ще изчезнат още струи от Потока и това ще бъде достатъчно доказателство.

— Така е — съгласи се Марс.

— Казахте, че според вас струята от Край към Средоточие вече е изчезнала.

— Да, това е много вероятно.

— Значи можете да предвиждате кога ще се случи.

— Можем да ви представим вероятностите за времето на изчезване на струите. Това не е предвиждане. Само използваме данните и избираме най-вероятните варианти.

— Знаете ли коя струя ще изчезне най-скоро? Тоест коя е най-вероятно да изчезне?

— Да, знам. Най-голямата вероятност е за струята от тук към Терхатум. Според нашия модел тя ще изчезне през следващите шест седмици.

— Сигурен ли сте?

— Не. Но е много вероятно.

— Колко вероятно? Кажете ми процентите.

— Аз бих преценил, че има вероятност от осемдесет процента струята от Средоточие до Терхатум да изчезне през следващите шест седмици. Над тази оценка става неясно, но шансът да изчезне до една година е почти сто процента.

— Говорите за струите до Терхатум и от там до тук ли?

Марс поклати глава.

— Не. Всъщност струята към една система и струята оттам не са свързани. — Той долови погледа на емперио. — Знам, човешкият мозък не се примирява лесно с този факт, но е вярно. Нашият модел дава прогноза и за струята от Терхатум към Средоточие, но е твърде мъглява, защото е отдалечена във времето. Може да изчезне след само трийсет и осем месеца, но може да се случи и след осемдесет и седем месеца. Най-дългият срок попада в периода, когато очакваме и последните струи да станат недостъпни.

— Коя ще изчезне последна?

— Според досегашните ни прогностични модели струята от Средоточие към Край ще изчезне след осемдесет до осемдесет и седем месеца.

— Помните всички тези числа? — учуди се емперио.

— Не всички — призна си Марс. — Само онези, за които очаквах да ме попитате. Имам петнайсет минути за срещата с вас. Не исках да прахосвам това време.

— Не намирате ли някаква ирония във факта, че струята от Край изчезна първа, а струята към Край ще остане последна?

— Няма ирония, Ваше величество, само случайност. Но се радвам, че е така. Искам да имам шанс да се върна у дома.

Емперио се взря в него.

— Пътували сте почти година, без да знаете дали ще ви приема.

— Моля да ме извините, но аз не си представях, че ще се срещна с вас. Очаквах да ме приеме вашият баща. Поднасям ви съболезнованията си, Ваше величество.

— Благодаря. Как щяхте да постъпите, ако бях решила да не ви приема?

— Предполагам, че щях да представя нашите данни на физиците в университета на Средоточие и щях да им кажа, че вече е техен проблем да предадат информацията на всеки, който е готов да ги изслуша. Може би щях да поразгледам два-три дена, а после да си замина с първия кораб, който отлита към Край.

— Такъв ли е планът ви и сега? Да се върнете веднага на Край?

— Вече нямам планове, Ваше величество. Говорих с вас. Готов съм да ви представя пълния доклад на моя баща, проверен и от мен, изготвянето на който му е било възложено от вашия баща. Вие ще го предадете за проверка на когото пожелаете и ще го използвате както намерите за добре във вземането на решения. Както изглежда, не се налага да ви убеждавам в истинността на данните. Сигурен съм, че ще ги използвате мъдро, макар че не се знае дали всички останали ще последват вашия пример.

Вратата се отвори и Обилийс Атек влезе в кабинета. Марс се изправи.

— Лорд Марс, вие осъществихте планове си, но аз може би ще се нуждая от вас и

занапред — каза емперо. — Ще останете ли?

— Вие сте емперо, Ваше величество.

— Недейте така. — В гласа на емперо за пръв път прозвуча досада. — Лорд Марс, вие не сте кабинет, в който бих решила да сменя мебелите. Моля ви да останете, за да ми обясните всичко това подробно и да ми помогнете да го обясним на други хора. Моля ви да останете, макар да знам, че има риск за вас и той нараства, колкото повече са бавите тук. Мога да ви заповядам да се подчините. Но предпочитам да помоля за помощта ви.

Марс гледаше емперо и пак си каза, че каквито и очаквания да имаше за тази среща, те не се покриха.

— Ваше величество, за мен ще бъде чест да ви бъда полезен според силите си.

Тя се усмихна лъчезарно.

— Благодаря ви, лорд Марс. Сега отивам да разгледам нова десетка, но ще се върна вечерта. Ще ми правите ли компания за късна вечеря? Имам още въпроси.

— Разбира се...

Той се подвоуми.

— Какво има? — забеляза тя.

— Опитвам се да пресметна времето, което имам. Отседнал съм в хотел в имперската станция. Там са официалните ми дрехи.

— Първо, аз ще бъде преуморена след обиколката на проклетия кораб, затова вечерята ще бъде съвсем неофициална. Второ, вече сте мой служител. — Емперо погледна Обилийс. — Наех лорд Марс като помощник по научната политика със специални пълномощия. Изпрати някого да вземе вещите му от имперската станция. И те моля да му намериш подходящо за ранга му жилище в крилото за служители. — Тя хвърли за миг поглед към Марс. — Погрижи се жилището да не изглежда, сякаш в него се е взривил музей. И намери някой да му обясни всичко необходимо за двореца.

— Да, Ваше величество — отговори Обилийс.

— Ще се видим скоро — каза емперо на Марс.

— Ваше величество — поклони се той.

Емперо излезе от кабинета. Щом прекрачи прага, трима помощници и телохранител тръгнаха с нея през приемната.

Марс я изпроводи с поглед и се обърна към Обилийс.

— Нямам представа какво се случи току-що.

Тя се усмихна.

— Изглежда, срещата е минала добре за вас, лорд Марс. А сега елате с мен да видим какво жилище можем да ви намерим.

Кардения почти се засрами от въодушевлението си след срещата с Марс Клермон.

Срамуваше се, защото в края на краищата от този кратък разговор получи потвърждение за всички тревоги на нейния баща, които тя наследи от него: човешкият род беше застрашен от изчезване не абстрактно, не след много време, а съвсем конкретно и в рамките на не повече от десетилетие. След по-малко от десет години всяка заселена от хората система щеше да бъде откъсната от останалите и принудена да се бори за оцеляването си само с каквото може да намери около своята звезда и с каквито умения и технологии разполага, за да използва тези ресурси. На теория космическите хабитати можеха да се поддържат десетки или дори стотици години, но не биваше да се забравя за човешкия фактор. А хората не реагираха добре на информацията, че са останали сами и са обречени изкуствената им среда да се разпадне рано или късно. Кардения помнеше каквото бе научено за гибелта на Даласисла. Хората се сринали много по-рано от своя хабитат.

Да се въодушевява от потвърдената участ на почти петдесетина човешки системи и милиарди индивиди не беше повод за гордост.

Но Кардения не успяваше да потисне чувството. Не защото беше фаталистка или човекомразка, която се радва, че себеподобните ѝ най-после ще си получат заслуженото. Въодушевяваше се, защото мъглявата неяснота на нейната власт, чието мижаво главно постижение беше възпирането на парламента и гилдиите от стъпкването на неподготвената за това планета Край с още хиляди военни ботуши, изведнъж се проясни напълно. Кардения вече знаеше три неща:

Първо, тя ще бъде последната емперо на Взаимозависимостта.

Второ, цялото си царуване ще посвети на спасяването на колкото може повече хора с всички възможни средства.

Трето, това означава и край на лъжата за Взаимозависимостта.

А беше именно лъжа и Кардения разбра окончателно това в деня, когато призова Рашела I в Стаята на спомените и поиска от нея да ѝ обясни всичко: огромна част от достъпните чрез Потока звездни системи не били лесни за заселване, но това изобщо не възпряло хората. Тези независими системи подхванали търговия помежду си и изпаднали в зависимост от тази размяна на ресурси. А група търговци начело с Банямун Ву осъзнали, че истинската власт се опира не на тази размяна, а на контрола върху достъпа до Потока, и се натрапили в системата на Средоточие като въоръжени събирачи на такси.

Прикривали и оправдавали това присвояване на ресурси чрез съчиненото религиозно учение за „Взаимозависимостта”, а Рашела — дъщерята на Банямун, била издигната от тях за олицетворение на новата църква и зараждащата се империя. Ву и съюзниците им умиливали вероятните си противници с благороднически титли и търговски монополи, създали икономическата система „домове и гилдии”, която затвърдила трайното разделение на касти и дейно пречела на икономическото разнообразие в отделните системи, което в момента би помогнало много по-добре на човечеството да преживее неизбежното си разпадане на изолирани общности.

Накратко, Взаимозависимостта превърнала в закон и манипулирала действителната потребност на хората от търговия между системите, за да извличат изгоди от нея само малцина на самия връх. Начело с рода Ву. Нейният род.

Кардения се стъписа от простодушната невъзмутима жестокост, с която Рашела I описа строежите за основаването на Взаимозависимостта. После си напомни сама, че в Стаята на спомените Рашела е компютърна симулация без самолюбие. Тази нейна версия нямаше нужда от илюзии за себе си или оправдания за стореното от нея, нейния баща и родоначалниците на Ву и съюзните им родове. Компютърната симулация не се срамуваше.

И тогава Кардения проумя, че всеки емперо след Рашела е преживял подобен момент — влизал е в Стаята на спомените да говори със своите предшественици за същината на Взаимозависимостта, само за да му обяснят безцеремонно, че историята за основаването ѝ, вътпявана на всеки гражданин, не е нищо повече от лъжа. Кардения си мислеше, че почти всеки трябва вече да се е досещал — нали и нейният сън, в който Нафа ѝ говореше за тази измама, бе изскочил някак от подсъзнанието, а не беше истинска беседа с привидение. Едно е обаче да подозираш, съвсем друго е да ти го каже в очите симулираната, но напълно правдива твоя прародителка.

Искаше да задоволи любопитството си и накара Джии да призовава подбрани наслуки емперо, за да чуе от тях какво са си помислили, когато са научили истината или са потвърдили подозренията си, че Взаимозависимостта е основана преди всичко заради изгодата на рода Ву и техните съюзници. Искаше да научи как това е повлияло на тяхното царуване.

Някои били изненадани от двуличието на своите предтечи и го превърнали в своя подбуда да подобряват живота на обикновените хора във Взаимозависимостта. Други се зарадвали на безогледното домогване на своите предшественици до властта и се постарали тя да бъде съхранена за идните поколения в рода Ву. Двама били толкова погнусени, че се отказали от трона — единият заминал в доброволно изгнание на Край, където станал селянин, другият затънал в нихилизъм и посветил живота си на „къркане и чукане“, както се изрази неговата симулация.

Но повечето емперо, общо взето, свили рамене и се заели с работата по управлението на Взаимозависимостта. Как била създадена и кой се облагодетелствал от нея за тях си оставал абстрактен проблем в сравнение с факта, че тя вече съществувала и се нуждаела от поддържане, а никой не можел да промени това, ако ще и да е емперо. Не се предполагаше емперо да стане радикал от което ще да е политическо направление. Малцината почитатели на крайностите биваха отстранявани тихомълком и заменяни с по-сговорчиви преки наследници или (ако се налага) с братовчеди.

Поне беше безспорно, че самата Кардения прекара първите си девет месеца на власт в сблъсък с неимоверната инерция на своя пост, традициите и задълженията я притискаха отвсякъде. Нали и в момента пътуваше в совалка, за да разгледа кораб, който не я интересуваше, по искане на политически влиятелно семейство, което ѝ беше противно, и то с мъж, когото всички освен нея си представяха като неин бъдещ съпруг? Това не беше ли същинска метафора на целия ѝ живот в момента?

А сега... Краят на Взаимозависимостта не само беше неизбежен според законите на физиката, а и желателен, за да оцелее човешкият род. Монополите трябваше да бъдат премахнати, за да събира всяка система ресурси и да се подготвя за изолацията си. Гилдиите и благородническото съсловие трябваше да останат в миналото като пречки за самосъхранението на човечеството. Лъжата колко била необходима и ценна Взаимозависимостта изчерпваше времето си и тъкмо Кардения, която поначало не искаше да бъде емперо, щеше да я довърши. Налагаше се тъкмо тя да приключи с нея.

И от този факт едва не ѝ се виеше свят.

— Предстои да се скачим с „Пей си” — съобщи пилотът на имперската совалка по комуникационната система.

Кардения кимна. Пътуваше с цяла свита от помощници и телохранители, но през част от обиколката щеше да остане насаме с Амит съгласно уговорката, за да обсъдят каквото имат за обсъждане. Кардения очакваше поне според Амит това да означава нескопосани опити за някакви прояви на чувства.

„Вече не е нужно да се преструваш, че ще се омъжиш за него” — напомни мозъкът ѝ и цялото ѝ тяло настръхна от удоволствие. Точно така си беше! Поначало имаше смисъл да се обвърже с Амит или когото ще да е от семейството му, само за да укрепи положението на имперския Дом спрямо гилдиите и парламента, а и поне на теория да съдържа безогледните амбиции на Нахамапитин.

Но вече нямаше бъдеще, с което да се съобразява, или поне Взаимозависимостта го нямаше. Кардения не беше принудена да се тревожи за налагането на имперската власт поне през следващото поколение или да се умиква на гилдиите и парламента. Всичко това беше обречено. Оставаха само усилията да бъде спасено човечеството след катастрофата. И тя беше убедена, че не се нуждае от Амит или друг Нахамапитин за това. Ако Марс Клермон беше прав, в което тя почти не се съмняваше, само след няколко седмици всички щяха да се натъкнат на изобилни доказателства, че човешката вселена се променя.

Мислите ѝ се отплеснаха за малко към Марс Клермон, с когото ѝ беше леко да говори още от мига, когато той влезе в нейния кабинет и прихна. Кардения бе намислила срещата да е насаме, но официална, само че веднага долови у Марс нещо, което я разубеди. Отказа се от имперското „ние” и едва ли не пърхаше над събеседника си, а после се постара да намери повод да си поприказват още веднъж на вечеря.

„Привлича те, какво пък толкова” — обади се мозъкът ѝ. Кардения нямаше намерение да отрича. Той беше умен, любезен и с достатъчно приятна външност, а мина твърде много време, откакто тя бе имала приемливи отношения с мъж, чиято възраст се разминава с нейната не повече от десет години, затова не можа да остане равнодушна към това съчетание. И реагира на присъствието му не само сексуално — Клермон ѝ напомняше някак за Нафа. Мъничко книжник, мъничко присмехулник и може би човек, който ще вижда в нея Кардения, а не емперио Грейланд II. Или поне ще вижда и Кардения в емперио.

„Може би просто се нуждая от приятел” — мислеше си тя. Подсмихна се печално и излезе от совалката в шлюза на „Пей си, щом ти се иска”, където я чакаше Амит Нахамапитин заедно с поне двеста работници, които бяха построили кораба.

Всички се поклониха, когато тя стъпи на пода в шлюза.

— Ваше величество — каза Амит, щом се изправи, — за мен е удоволствие да се срещнем отново.

Кардения забеляза изражението му — маска на напрегната сърдечност. Той криеше нещо, което очевидно го тормозеше. Неволно го съжали за миг. Каквото и да му се случваше в момента, никак не беше приятно.

Размениха си любезности и тя позволи да ѝ представят корабостроителите, здрависа се с началниците и поздрави обикновените работници. Кардения се бе примирила, че задълженията ѝ включват много поздрави и махане с ръка и така ще бъде до края на живота ѝ.

„А, вече не е така” — възрази мозъкът. Тя му изпътка и се обърна към Амит.

— Готов ли сте да разгледаме кораба, лорд Амит?

— Разбира се, Ваше величество.

Кардения протегна ръка в сдържан, но не отчужден жест, Амит с благодарност я хвана под ръка и двамата излязоха от шлюза, следвани от нейната свита.

Десетката е голям кораб, затова трябваше да отидат на много места според плана. Обиколката включваше мостика и инженерния модул в основния корпус, после товарните сектори и производствените сектори в пръстените. И тъкмо в товарните помещения Кардения и Амит щяха да останат насаме, а нейните телохранители щяха да се намират в секторите пред и зад тях. Разбира се, нейните хора бяха тършували в кораба от часове, за да се уверят, че е безопасно тя да влезе в него. Рискът в тези стотина метра, изминати само с Амит до нея, беше сравнително малък.

Цялата екскурзия трябваше да трае почти два часа и да завърши с поднасяне на чай, когато пак щеше да бъде на четири очи с Амит. Кардения реши изведнъж, че тогава ще му каже да забрави за цялата тази история с брака. Вече знаеше какво ще прави и се надяваше да не прекалява с неловкото мълчание дотогава.

Но първите десетина минути стигнаха да проумее, че в неловко мълчание затъваше и Амит Нахамаритин. Влагаше само минимално старание в светския разговор, преди да остави поредните членове на екипажа да започнат обясненията си за кораба. Той не задаваше никакви въпроси, което можеше да се тълкува и като проява на любезност към тях, ако не беше явната му разсеяност — май изобщо не слушаше какво казват хората му за своите сектори и работа. В един момент Кардения го побутна незабелязано, за да си спомни той, че трябва да благодари на човека от екипажа за обясненията му.

Докато двамата се вмъкнат през люка в товарния сектор, чийто огромен простор явно беше предвиден в обиколката, за да имат време за разговор на спокойствие, Кардения си каза, че ѝ стига толкова.

— Лорд Амит, ако тази екскурзия трябваше да ми разкрие вашата бъдеща симпатии човечност, опасявам се, че се проваляте напълно — каза тя.

Амит се усмихна невесело.

— Да, Ваше величество. Повярвайте ми, осъзнавам това напълно.

— Има ли някаква причина?

— Уви, днес бях затрупан с лоши новини.

— Съжалявам, че е така. Лично ли ви засягат?

— В известен смисъл. Отнасяха се преди всичко за бизнеса, но както знаете, човек често е въввлечен и лично в него.

— Трябва да призная, че разбирам това по-добре от повечето хора.

— Не се съмнявам — отвърна Амит.

Повървяха смълчани в огромната кухня. Когато Кардения прецени, че стигнаха до средата на товарния сектор, Амит спря и се обърна към нея.

— Ваше величество, вие не искате да се омъжите за мен, нали?

Тя отвори уста да каже нещо уклончиво, но избълва:

— Да, всъщност не искам.

Казана дума — хвърлен камък.

— Е, добре, така да бъде — отвърна Амит.

— Какво?... Почакайте малко — промърмори тя с безмерна изненада. — Моля да не ми се сърдите, лорд Амит, но бях останала с впечатлението, особено от думите на вашата сестра,

че тук ще се опитвате да ме очаровате и ухажвате. А сега си личи колко ви олекна, че не искам да се омъжа за вас, и това е... неочаквано, меко казано.

— Съжалявам, Ваше величество.

— Аз не съжалявам — изтърси Кардения и беше ред на Амит да се изненада. — Отдъхнах си, че приключихме с тази досадна политическа интрига. И дори можем да бъдем приятна компания един за друг, докато прием чай.

Амит се засмя.

— Но аз не разбирам — продължи Кардения — защо, след като цяла година вашето семейство и лично вие настоявахте неуморно, изведнъж ви олекна, че нямам никакъв интерес към този брак.

— Сложно е — оправда се Амит.

Кардения напомни с жест, че са наред товарния сектор: „Сами сме, сега е времето да ми кажете.”

— Казано накратко, накараха ни да проумеем, че според други Домове вече имаме прекалено влияние над вас. И ние вече рискуваме да загубим влияние, а не да го засилим, чрез това обвързване с вас.

— Лорд Амит, трудно ми е да открия смисъла на казаното от вас.

— Разбирам, Ваше величество. Нека само добавя, че политическите проблеми на гилдиите и парламента са твърде объркани в момента и ние имаме причини да очакваме, че ще се объркат още повече в бъдеще.

В мозъка на Кардения сякаш замига тревожен сигнал.

— И на какво ще се дължи това?

— В по-близка перспектива — на затрудненията с Край.

— А в по-дългосрочна?

— Е, няма как да знаем далечното бъдеще — измъкна се Амит и понечи да продължи към изхода.

— Не — поклати глава Кардения и не помръдна от мястото си, с което го принуди и той да спре. — Извинете, лорд Амит, но не вярвам, че бихте се отказали с лекота от домогванията си до трона заради въстанието на Край. Не вярвам и че вашата сестра би се отказала толкова лесно. Има още нещо, нали?

Колкото и да беше изумително, Амит Нахамапитин приличаше на детенце, заварено да бърка в кутията със сладкиши.

— Вие всъщност се отказвате от този брак не по свое желание, нали? — не отстъпваше Кардения. — Тоест идеята не е ваша. Принудили са ви. Вашата сестра, може би?

— Не е тя — отрече Амит.

— Но вие не бихте се отказали своеволно. Значи, каквато и да е причината, тя се е съгласила с решението ви. Ала тя ми заяви, че е готова да се откаже от мястото си в изпълнителния комитет, ако реша да се омъжа за вас. Защото участието на Дома Нахамапитин в изпълнителния комитет очевидно е по-маловажно от възможността Домът Нахамапитин да се свърже чрез брак с властващия род и да постави свой потомък на трона. Значи нещо се е случило, откакто говорих с нея. Какво е то, лорд Амит?

Той млчеше.

— Заради Край ли? — настояваше Кардения.

— Ваше величество...

— Някак сте замесени, нали? Във въстанието на Край.

Амит като че се подразни.

— Ваше величество, за какво ни е да се замесваме?

Тя пренебрегна снизхождението, скрито зад неговата раздразнителност, защото умът ѝ се съсредоточи в по-съществения въпрос: как Нахамаритин биха могли да се облагодетелстват от въстание на Край? Ако участваха в това по някакъв начин, значи се опитваха да спечелят благоволението на сегашния херцог или да издигнат свой кандидат, или да поставят на трона член на семейството — може би по-младия брат Грени Нахамаритин.

Но защо? Ако свалят от власт сегашния херцог и намесата им бъде разобличена, херцогът (или по-вероятно неговите наследници) би могъл да заведе дело в съдилищата на Взаимозависимостта и да поиска поставянето под попечителство на печалбите на Дома до произнасянето на съда. Ако Нахамаритин имат свой херцог на Край, накрая ще бъдат принудени да се откажат от родната си система Терхатум, чиято графиня беше майката на Амит — Джедна...

Терхатум.

Онази част от мозъка ѝ, която се занимаваше с обобщенията, мигом сглоби всичко и го изтласка в съзнанието.

— О, боже — промълви Кардения, впила поглед в Амит. — Вие знаете. Знаете за Потока.

— Не разбирам за какво говорите — възрази Амит, но изумлението му от споменаването на Потока разкри лъжата.

— Знаете, че ще изчезне. И знаете, че струята към Терхатум е следващата. Отказвате се от системата, за да завладеете Край. — Кардения се запъна, без да откъсва поглед от Амит, защото изпадна в недоумение. — Знаете, че ще изчезне, но не сте направили нищо, за да спасите хората от собствената си система!! Защо?

— Струите не изчезват, местят се... — започна Амит и стисна устни настръхнал.

Кардения го гледаше неотклонно, после мозъкът ѝ се намеси и осмисли думите му.

— Не, лорд Амит. Не! Не се местят, стават напълно недостъпни. Чуйте ме. Трябва да изпратите съобщение до Терхатум още днес. Незабавно. Трябва да се подготвят. Трябва!

— За какво да се подготвят?

— За изчезването на струите, Амит.

Разнесе се вой на сирени, през люковете пред тях и зад тях нахълтаха телохранители.

Амит се озърташе потресен.

— Тя не би го направила... — зашепна той. — Не би постъпила така с мен. Не сега...

— Какво има, Амит? — попита Кардения.

Той изви глава към нея.

— Съжалявам, Кардения...

После телохранителите грабнаха и двамата, нея понесоха в посоката, откъдето дойдоха, а него — накъдето щяха да отидат.

И двете групи почти се добраха до целите си, когато товарният сектор беше разкъсан от нещо, врязало се под ъгъл в корпуса на кораба. Кардения се озърна, както бягаше и я дърпаха напред, и видя онова, което приличаше на останки от совалка, да се премията през товарния сектор към тичащите около Амит телохранители. Тя изкрещя името му, но гласът ѝ се изгуби в скрибуцащия грохот на разпадащата се совалка и виенето на въздуха, напирал навън през огромната дупка. За частица от секундата видя тила му, когато телохранителите го бутнаха да се просне на пода. След това всички бяха пометени от остъргалите пода отломки на

совалката.

Сензорите отчетоха загуба на атмосферно налягане и корабът започна да затваря херметични люкове. Кардения и телохранителите ѝ тичаха с все сила към спускащата се преграда, но ураганният вятър от изтръгващия се през дупката въздух ги бавеше. Кардения изпищя, когато видя колко ниско е преградата — нямаше да успеят.

Не успяха. Не всички. Телохранителите на Кардения я тласнаха през люка и тя се гмурна напред с протегнати ръце. Някой се пресегна от другата страна, докопа я за китката и я дръпна толкова мощно през пролуката, че Кардения кресна от болката в почти извадената раменна става. После вече беше от другата страна и дръпна припряно крака си от стоварилия се люк. Някъде бе загубила едната си обувка.

Вдигнаха я, за да я задърпат безжалостно по извития коридор към радиален коридор на пръстена, за да се върнат в основния корпус на кораба. Вече го виждаха и тя погледна тримата телохранители наоколо, искаше да ги попита какво се случи, но нещо изпращя и я просна грубо на пода, спуска едната ѝ китка и ожули ръцете и лицето ѝ. Отново се чу вой. Единият телохранител се бе надигнал след падането, напорът на въздуха го отнесе, преди да се затворят с трясък още херметични прегради.

Кардения преброи до десет, преди да се отблъсне от пода. Опитваше се отчаяно да вдиша, двете цепнатини изсмукаха толкова от въздуха в пръстена, че тя очакваше да се задуши всеки момент. Телохранителката до нея също се задъхваше, но намери вграден в стената аварийен комплект, отвори го рязко и извади две малки кислородни бутилки с маски. Даде едната на Кардения и ѝ показва как да я използва. Кардения пое с пълни гърди кислорода и толкова се зарадва, че започна да хлипа.

Жената се наведе към колегата си, който не бе помръднал. Кардения погледна надолу към локвата кръв около главата му. Той се бе ударил толкова зле в пода, че умря от кръвотечението.

Навсякъде около тях тежко скърцане и пукот разтърсваше повърхностите и разреждения въздух в техния сектор от пръстена.

— Какво става? — попита Кардения.

— Пръстенът се въртеше, за да има гравитация в него — отговори телохранителката. — Но вече е пропукал. Разпада се. — Тя подаде ръка на Кардения. — Да вървим, Ваше величество. Трябва да ви кача по онзи коридор.

Коридорът беше проектиран и за използването на тласкащи полета. В широкото отклонение нагоре към тунела фокусираните полета трябваше да придържат хората от екипажа, докато се катерят по „стената“, за да стигнат до коридора. Тунелът се свързваше с основния корпус, където също имаше обезопасяващи тласкащи полета.

— Първо вие, Ваше величество — настоя жената.

Кардения закуцука нагоре по стената с кислородната бутилка в ръка, влезе в коридора и се огледа.

— Продължавайте! — подкани я телохранителката и посочи напред.

Стоновете на кораба се засилиха внезапно, Кардения видя как под телохранителката подът на пръстена се нагъна и разкъса. Още една преграда се сви навътре, за да отдели коридора от пръстена. Кардения зърна жената в последния миг, когато тя ѝ викаше да бяга.

Нямаше нужда от напомнянето. Хукна лудешки по радиалния тунел и когато излезе от тласкащото поле, полетя в безтегловността, блъсна се в стена и започна да се придърпва по нея, за да стигне до далечния люк на основния корпус.

Докато се носеше натам, мина през прозрачна част на коридора. Надникна към разчупения пръстен, секторът срещу нея се отделяше от кораба, откъсна се от коридора си и се пръснаха парчета. Видя го да се рее зад нея. Отпред беше люкът към основния корпус.

И се оказа, че е затворен.

Рязък разтърсващ пукот раздруса тунела около Кардения, запрати я в стената и я завъртя. Премяташе се и слушаше пронизително многогласно свистене — нататък в коридора по стената зейна редица от дупчици, дълга около три метра. И от този коридор излизаше въздух.

Тя притисна маската по-плътно до лицето си и се избута към люка, дялящ я от основния корпус, сграбчи ръкохватка до него и заудря по метала с кислородната бутилка. Не спираше, а въздухът се разреждаше и изстиваше, тя вдишваше кислород от време на време, за да остане в съзнание и да удря. Не се отказа и накрая чу — или може би ѝ се причу — как някой също удря по люка от другата страна.

Продължи да блъска по метала, докато студът не я погълна.

Офисите на Дома Лагос гъмжаха от хора на имперската служба за сигурност, което подтикна Кива към единствената разумна според нея реакция.

— Мамка му, какво става тук?! — сопна се тя на лорд Претар.

Той стоеше в кабинета си, а униформени и следователи тършуваха в таблета и архива му, както и в таблетите и архивите на всеки друг, когото завариха в офисите.

— Имало е покушение срещу емперо — обясни Претар.

— Какво общо, да му го начукам, има това с нас?

— Лейди Кива, моля ви. — Той се озърна към хората от сигурността. — Дръжте се прилично.

— Майната му на приличието! Отговори на проклетия въпрос.

Кива долавяше, че Претар се мъчи да прецени дали като старши директор на Дома Лагос за Средоточие може да цапардоса дъщеря на матриарха на Дома. Секунда-две по-късно той размисли и според нея това беше правилно, но разочароващо решение, защото тя копнееше за повод да го размаже по шибания килим.

— Емперо разглеждала построен наскоро кораб — обясни Претар. — Някой забил совалка в сектора на пръстена, където тя била в този момент.

— Ясно. И?

— И совалката била от наш кораб.

— Какво? Кой?

— „Да, сър”.

— Ти бързикаш ли се с мен, бе?

Претар пак се огледа многозначително, с което сериозно й опъна нервите, сякаш искаше да подсказе: „Ако се бързиках с тебе, тези хора нямаше да са тук”.

— Лейди Кива... — обади се някой зад нея.

Тя се обърна. Някакъв много наежен чеп я зяпаше.

— Кой сте вие?

— Хайбърт Лимбар. Началник на имперската служба за сигурност. Искам да говоря с вас.

— Добре, защото и аз искам да говоря с вас. — Кива изгледа Претар. — Вълн.

— Това е моят кабинет — възрази Претар. — А вие не сте вашата майка.

— Не съм — потвърди тя. — Обади й се да се оплачеш, ако искаш. Дотогава се разкарай. Трябва да използвам кабинета.

Претар й хвърли зъл поглед и излезе. Униформените и следователите го изпратиха с очи. Кива посочи към тях.

— Кажете и на останалите да се разкарат — поиска тя от Лимбар.

— Разкарайте се — нареди той. — Да ви няма тук четвърт час.

Всички излязоха и Лимбар затвори вратата.

— Как бе, мамицата му, са отмъкнали наша совалка за такава гадост? — възмути се Кива и се тръшна на креслото зад бюрото на Претар.

— Доста е забавно вие да ме питате, лейди Кива — отбеляза Лимбар. — Канех се да ви задам същия въпрос. Може би без „мамицата му”.

— Очевидно е, че нямам представа.

— Вие сте представителка на собственика в „Да, сър“.

— Да.

— И на връщане от Край към Средоточие сте натъпкали в кораба емигранти от планетата, които са обяснявали, че бягат от гражданската война там.

— Да. Е, и?

— Възможно е някой от тези емигранти да е имал някакви планове за момента след пристигането си.

Кива изсумтя.

— Значи според вас някой от задниците, които докарахме, е знаел, че нашата емперо — и то нова-новеничка емперо, коронясана горе-долу по времето, когато ние отлетяхме оттам — ще бъде точно на онзи кораб, точно по онова време. И си е услужил със совалка, за да я очисти.

— Не смятам, че това е много вероятно. Мисля, че е по-вероятно някой тук да им е дал указания след пристигането и запознаването с политическите промени.

— Какво означава това? — попита Кива.

— Лейди Кива, знаете ли срещу кой кораб беше извършено нападението?

— Не.

— „Пей си, щом ти се иска“ — нова десетка, поръчана от Дома Нахамапитин.

Кива си замълча.

— От лейди Нахамапитин научих, че малко преди атаката срещу кораба вие и вашата майка графиня Лагос сте заплашвали Амит Нахамапитин при спор за проблеми в бизнеса.

— Не сме го заплашвали. Само изразихме съвсем недвусмислено недоволството си от някои действия, които неговият Дом предприе срещу нашите интереси на Край, но предложихме извънсъдебно споразумение. Попитайте и него.

— Много бих искал да го попитам, само че той беше с емперо по време на атаката. Емперо оцеля. Уви, Амит Нахамапитин нямаше този късмет.

— Ами... мамка му — промърмори Кива след минута.

Лимбар кимна.

— Мога да ви покажа записи, ако желаете. Но не остана много от него. Каквото не беше размазано по пода, се разхвърча във вакуума.

— Наистина ли подозирате нас?

— Вие ми кажете, лейди Кива. Пристигате от Край с претенции към Нахамапитин и кораб, пълен с емигранти от планета, чиито въстаници извършват атентати къде ли не във Взаимозависимостта... и вече се опитаха веднъж да убият емперо. А сега имаме покушение, не само насочено срещу емперо, но и ликвидирало определения наследник на ръководителката в Дома Нахамапитин, а освен това причинило огромни загуби на този Дом с унищожаването на тяхната нова десетка малко преди предаването ѝ за експлоатация. Не се ли досещате защо бих предположил, че вие и тези терористи от Край може би сте решили да улучите две птици с един камък?

— Можете да предполагате каквото си искате. Това не означава, че сте прав. И бездруго няма никакъв смисъл. Нуждаехме се от живия лорд Амит, за да изпълни каквото поискахме от него. Нямаме полза от премахването му преди това. Сега Нахамапитин не биха пожелали дори да говорят с нас, особено ако са убедени в нашата вина.

Лимбар се усмихна.

— Мога да допусна, че това е вярно. Лейди Надаш е побесняла и само обстоятелството,

че в момента подбужда всички за изпращането на десантен кораб към Край, я възпира да насочи цялото си внимание към Дома Лагос.

Кива отвори уста да каже нещо за съучастието на Нахамаритин във въстанието на Край и да попита защо, мътните го взели, Лимбар не рови в тази история, но я затвори толкова бързо, че дори зъбите ѝ изтракаха.

— Да, лейди Кива? — подкани я Лимбар, който забеляза това. — Нещо ви хрумна ли?

— Питам се имате ли някакви улики в подкрепа на тези ваши догадки.

Лимбар махна с ръка.

— Има причини да сме тук. Не смятам вас или вашата майка за толкова глупави, че да записвате такива планове на някакви носители, ако наистина сте замесени. Но може би не всички ваши служители са толкова благоразумни. Ако тук има улики, ще ги намерим. Дотогава, лейди Кива, надявам се да разберете защо ограничих свободата на придвижването ви в Средоточие и защо ще бъдете наблюдавана дискретно. Отнася се не само за вас, разбира се. Ограниченията са наложени и на вашата майка, лорд Претар и повечето ръководители на бизнеса ви в Средоточие и Си'ан.

— Майка ми няма да се примири лесно.

— Тогава можете да предадете на графинята — и ви моля да ме цитирате точно, — че не ми дреме. Някой току-що се опита да убие моята емперица за втори път, докато ръководя тази служба. Не се съмнявайте, че ще открия виновните. Ако сте вие или вашата майка, или който и да е човек, свързан с Дома Лагос, все ми е едно колко велики и могъщи сте или как сплашвате подчинените си. Ще стъпча в праха и вас, и целия ви Дом, ако е необходимо.

— Ще ѝ предам.

— Непременно. А сега, лейди Кива, моля да ме извините, но моите служители трябва да се заемат със задачите си.

Той отвори вратата, за да пусне в стаята хората от сигурността и следователите. Кива ги погледа как запълват кабинета, стана от креслото, излезе и се отправи към асансьорите. Една униформена жена се отдели от групата и тръгна към нея.

— Стига де — каза Кива. — Нали гадният ви шеф обеща да бъде дискретно.

— Това е нашето дискретно наблюдение — отсече жената и застана до нея.

Кива потисна изкушението да извие очи към тавана.

— Как се казваш?

— Сержант Бреня Питоф.

— Е, сержант, ще имам ли поне един миг насаме отсега до края на тази история, когато и да е той?

— Всъщност не.

— Значи ще ме гледаш и когато сера.

— Не.

— Добре.

— Стига в тоалетната да няма прозорец или втори изход.

Вратата на кабината се отвори и Кива влезе. Сержант Питоф я последва.

— Натисни „Партер“ — каза ѝ Кива.

— От мен се иска да ви придружавам, лейди Кива, не да ви прислужвам — отвърна Питоф, но все пак натисна бутона.

— Къде сте? — попита капитан Блиника по таблета на Кива, който не беше

конфискуван.

— В банята на хотелската си стая.

— Какъв е този шум?

— Пуснах душа.

— Обаждайте ми се, докато стоите под душа?

— Не, пуснах го, за да говоря с тебе. В стаята ми има шибана униформена.

— И какво прави?

„Излежава се след особено изтощително въргалие“ — мина през главата на Кива, но тя не изрече думите. Като ще я наблюдават толкова отблизо, поне да извлече някаква полза от това.

— Чака да приключи в банята, затова да говорим по същество. Тоест какво, мамка му, се случи с нашата совалка?

— Връщаше се от имперската станция, когато връзката прекъсна и тя се насочи сама към дока, където са построили „Пей си“, и се заби в онази проклетия. Имперската служба за сигурност я обстрелваше, докато се сближаваше с кораба, но не успяха да я унищожат навреме.

— Кой пилотираше?

— Лин Си.

Кива се смръщи кисело. Си беше много добра като пилот, в нея нямаше нищо интересно и беше равнодушна към политиката, поне доколкото Кива знаеше.

— Умът ми не го побира тя да нахака совалката в онзи кораб.

— Не ми се вярва тя да го е направила — съгласи се Блиника. — Разполагаме с данните от контролните модули на совалката. Има изпълнение на какви ли не функции по време на полета, но не и данни за действия на пилота. По-точно няма данни, които да съвпадат със случилото се. Всичко, което виждаме, съответства на опита на пилота да си върне управлението на совалката, а не на активно пилотиране.

— Значи смяташ, че е била отвлечена.

— Да. Според мен са я хакнали по някакъв начин и после са я заправили към „Пей си“ на автопилот или с дистанционно управление.

— Не съобщи ли това на службата за сигурност?

— Не ме попитаха и аз ги оставих да стигнат сами до изводите. Просто нахълтах в кораба, свалих всички налични данни и се настаних в един от товарните сектори. Още са там. Разпитаха мен и старшите членове на екипажа, но преди няколко часа. Не ни разрешават да напускаме кораба. Не знам с какво се занимават в момента.

— Нямах ли никого друг в совалката освен Си?

— Нямах.

— А преди това? Тя е отлетяла до имперската станция, нали? Кой е бил с нея?

— Изчакайте.

Докато чакаше, Кива реши, че наистина се нуждае от душ — със сержант Питоф доста се увлякоха. Съблече се, включи таблета на високоговорител и застана под струите.

— Имало е двама-трима пътници — съобщи Блиника след малко. — По-точно трима. Мъж и жена с фамилното име Люин и мъж с фамилното име Брошнинг. Напуснали са „Да, сър“.

— Знаем ли къде са отишли?

— Нямам представа.

— Но някой има, нали? Можем ли някак да научим?

— Не знам. Аз съм капитан, а не частен детектив.

— Попитай Гажон Магнут. Ако са превозвали и багаж на кораба, който не са взели със себе си в совалката, значи са уговорили изпращането му някъде.

— Ние просто го разтоварваме. Нататък с него се заемат в имперската станция.

— С нас се е захванала шибаната имперска служба за сигурност, защото си мислят, че сме се опитали да убием емперио — натърти Кива. — Ако питаш мен, добре ще е да се постареем малко повече.

Блиника помълча.

— Засилила ли си звука?

— Може да се каже.

— Нали уж не искаше да се чува извън банята.

— Реших, че повече се нуждаю от къпане.

— Ще ми се да не бях чувал това.

— Намери ми онези хора. И ми кажи къде са.

— Не мога да обещаю.

— Значи ще се видим в затвора.

Кива чу въздишката на Блиника.

— Няма да ви се обадя. Притеснявам се с какво ще се занимавате, когато отговорите. Ще ви изпратя съобщение.

— Кriptирано.

— То се знае.

Блиника прекъсна връзката.

Кива довърши къпането, спря душа, избърса се, отвори вратата и застана лице в лице със сержант Питоф.

— Знаеш ли, има и по-лесен начин онези хора да бъдат намерени — каза й Питоф.

— Маmicата му, подслушвала си зад вратата? — попита смаяната Кива.

— Да.

— И какво чу?

— Почти всичко казано от тебе, след като засили звука.

— Ти си невероятна.

— Лейди Кива, сексът не ми пречи да изпълнявам задълженията си.

Кива отвори уста и я затвори.

— Не знам подходяща реплика за този случай — призна си накрая. — Сега ми обясни какъв е този по-лесен начин да ги намерим.

— Всеки, който пристига в имперската станция със заявено намерение за трайно преселване, трябва да уведоми митницата къде може да бъде намерен. Имиграционните власти трябва да знаят къде са тези хора, докато им бъде разрешено постоянно местожителство.

— Тоест в митницата знаят къде са те.

— Вероятно.

— Понякога хората лъжат обаче.

Питоф завъртя глава.

— Не можеш да напуснеш митницата, преди да представиш резервация за хотел или имената и адреса на хората, при които ще отседнеш, а след настаняването си длъжна да

потвърдиш отново престоя си там.

— След което просто излизаш оттам и никой не чува нищо повече за тебе.

— Така поне ще си една крачка по-близо до намирането им, отколкото си сега.

— И как да попитам митницата?

— Няма ти да питаш. Аз ще го направя.

— Защо си готова да ми помогнеш?

— Няма причини да не ти помогна. Стига да помниш, че ще осведомя за всичко и своя началник.

Кива изви вежди.

— Може би не за всичко.

— Напротив, ще го осведомя и за секса.

Кива поумува.

— Не погазваш ли професионалната етика, като се чукаш с онази, която трябва да наблюдаваш?

Сержант Питоф вдигна рамене.

— Наредиха ми да бъда неотлъчно до тебе.

Кива се разсмя.

— Май те харесвам, сержант Питоф. Падам си по гаднярки като тебе.

— Благодаря ти, лейди Кива. Сега пак ми кажи онези имена. Не ги различих добре заради шума на душа.

Тафид и Чън Люин бяха отседнали в средно скъпия хотел „Иглика”, намиращ се в имперската станция. Това беше безполезно за Кива, защото не можеше да мръдне от Средоточие. Реши да се заеме с тях по-късно. Чакаше информацията за Георг Брошнинг, когато чу тежък удар, последван от писъци във фойето на хотела. Взе халат от гардероба, отвори вратата и надникна три етажа по-надолу към атриума и разкривеното тяло, облещено към тавана шестнайсет етажа по-нагоре.

— Намерих го — съобщи сержант Питоф от стаята.

Тя облече другия халат и дойде при парапета, за да покаже на Кива сведенията в таблета, в които имаше и снимка на Брошнинг. Кива я погледна и каза:

— Съвсем сигурна съм, че и аз го намерих.

Посочи трупа на пода в атриума, около който вече имаше и тълпа, и локва кръв. Тя забеляза още нещо и тръгна по халат към асансьорите. Питоф вървеше до нея.

Слязоха във фойето, Кива отиде в атриума, подмина безжизненото тяло и струпаните наоколо хора и спря пред една от големите кашпи с хубавички изкуствени растения. Сред листата на пищния храст бе заседнала карта за достъп. Кива я грабна, пак подмина мъртвеца и зяпачите и тръгна към рецепцията, където успя да привлече вниманието на явно потресен администратор.

— Ще бъдете ли така любезен да ми намерите Георг Брошнинг? Той ме очаква, но забравих номера на стаята му.

— Да... разбира се. — Администраторът докосна екрана си, за да потърси името, и прехвърли на комуникационно меню, за да набере кода на стаята. — Не отговаря, госпожо — каза след минута.

— Не можете ли да ми кажете номера на стаята?

— Съжалявам, госпожо, забранено е.

— Разбирам — отвърна Кива.

Обърна се към спрялата до нея Питоф, тръгна отново към асансьорите, влезе в кабина и натисна 12 етаж. Питоф видя къде отиват, но си замълча.

На 12 етаж Кива се насочи към стая 1245 — номера, който зърна на екрана на администратора — и притисна картата към сензора. Вратата се отключи.

— Май не е редно да влизаш с мен — каза на Питоф. — Може да те обвинят в подправяне на доказателства. И то по халат.

— Я млъкни и отвори вратата — отвърна Питоф. Кива сви рамене и влезе.

Покривалото още беше върху леглото, макар и смачкано. Някой бе лежал там, но явно не бе спал под завивките. Иначе стаята изглеждаше спретнато, куфарите и останалите вещи не бяха разопаковани. Кива погледна към бюрото, където имаше бележник и писец, а горният лист бе изписан. Застана до бюрото и без да пипа нищо, прочете думите, написани нагъсто със ситен почерк.

Отглеждах царевица и бану на Край. Реколтата от бану беше съсипана от вирус. Казаха, че причината била в цитрусовите плодове, но според мен беше в царевицата. И от нея нямаше реколтата. Загубих всичко, после войната ме прогони от моя дом. Опитах се да замина, но не ми стигнаха парите. И тогава Грени Нахамапитин поиска да говори с мен. Каза, че ще ми даде пари да замина. Каза, че се чувствал виновен заради нещастieto с моите посеви от бану. И още каза, че съм бил добър лицензиант.

Заръча ми след пристигането в системата на Средоточие да се свържа с митническия служител Че Изолт, от когото ще получа следващите указания. Изолт дойде на кораба и ми даде предавател. Заръча ми да го оставя в совалката, когато напусна кораба. Аз го послушах. А когато се настаних в хотела и включих монитора, научих какво се е случило със совалката.

Знам, че ще разкрият всичко. Знам, че ще ме намерят. Знам, че никой няма да ми повярва.

Вече загубих толкова много и накрая ме използваша като глупак. Надявах се на нов шанс в Средоточие. Излъгах се.

Съжалявам за цялата тази мръсотия.

— Тези негодници Нахамапитин... — изръмжа Кива и изви глава към Питоф. — Носиш ли си таблета? — Питоф го показа. — Обади се на шефа си.

— Какво искаш да му кажа?

— Кажи му, че намерих нещо, което ще отърве мен и моя Дом от проклетите му подозрения.

— Няма да го убеди някакво предсмъртно писмо.

— Това не е някакво предсмъртно писмо.

— И все пак няма да стане веднага.

Кива кимна.

— Е, да. След като говориш с него, позволи ми да използвам твоя таблет.

— За какво?

— За да се обадя на моя капитан и да му кажа да не търси Брошнинг. И за да се обадя на още един човек.

— На кого?

— На човек, който адски сигурно ще успее да ускори шибаното снемане на подозренията от моя Дом.

Имперският страж отвори вратата и Марс Клермон влезе в богато украсената зала като гигантска пещера, където изпълнителният комитет се бе събрал за сутрешното си заседание. Марс носеше папка, блещеше се към бароковите декорации на огромното помещение и осъзнаваше, че колкото и дълго да остане в двореца, едва ли би могъл да свикне с този смехотворен разкош. Една дума стигаше за всичко тук — излишества.

Спря пред масата, около която седяха всички от комитета, но я нямаше емперо — още се възстановяваше след покушението. Седящата в челото на масата (Грейланд II му каза, че там трябва да е архиепископ Корбин) го огледа безмълвно. Марс я удостои с кратък поклон и плъзна поглед по другите в търсене на другата, която го интересуваше — Надаш Нахамапитин. Не бе я виждал, но я разпозна скоро — по-млада от всички останали в комитета и видимо приличаща на брат си Грени. Тя отвърна безизразно на погледа му, както той очакваше, защото нямаше представа кой е или какво предвещава появата му.

— Вие сте нов тук — каза архиепископ Корбин.

Марс кимна.

— Да, Ваша светлост. Аз съм Марс Клермон, новият помощник на емперо по политиката в областта на науката. Бях нает вчера веднага след пристигането си от Край.

Прикова вниманието на Надаш, но тя се прикриваше добре. Ако не дебнеше за реакцията ѝ, не би я забелязал.

Корбин се усмихна и кимна към останалите от комитета.

— Сигурно вторият ден тук ви се струва тежък.

— Да, Ваша светлост. Тежък е. По-тежък, отколкото предполагате.

— Доколкото разбрах, идвате с новини за състоянието на емперо — каза Корбин.

— Да, освен това емперо ми възложи да запозная комитета с още един проблем, ако решите да се съобразите с желанието ѝ.

— Разбира се.

— Състоянието на емперо се подобрява — започна Марс. — Още се възстановява от ниската температура и недостига на кислород в пробития коридор на десетката, но за щастие нейните телохранители, или по-точно оцелелите сред тях, са успели да я изведат оттам, преди да се стигне до опасни за живота ѝ увреждания. Провървяло ѝ е. Повече, отколкото на петимата телохранители, които са загинали при усилията да я спасят, както и на четиримата телохранители, които са загинали при опита да спасят лорд Амит Нахамапитин. — Той се обърна към Надаш. — Поднасям ви своите съболезнования за тази загуба, лейди Надаш.

— Благодаря.

— Няма за какво. — Марс пак се взря в Корбин. — Доктор Дринин е казал на емперо, че би искал тя да остане на легло и под наблюдение още няколко дни, за да позволи на тялото си да се изцели, и е предложил изпълнителният комитет да поеме текущите въпроси, които възникнат. Както научих, намекнал е и за разглеждането от комитета на решението на парламента за употреба на сила срещу Край и въстаниците на планетата.

— Какъв е отговорът на емперо? — попита Корбин.

— Тя каза, че поради отсъствието ѝ комитетът може да предприеме мерки от нейно име за прилагането на това решение...

— Не бива да се бавим — прекъсна го Упекша Ранатунга, която бе гласувала в

парламента за изпращането към Край на десантния кораб „Пророчествата на Рашела”.

— ... но само след като запозная комитета с другите сведения, които тя желае да сподели с вас.

— Какви са те? — попита Корбин.

— Ето ги.

Марс отвори папката с девет комплекта разпечатки, които съдържаха много листове. Зае се да ги раздаде на членовете на комитета.

— Какво е това? — попита и Ранатунга.

— Първоначален вариант на научна статия, която моят баща получи преди няколко години от аспирантката Хатиде Ройнолд, подготвяща своята докторска дисертация. Изпратила му е статията, защото, макар че моят баща беше имперският инспектор на Край, той изпълняваше и друга задача, възложена му от емперио Атавио VI. Моят баща е физик, изследващ Потока, и покойният емперио поискал от него да събира данни за надеждността на струите в Потока, които свързват Взаимозависимостта. Въпреки уверенията на почти всички видни физици, занимаващи се с Потока, Атавио VI бил загрижен, че тези жизненоважни търговски маршрути могат да изчезнат.

— Ще изчезнат ли? — попита Ранатунга.

— Вече се е случвало — напомни Марс. — Най-паметна е загубата преди повече от хилядолетие на струята в Потока, която ни свързвала със Земята, където е възникнала нашата цивилизация. Другото изчезване на струите от и към системата Даласисла се случило около два века по-късно. Оттогава обаче струите в Потока са били забележително устойчиви, което е дало възможност на Взаимозависимостта да процъфтява и благоденства.

Корбин размаха статията, която още не си бе направила труда да прелисти. Останалите също бяха сложили разпечатките на масата. Надаш пишеше нещо на таблета си.

— В статията твърди ли се, че струите на Потока ще изчезнат?

— Не. Всъщност в нея е изказано предположението, че струите ще се разместят твърде значително само за няколко години. Повечето от съществуващите ще изчезнат, но вместо тях ще възникнат други, които ще дадат възможност на търговията във Взаимозависимостта да продължи... но новото им средоточие ще бъде Край.

— Вярно ли е това? — попита Корбин.

— Именно за да провери хипотезата си, Ройнолд е изпратила черновата на моя баща, който е написал много по-рано статия на същата тема и е обсъдил откритията си с Атавио VI, с когото го е свързвало отдавнашно приятелство. Самият Атавио е поискал от него да прекрати публичните си прояви в тази област, но онази ранна публикация останала достъпна. Ройнолд преценила, че само моят баща би се отнесъл сериозно към този проблем.

— Какво ѝ е отговорил?

— Нищо. Резултатите от работата му бяха предназначени само за емперио. Според мен аз бях единственият, на когото той показва черновата, защото участвах в неговите изследвания. А Хатиде Ройнолд също се отказала от заниманията с тези проблеми, поне привидно. Но имперската служба за сигурност проведе разговор с нея снощи. Оказа се, че също като моя баща Ройнолд е имала покровителка, затова е можела да продължи своите изследвания за промените в струите на Потока. Тази покровителка е Надаш Нахамапитин.

Всички се вторачиха в Надаш, а тя се усмихваше.

— Знаех си, че ще чуем това. — Тя заговори само на Корбин. — Хатиде е моя приятелка от университета. Дойде при мен, защото имаше финансови затруднения, но не за да проси.

Затова подпомагах изследванията ѝ по този проблем. Отпусках ѝ стипендия, за да довърши и тази работа, и останалите си трудове, а тя ми изпращаше новите резултати всяко тримесечие. Аз не ги четях, защото не това беше целта ми, докато ѝ помагах.

— Съжалявам, лейди Нахамапитин, но има причина да смятаме, че не казвате истината — възрази Марс.

Тя би пробила дупка в гърдите му с погледа си, ако можеше.

— И каква е тази причина, господин Клермон?

— Лорд Клермон — поправи я той. — Причината е, че вашият брат е казал точно обратното.

— На кого?

— На нас — отговори емпери Грейланд II от вратата.

Всички станаха, а Марс и без това беше прав. Усмихна се на внезапната поява на Грейланд. Нямахме такъв замисъл, когато разговаряха малко по-рано, но той виждаше колко се развълнува тя, след като повтори пред нея разговора си с Кива Лагос и добави каквото знаеше. А когато и емпери сподели с него каквото знаеше, всичко се напасна страховито. Тя се обади на още хора, за да не остане нищо неясно, и накрая двамата обмислиха как Марс да представи всичко пред комитета.

И го накара да носи микрофон, за да чува тя всяка дума, затова можеше да отговори на Надаш Нахамапитин, макар че беше прекалено далече от нея, за да долови слухът ѝ нещо, докато влизаше.

Марс призна, че психологическото въздействие си го биваше.

Грейланд доближи бавно масата и даде знак на всички да седнат. Архиепископ Корбин понечи да се премести, но Грейланд ѝ посочи да остане в челото на масата. Застана до Марс и се подпря на ръката му.

— Лейди Надаш, вашият брат разкри пред нас, че вашето семейство е знаело за изводите на доктор Ройнолд — поде Грейланд. — Каза ни това мигове преди да умре, разкъсан от совалката, която се връзва във вашата нова десетка. Тогава не разбрахме цялото значение на думите му. След това обаче говорихме с лорд Клермон, който е пред вас, а той знаеше какво е имал предвид вашият брат, защото бе прочел ранната чернова на статията. Знаеше и че изводите са неправилни.

— Да, неправилни са — потвърди Марс. — Изчисленията ѝ бяха извършени небрежно. Още не съм виждал най-новите ѝ изследвания, но ако тя продължава да твърди, че ще има размествания в Потока, значи изобщо не е поправила първоначалните си грешки.

— Но вие не сте могли да знаете това — каза Грейланд на Надаш. — Затова вие и вашето семейство сте се опирали на заблудата, че Край ще се превърне в новия център на Взаимозависимостта. И когато това се случи, искали сте вие, а не Домът Ву, да контролирате достъпа до Потока. Предизвикали сте въстанието на Край, изпратили сте там вашия брат Грени да го ръководи, разпространили сте вирус по земеделски култури, за да влошите положението, и сте обвинили за това Дома Лагос, за да прикриете следите си и да оцетите враждебен Дом.

— А тук в Средоточие настоявахте да бъде изпратена военна помощ на херцога на Край — подхвана Марс, — после използвахте пирати, за да заграбите тези оръжия за своето семейство и да тласнете херцога към още по-крайни действия. Продължихте натиска за още по-голяма военна намеса, като планирахте и осъществявахте терористични атаки и тук, и другаде във Взаимозависимостта.

— Това е лъжа — възрази Надаш.

— Че Изолт е задържан от службата за сигурност — съобщи й Грейланд. — Вашият човек в митницата и имиграционната служба. Разобличи ви почти веднага след ареста. Разказа ни как е набелязвал имигранти от Край и е бил посредник между вас и тях. Как или сте ги използвали, или сте ги набеждавали за атентати. Дори ни разказа за вчерашното покушение. Как е дал на нищо неподозиращ имигрант предавател, който е овладял управлението на совалката чрез програма за поддръжка и я е насочил към вашия кораб. Знаете ли защо ви издаде с такава лекота?

— Защото е разбрал, че сте убили преднамерено своя брат, за да изглежда всичко като нападение срещу Дома Нахамапитин — каза Марс.

Грейланд кимна.

— Явно дори той не е могъл да понесе това братоубийство. Макар че е одобрявал опитите ви да стоварите вината върху Дома Лагос. Каза, че това било много хитър ход.

— Но в Дома Лагос не са доволни — подхвърли Марс.

— Не са — потвърди Грейланд. — И ние не сме, лейди Надаш. От която и да е част на тази история.

Всички около масата бяха притихнали и гледаха втренчено Надаш Нахамапитин.

— Ваше величество, наскърбена съм от готовността ви да повярвате на тези обвинения.

— О, стига глупости, Надаш — ядоса се Грейланд. — Всичко свърши.

— Не, Кардения — сопна се Надаш и неколцина ахнаха от грубото нарушение на протокола, защото спомена личното име на емпери. — Не е свършило. За мен — може би. Но не и за Дома Нахамапитин. — Подхвърли на масата своя таблет, който бе стискала в ръка през цялото време. — Още когато твоят лакей ми пробута статията на Хатиде, аз изпратих съобщение до „Пророчествата на Рашела“. Онзи десантен кораб с десет хиляди гвардейци и цялото им снаряжение и оръжия. Докато ти се появиш и започнеш своите речи, хората от екипажа се заключиха на мостика и насочиха кораба към плитчината на Потока. Вече е в позиция за незабавно влизане в Потока. След по-малко от петнайсет минути „Пророчествата на Рашела“ ще отлети към Край. Твърде късно е да го спрете.

Грейланд се озърна към Корбин, която грабна своя таблет, надигна се рязко и започна поредица от обаждания. Грейланд пак се загледа в Надаш.

— Вашите хора на мостика не могат да останат вътре безкрайно.

— Не ставай глупава — отвърна Надаш. — Не са само те. Подготвям това от години. Когато „Рашела“ излезе от Потока при Край, ние ще контролираме цялата система. Първо ще овладеем имперската станция, а дори моят брат още да не е наложил властта си на самата планета, скоро ще постигнем и това. После ни остава само да чакаме, нали? Ще можем лесно да браним изходната плитчина на Потока. Подготвили сме се. И когато струите на Потока се разместят, можем да започнем преговорите.

— Не разбирате — каза й Марс. — Ройнолд е сбъркала. Не предстои никакво разместване. Струите ще изчезват. Всяка една струя от Потока ще изчезне през следващото десетилетие.

— Извинете, какво казахте?! — намеси се Упекша Ранатунга.

— Затова съм тук — натърти Марс. — Моят баща потвърди хипотезата си. Използвахме данни от корабите, които пристигаха в системата на Край! Всичко ще изчезне. Край ще бъде изолиран, както и всяка друга система.

— Вие тълкувате данните така — възрази Надаш.

— Вече се случва — изтъкна Грейланд. — Струята от Край към Средоточие е недостъпна. След това ще се затвори струята от Средоточие към Терхатум. Родната система на твоето семейство Надаш. Вашата система.

Надаш тръсна глава и се усмихна.

— Не. А дори да е така, няма значение. — Тя посочи Марс. — Ако той е прав, милиарди хора ще умрат. Край е единствената система във Взаимозависимостта, където има годна за живот планета. Във всички останали има само изкуствено поддържани хабитати. Ще издържат още години, може би дори десетилетия. Но накрая ще се разпаднат. Навсякъде. Ще остане само Край. И там ще властва Домът Нахамапитин, ако вече не владеем системата.

Вратата на залата се отвори отново, влязоха четирима в униформи на службата за сигурност и тръгнаха към масата на изпълнителния комитет. Зад тях вървеше Хайбърт Лимбар.

Надаш погледна първо тях, после емпери.

— За мен ли са дошли?

— Да, за тебе.

— Кардения, позволи ми да ти дам съвет — каза Надаш, а униформените се струпаха около нея. — Запази ми живота и се отнасяй много добре с мен. Краят на Взаимозависимостта ще настъпи по един или друг начин. Каквото и да бъде, Домът Нахамапитин ще се съхрани и ще чака да се преклоните пред него. И няма да се държи мило с тебе, ако нещо ме сполети.

— Ще запомним това — зарече се Грейланд. — А дотогава ти благодаря за службата в изпълнителния комитет. Уволнена си.

Надаш се разсмя, стана и тръгна към вратата с униформените. Другите от изпълнителния комитет не откъсваха погледи от нея.

Когато излезе, Упекша Ранатунга се прокашля.

— Бих искала да се върнем към твърдението, че струите на Потока ще изчезнат за едно десетилетие. — Взираше се ту в Марс, ту в Грейланд. — Вярно ли е?

— Вярно е — потвърди Марс.

— И ни казвате това чак сега? — смаяно възкликна Ранатунга.

Марс чу въздишката на Грейланд, долови как тя го стрелна с поглед, но се обърна към Корбин, която се върна при масата.

— „Пророчествата на Рашела” отлетя — съобщи Корбин. — Влезе в плитчината на Потока и вече е на път към Край.

— В кораба има само десет хиляди гвардейци — каза Марс. — Онези в имперската станция там не са много повече. Имате стотици кораби и стотици хиляди гвардейци.

— И всички те трябва да излязат през плитчината на Потока в системата — напомни Грейланд. — Няколко кораба и оръжията им стигат, за да бъде отбранявана.

— Изглежда, сте уверена в това.

Грейланд се засмя горчиво.

— Лорд Клермон, как според вас Домът Ву е станал имперски род преди хиляда години? Направили сме съвсем същото тук. Контролирали сме плитчините и сме принуждавали всеки заминаващ или пристигащ да си плаща. Принуждавали сме ги, лорд Клермон. Както възнамерява да постъпи и Домът Нахамапитин в системата на Край. И в края на краищата ще бъдат новите емпери, или поне си въобразяват, че ще бъдат.

— Тогава да изолираме напълно Край — предложи Корбин. — Ако Нахамапитин

толкова искат да останат там откъснати от света, да изпълним желанието им.

— Не е толкова просто — изтъкна Марс.

— Защо?

— Защото Надаш каза истината — обясни Грейланд. — Има само една система с планета, която може да поддържа живота на човечеството след изчезването на Потока. И това е Край. Можем да подготвим всяка система за бедствието. Да им дадем всичко необходимо, за да оцеляват колкото може по-дълго. Но само на Край хората ще живеят и когато всичко останало потъне в мрак. Нуждаем се от тази планета. И трябва да преместим там поне част от жителите на всяка друга система.

— Но Нахамапитин ни се изпречиха — каза Марс.

— Да — кимна тя.

— И какво ще правим сега? — промълви Упекша Ранатунга след малко. — Какво ще правим?

— Нямах ли по-добри занимания от седенето тук? — попита Атавио VI, когато Кардения се настани на скамейката в Стаята на спомените.

— Мнение ли изразяваш? — попита на свой ред тя.

— Помня как ти зададох същия въпрос веднъж, когато прекарваш времето си с мен, а аз умирах. Въпросът подхожда и този път. Така изглежда, че съм загрижен. А ти се нуждаеш от това.

— Знаеш, че разваляш всичко, когато се изразяваш така.

— Моля за извинение. Но въпросът си остава.

— Имам по-добри занимания — отговори Кардения.

— Но все пак ще си седя тук.

Симулацията на Атавио VI кимна и седна до нея, тоест поне изглеждаше, че седна до нея.

— И аз идвах навремето. Когато се чувствах претоварен или изтощен, или просто исках да бъда далеч от другите. Идвах тук и разговарях с майка си или с дядо си, или с друг емперо.

— Помагаше ли ти?

— Горедолу колкото и на тебе в момента. Но за мен беше достатъчно добре.

Кардения се усмихна на тези думи.

— Достатъчно добре е — съгласи се тя.

— Напоследък не идваш толкова често в Стаята на спомените.

— Липсвам ли ти, когато ме няма?

— Не съществувам, когато те няма, значи — не.

— Заета съм с края на всичко — сподели тя. — Поисках от лорд Марс да обясни положението ни пред парламента. Заповядах на военните да подготвят план как да си върнем Край. Спрях дейността и отмених монополите на Дома Нахамапитин и възложих управлението му на Дома Лагос.

— Сигурен съм, че всичко е минало добре.

— Поне за Дома Лагос — отвърна Кардения.

Спомни си срещата с графиня Лагос и нейната дъщеря Кива — и двете изразиха цветисто удоволствието си от сгромолясването на Дома Нахамапитин и възхода на своя Дом. Със съгласието на Кардения графинята възложи на лейди Кива да се занимава с монополите на Нахамапитин.

— Изложението на Марс не бе прието чак толкова добре. Той обясни всичко колкото можа по-просто и ясно, но мнозинството в парламента още си мисли, че това са празни приказки, макар да имаме доказателства.

— Но вие още нямате доказателства — изтъкна Атавио VI. — Лорд Клермон пристигна само преди две седмици. Все още е възможно корабите от Край да се бавят заради гражданската война. Струята на Потока към Терхатум още е достъпна.

— Не знам дали ще ги убедя и по-късно — оплака се Кардения. — Непрекъснато се сблъсквам със склонността на хората да пренебрегват и да отричат фактите до последния възможен миг. И дори няколко дни по-късно.

Атавио VI кимна.

— Ето защо никога не споменах за това.

— Да, отнасям си хулитe и заради тебе, за което съм ти много благодарна, татко — промърмори тя. — Седемдесет процента от парламентаристите са ми сърдити, защото не вярват в наближаващото изчезване на Потока, а четиресет процента ми се сърдят, че не съм ги предупредила по-рано.

— Сборът не е равен на сто процента — отбеляза Атавио VI.

Кардения тръсна глава.

— Да, защото някои ми се сърдят и за едното, и за другото. Какво да кажа пък за съюзниците на Нахамапитин, които или са убедени, че Надаш е набедена от мен или от Дома Лагос, или приемат, че малко държавна измяна и подстрекателство към въстание не са чак толкова страшни. Още едно нещо, за което трябва да ти благодаря — ти позволи този Дом да придобие такова влияние.

— Не можеш да ме обвиняваш за това.

— Разбира се, че мога. Направих го току-що. Сега обвиняват мен, затова прехвърлям част от вината върху тебе. Дано ти е гадно.

— Мъртъв съм. Не ми е гадно от нищо.

— Сигурно е приятно.

— Не е — отрече Атавио VI.

Кардения затвори очи за малко и опря главата си на стената.

— Знаеш ли, не исках да бъда емперо.

— Да, помня — съгласи се Атавио VI.

— И ти не искаше да бъда емперо.

— Помня и това. Но каквито и да са били желанията ни, фактите се различават от тях. И ти си емперо. Вероятно последната емперо на Взаимозависимостта. Би могла да си зададеш въпроса дали предпочиташ някой друг да е на този пост.

— Не. Не предпочитам.

Атавио VI кимна.

— Спомни си, че имах причина да ти предложа името Грейланд. За да ти напомня какво трябва да бъде направено. И за да те вдъхновява да го направиш.

— Как мислиш, имам ли полза от това?

— Вече нямам мнение.

— Добре де, престори се, че имаш.

— Питаш евристична компютърна мрежа за мнението й.

— Да, питам — как мислиш, имам ли полза от това?

В краткото мълчание Кардения беше готова да се закълне, че образът на Атавио VI трепна за нищожна частица от секундата.

— Да. Мисля, че имаш полза от това.

— Видя ли, не беше толкова трудно.

— Напротив.

Кардения се засмя, но млъкна веднага.

— Знаеш, че Взаимозависимостта е изградена върху лъжа — каза след малко.

— Да, знам. Ако не лъжа, поне злонамерено изкривяване на първоначалното й предназначение.

— Лъжа е — натърти Кардения. — И аз го знам. И ти го знаеш. Всеки емперо го е знаел. Всички големи Домове, които съществуват още от основаването на Взаимозависимостта, също знаят, а и по-дребните са убедени в това. Всички сме се примирявали и съгласявали да

живеем с тази лъжа. Векове наред.

— Да.

— Струва ми се, че разплатата е близка — каза Кардения и вдигна ръка, за да не ѝ отговаря. — Нека е ясно — само ми се струва. Нямам разумни доводи. Но предчувствието е твърде силно. Защото знам, че сме създали Взаимозависимостта за собствена изгода, но сме се престрували, че облагодетелства всички. И затова си представям изчезването на Потока като отсъждане на вселената.

— Но не е.

— Знам. Потокът няма нищо общо с нас. Не го интересуваме. Просто съществува. Ала не мога да се отърся от това чувство.

— Такъв си е човешкият мозък — каза Атавио VI. — Намира закономерности и където ги няма. Вижда въображаеми причинно-следствени връзки. Открива илюзорни истории. Заложено е в самата структура на мозъка. Присъщо му е да лъже.

— Присъщо му е и да вярва в лъжата.

— Да — потвърди Атавио VI.

И тогава Кардения беше осенена от идея.

— Хъм... — смънка, щом идеята се разгърна в главата ѝ.

— Какво има? — попита Атавио VI.

— Взаимозависимостта е започнала с лъжа.

— Да.

Тя се усмихна.

— Мисля, че трябва и да завърши с лъжа.

Издание:

John Scalzi
The Collapsing Empire
Interdependency #1
Copyright © 2017 by John Scalzi

Джон Скалзи
Колапс
Взаимозависимост #1
Избрана световна фантастика #194
Американска, първо издание
© Владимир Зарков, превод, 2018
© „Megachrom” — оформление на корица, 2019
© ИК „БАРД” ООД, 2019
ISBN 978-954-655-906-7